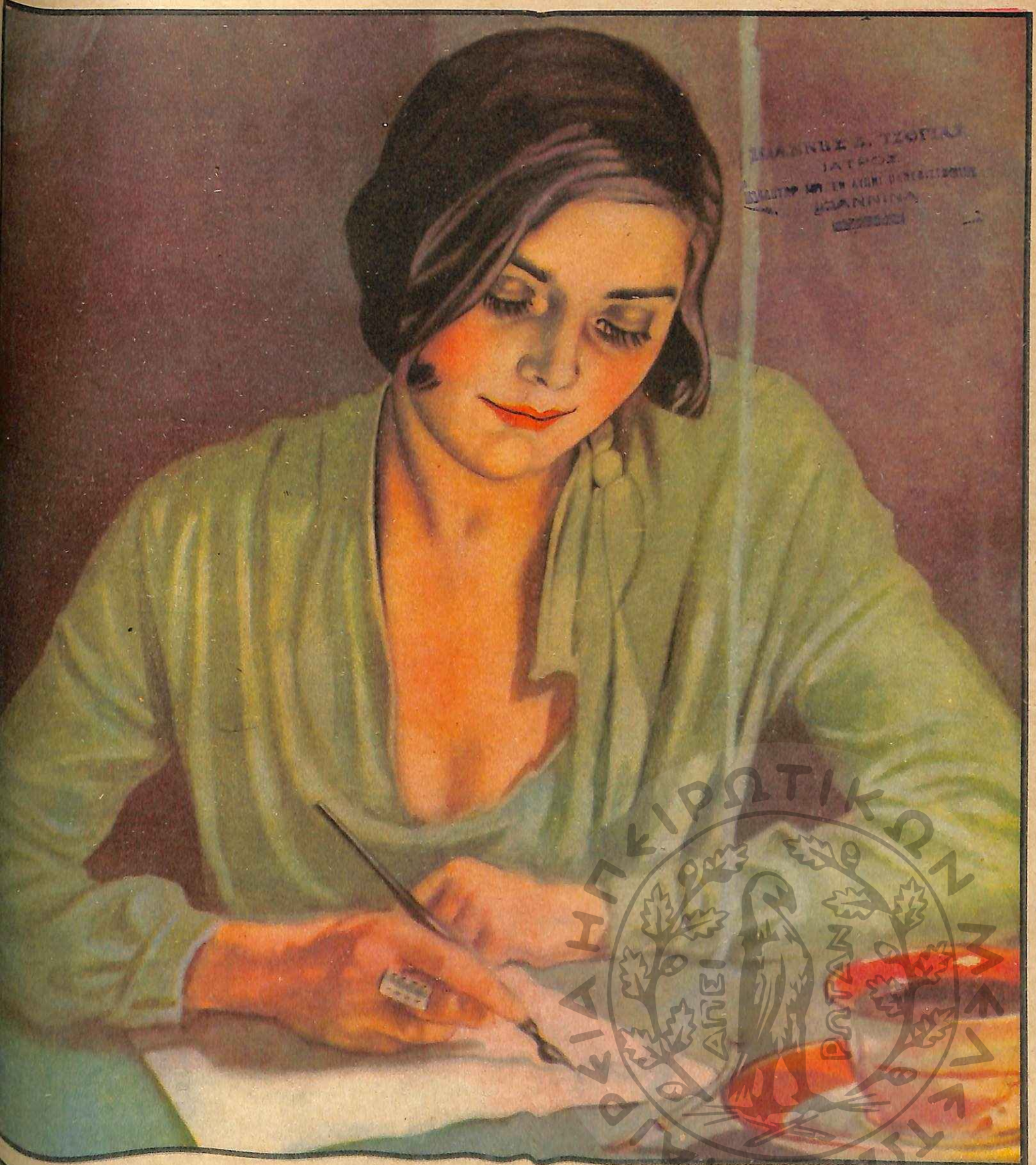

ATDANTIX

Η νέα περίοδος

Η «Ατλαντίς» εύρίσκεται στην ευχάριστο θέσιν να αναγγείλη ότι από το προσεχές φύλλο εμφανίζεται υπό νέαν διεύθυνσιν και εισέρχεται σε νέα περίοδο με ριζικές ανακαινίσεις και βελτιώσεις της εμφάνισως και της ύλης της. Η διεύθυνσις της συντάξεως ανετέθη εις γνωστόν δημοσιογράφον και λογοτέχνην, την δε επιμέλειαν της ύλης θα έχη το νέον μόνιμον συντακτικόν προσωπικόν του περιοδικού, πλήρη κατάλογον του οποίου θα αναγγείλωμεν εις το επόμενον φύλλον. Η «Ατλαντίς» εισερχομένη εις την νέαν αυτήν περίοδον, πιστεύει απολύτως εις την υποστήριξιν των φανατικών αναγνωστών της, εις τους οποίους και οφείλει την πρώτην ανά τα Βαλκάνια κυκλοφορίαν της.

Το δικαίωμα κρίσεως

Η Νέα Δ)σις της «Ατλαντίδος», ή όποια τονίζει με την ευκαιρίαν αυτήν ότι διατηρεί την απόλυτον ανεξαρτησίαν της σχετικώς με τας αποφάσεις και τας πράξεις της προηγουμένης διευθύνσεως χωρίς και να επικρίνη τίποτε εξ αυτών, δηλοί ότι απέφασκε να θεσπίση το δικαίωμα κρίσεως διά τὰ έργα των νέων λογοτεχνών, συνεπής προς παλαιόν έθιμον του περιοδικού τύπου και με την ειλικρινή πρόθεσιν να εξυπηρετήση πραγματικώς τους νέους, διότι πιστεύει ότι το μέχρι τούδε διατηρηθέν σύστημα της κρίσεως των Έργων άνευ δικαιώματος, επέτρεπε εις τους πάντας να αποστέλλουν επιτολαιώς και άβασανίστως ένα πλήθος χειρογράφων, των οποίων και ή απλή μόνον ανάγνωσις καθίστατο προβληματική. Επί πλέον αξίζει να γίνη γνωστόν, ότι και πολλοί ήσαν εκείνοι που μās έστελλαν ξένα έργα άντιγεγραμμένα, νομίζοντες ότι ήμπορούσαν να άστειεύωνται με την σύνταξιν του περιοδικού. Διά να παύσουν λοιπόν τὰ άτοπα και να εξυπηρετηθούν πραγματικώς οι νέοι, των οποίων ή ένίσχυσις άποτελεί κεφαλαιώδες μέρος του προγράμματος της νέας Δ)σεως, έθεσπίσαμεν και ήμεεις από του παρόντος φύλλου και με άνδρομικήν ισχύν το δικαίωμα κρίσεως. Άς έχουν λοιπόν όπ' όψιν τους οι νέοι μας λογοτέχναι, που έστελλαν έργα των προσφάτως, ότι πρέπει να τὰ ξαναστείλουν συνοδευόμενα υπό του δικαιώματος κρίσεως.

Τους ζητώμεν συγγνώμην που τους ύποβάλλομεν σε κόπον.

Από τὰ περασμένα που μιλούν

Είνε ό τίτλος του νέου πρωτοτύπου διήγηματος της γνωστοτάτης Αθηναίας διηγηματογράφου κ. Λιής Πριονιστή, το όποιον δημοσιεύομεν εις άλλην σελίδα. Η κ. Πριονιστή, της όποιας την έκλεκτήν και πολύτιμον συνεργασίαν έχει εξασφαλίσει τακτικώς ή «Ατλαντίς» θα συνεχίση και κατά την νέαν περίοδον να προσφέρη την εξαιρετικήν συμβολήν της εις το περιοδικόν μας. Το δημοσιευόμενον σήμερον διήγημά της είναι ένα άληθινό ρεαλιστικό άριστούργημα.

Ο ποιητής

Ο λαμπρός μας φίλος κ. Φρίξος Νάσιου, ευτυχώς δι' ήμās, τους αναγνώστας και την... ανθρωπότητα εν γενεί, δέν σταμάτησε να γράφη. Τούναντιόν μās ξαπέστειλε πρό ήμερών ένα νέον έμμετρον, άπαντών τρόπον τινά εις την... άμερον συμπάθειαν που του τρέφομεν. Του, όπως οπωδήποτε, το έμμετρον, λίαν πρωτότυπον και μέχρις... άηδίας συμβολικόν:]

«Ι κορήτη Ι κοπέλα
είται έραίχι Ι ώμπραίλε
εί κουραίς Ιτε έδαίλα
εί ότό Ιτε σαμπρέλα
παίθαιρά Ι κέ θαραίλα
αίλα πήσις μου, αίλα!»

Ανεξαρτήτως του άν εισακούη ή όχι ή πηίσις την έκκλησιν του ποιητού, το γεγονός είναι ότι το έμμετρον αυτό του ποιητού έχει μεγίστην αξίαν. Και, μάλιστα, ιταρασύρει πολλούς αναγνώστας, δεδομένου του ότι είναι άδύνατον να διαβάση κανείς το άνωτέρω ποίημα χωρίς να του παρουσιασθούν τάσεις προς... έμμετρ(ρ)ον!...

Το δαιμόνιον

Το έλληνικόν όνομα άπησχόλησε τελευταίως τους πομπούς της έφευρέσεως του Μαρκόνη διά να μεταδώση ανά την ήφήλιον την κάτωθι έλληνικήν είδησιν:

«Συνελήφθη εις Παρισίους ό Έλλην καταχραστής Τσαλπατούρος, ό όποιος κατεγράφη παρά διαφόρων εις Παρίσιους 2.300.000 φράγκων, παρά δε του ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων της περιοχής Σηκουάνα και Μάρνη κατεγράφη διά πλαστογραφήσεως το ποσόν των 15.000.000 φράγκων».

Είδατε, λοιπόν, κατορθώματα; Άς το βλέπουν οι κουτόφραγκοι που άμφισβητούν καμμία φορά το... έλληνικόν δαιμόνιον!...

Πρός γνώσιν

Από τας υπήλας μās έπαρχιακής εφημερίδος, άποσπώμεν τη βοηθεία της σχετικής ψαλίδος, την κάτωθι έξαιρετικώς ενδιαφέρουσαν ήλωσην:

«Συνελήφθη εις θέσιν Ήρρόκαμπος άγροτικής περιφέρειας Άνεμώτιος και κρατείται εις το ζωοκρατήριον του Άγροτικού Συμβουλίου από της 1ης Νοεμβρίου έ.ε. μία όνος χρώματος καστανού, έτών περίπου 5-6. Την έρχομένην Κυριακήν συμφώνως του νόμου θέλει έκποιηθι και προς γνώσιν».

Η είδησις αυτή δίδει λαβήν εις την διατύπωσιν δύο παρατηρήσεων έκτάκτως σοβαρών. Η πρώτη παρατήρησις αναφέρεται εις την «σβλήψιν και κράτησιν» της όνου, και ή δευτέρα εις το «περίπου» της ηλικίας της. Και οι δύο αυτοί όροι, άμφότεροι έξαιρετικώς... ανθρώπινοι, ίσχύουν συμφώνως με την άνωτέρω ήλωσιν και διά τας... όνους. Άς ληφθι σοβαρώς ύπ' όψιν το πρόγμα, αφού και ή ήλωσις εξ άλλου το αναφέρει... «πρός γνώσιν»...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Υπό Γαλερίου

Περιφρονούσα τους σχετικούς κώδικας, τα νομοσχέδια και τα διατάγματα που άφορουν τον επαγγελματικό περιορισμό της γυναίκας, ή στήλη αυτή θα άσχοληθῇ σημερον με την υπηρετρία, ή όποια έν προκειμένω δύναται άπροσώπως νά όνομασθῇ «άγνωστη δούλα», άφού εἰς παρεμφερές όνομα άκούει και ό γνωστός προγόστωρ έξάδελφός της, ό παρεπιδημὼν στήν πλατεία τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων.

Ἡ ζωή ἔχει προικίσει τήν υπηρετρία με τό μεγαλύτερο δῶρο: δέν τήν άφίνει ποτέ ὄρφανή. Τή συνέδεσε διά συγγενείας έξ άγχιστείας με τήν εκάστοτε ὑπό τή ὀπλα υπηρετοῦσαν κληρώτη δύναμη, μή εξαίρεσασα, έννοεῖται, και τήν άπαραίτητη... έφεδρεία!

Ἡ περίεργη αὐτή ιδιότης τῆς υπηρετρίας τῆς δίδει—έν σμικρογραφία—δικαιώματα... ὀπουργοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, δεδομένου ότι εἶνε εἰς θέσιν νά καλῇ και νά άπολύη κλάσεις, νά εκδίδῃ εκάστοτε... φύλλα πορείας και, τέλος, νά προσφέρῃ και νά δέχεται ὀρισμένου ποιοῦ και περιεχομένου... πυρά!

Ὅλα αὐτά ὁμως άποτελοῦν ζητήματα καθαρῶς... ἐπιτελικά, άπέχοντα κατά πολλούς σταθμούς και παρασάγγας ἀπό τό θέμα, τό ὀποῖο προώρισται—μάλιστα, άείμνηστε Τρικούπη—νά άσασχολῇ τās γραμμάς αὐτάς και τούς... τυχόν παρουσιασθσομένους άναγνώστας τῶν. Θά εἰσέλθωμεν, λοιπόν, εἰς τό κυρίως θέμα, χρησιμοποιοῦντες—λόγω τῆς περιστάσεως—τήν... θύραν τῆς υπηρεσίας!

Ἡ ὑπηρετρία, κατ' άρχήν, ἔχει γλῶσσαν, πειθουσάν άπολύτως ότι ή κάτοχός της εὐρίσκεται εἰς άρμονικωτάτην σχέση με τās ὀδηγίας τοῦ διαβόητου έγγχειριδίου τῆς βαρύνουσας Στάφ. Μεγίστην άπόδειξιν τούτου άποτελεῖ ένα γνωστό ποιημά-

τιο, τό ὀποῖο θά άναφέρωμε ἐδῶ, με τὸν άπώτερο σκοπό νά ένθυμηθῶμε και λίγο τά... παιδικά μας χρόνια. Ἰδοῦ τό ποιημάτιο:

«Μαρία, Μαρία.
»Ὅριστε, κυρία;
»Τάπλυνες τά πιάτα;
»Τάσπας ή γάτα.
»Μπράβο σου, Μαρία.
»Εὐχαριστῶ, κυρία!...»

Εἶδατε, λοιπόν, εὐπροσηγορίαν; Ἄλλά άδίκως τήν έξάρουμε ἐδῶ, άφού, δυστυχῶς, μάς έξπρόλαβε στό έργο αὐτό ή... λαϊκή μουσα!

Ἄλλο προσόν πού έχάρισε ή ζωή στήν υπηρετρία εἶνε—ὑπό ὀρισμένας προϋποθέσεις, βέβαια—ή άδυναμία τοῦ κυρίου. Ἡ τάσις αὐτή τῶν κυρίων δέν ἔχει εξηγηθῇ άρκούτως ἀπό τούς άσχολουμένους με τά ψυχολογικά ανθρώπινα.

Ὅπωςδῆποτε ὁμως φαίνεται ότι ή άδυναμία αὐτή ὀφείλεται εἰς καθαρῶς... άναμνηστικούς λόγους, άναφερομένους στήν στρατιωτική θητεία ενός εκάστου τῶν κυρίων. Ἄν δέν ἔξῃ ό Φρόντ, θά τοῦ συνίσταν νά περιλάβῃ στόπεριεχόμενον τῶν δημιουργημάτων του και τήν εξήγησι αὐτή. Ἄλλά ό Φρόντ ἔξῃ.

Τρίτον χάρισμα τῆς υπηρετρίας εἶνε ή ειδικότης της εἰς τό νά άνατρέψῃ τήν σημασία τοῦ γνωστοῦ προστάγματος «σάστα κι' έγώ πληρώνω». Τό πρόσταγμα αὐτό ή υπηρετρία ἔχει μεταβάλει εἰς «σάπα κι' άλλοι πληρώνουν».

Πάλι ἔσπασες δυό πιάτα, Μαρία; έρωτᾷ—άχ, αὐτή ή ρίμα—ή κυρία.
—Μιού πέσανε.

—Τό ξερό. Ἄν ὁμως σοῦ ξαναπέσουνε, θά σοῦ τά κρατήσω ἀπό τὸν μισθό σου. Ἡ άπειλή εἶνε σοβαρά, αλλά ή ὑπηρετρία τήν άντιμετωπίζει με άπειλή έτι σοβαρώτερα:

—Ὅταν μοῦ τά κρατήσετε, κυρία, θά φύγω άμέσως ἀπό τό σπίτι...!

Δεδομένου τοῦ ότι ή παραίτησις τῆς Μαρίας θά εἶχε ὡς άμεσο επακόλουθο τήν κατατρίβῃ τῆς κυρίας με πράγματα άπελπιστικῶς... πεζά, ή τελευταία κρίνει σκόπιμο νά συνδιαλλαγῇ μετὰ τῆς πρώτης, δίδουσα εἰς αὐτήν λευκό τό περιθώριο τῆς καταστροφῆς τῶν εὐθραύστων άντικειμένων τοῦ σπιτιοῦ.

Καί τοῦτο γίνεται, διότι πιάτα, βάζα κλπ. βρίσκονται έν άφθονία στήν άγορά, ένῶ αἱ Μαρίας ή υπηρετρία—τό ίδιο κάνει—άποτελοῦν οἰκτρῶν λαϊκῶν μειοψηφίαν εκτάκτως δυσανάλογον πρὸς τήν συνεισφορά και επικινδύνως αύξανομένην τάειν τῶν... κυρίων ή—τό ίδιο κάνει—άφεντικῶν.

Ἄλλῃ περίεργῃ ιδιότης τῆς υπηρετρίας—άναφέρουμε ήδη τās σχετικές λεπτομερείας—εἶνε ή ειδικότης στήν έξεύρεσι έξάδελφων, πράγμα πού άποτελεῖ τήν συνιστάμενή τῆς αἰωνίας διαφοράς τῶν κυρίων και τῶν υπηρετριῶν.

—Τί έγιναν οἱ κεφτέδες πού εἶχαμε στό κελλάρι, Μαρί; ρωτᾷ ή κυρία.

—Με συγχωρεῖτε, κυρία, αλλά ξερέτε χθές ήρθε ό έξάδελφός μου ἐδῶ. Ὑπηρετεῖ, ξερέτε...

Ἄλλῃ περίπτωσηίς εμφάνισεως έξάδελφων εἶνε και ή εξῆς:

—Ἀπό τό μακαλικο μέχρις ἐδῶ ἔκανες μιά ὥρα...

—Μάλιστα, κυρία, αλλά βρήκα, ξερέτε, στόν δρόμο τὸν έξάδελφό μου πού εἶχα νά τὸν δῶ τρία ὀλόκληρα χρόνια. Ὑπηρετεῖ, ξερέτε...

Αὐτό τό «μοῖτο» με τήν έπωδὸ «υπηρερεῖ, ξερέτε...» οὐδέποτε παραλείπεται ἀπό τήν υπηρετρία, όταν παρουσιάζεται ἐπὶ σκηνῆς ό έξάδελφος...

Αὐτή, έν κυρίαις γραμμαῖς, εἶνε ή υπηρετρία, τήν ὀποία ή στήλη αὐτή περιέγραψε περιφρονούσα τούς σχετικούς κώδικας, τά νομοσχέδια και τά διατάγματα και ἰά δῖα τὰ γματτα πού άφοροῦν τὸν ἔπαγγελματικὸν περιορισμὸν τῆς γυναικός. Ὁ «Ὑψιστος άσχολος» τῆς τῆς αὐτῆς.

Δέν θά ήταν ὁμως άσκοπο νά έξετάσῃ κανεῖς και τή θεσί τῆς κοινωνίας ἀπέναντι τῆς τάξεως τῶν υπηρετριῶν. Ἡ θεσις τῆς κοινωνίας, έν προκειμένῳ, ή μάλλον τῆς υπηρετρίας, εἶνε εξαιρετικῶς δευτερεύουσα. Αὐτῆς εἶνε ή Συνασπασμένη τῆς τάξεως αὐτῆς εἶνε ή χαριστία, τῆς ὀποίας τό... βεληκεές ή ὀρισιθῇ κατ' άρχήν ἀπό τούς έξάδελφους» τῆς υπηρετρίας. Οἱ εὐλογημένοι αὐτοί, άντι νά έξυψώνουν τό εἶδολόν τῶν, τό καταβιβάζουν στό ἐπίπεδο τῆς... δοπλυντρίας, άδοντες σκοπίμως τό γνωστόν ἀηδές άσμα, τό ὀποῖο άναφερόμενον στήν υπηρετρία λέγει:

«...Νά σοῦ πλέ—
»σοῦ πλένῃ τά ποδάρια
»και τὸν ά—
»ρία—ρία—ρό
»και τὸν άσπρο σου λαιμό!...»

Ἄλλοι μέγιστοι κοινωνικοί ἔχθροι τῆς υπηρετρίας εἶνε οἱ... ἐπιθεωρησιῶν οἱ ὀποῖοι όταν άντιμετωπίζον ζητήματα ὀδικῆς ή και μόνιμου πνευματικῆς... ὀροσῆς, στρέφονται λαῦροι κατά τῆς άσχοῦς υπηρετρίας, τήν ὀποίαν διασώζειν κατά τὸν πλέον τρομερόν τρόπον.

Ὑπό τās συνθήκας αὐτάς καθίσταται πλέον φανερόν ότι και ή υπηρετρία άφείκει στή χορεία τῶν ἀνθρώπων έκτετα πλάσμάτων, τά ὀποία χαρακτηρίζονται ὡς «κοινωνικά θύματα». Ὁμως τās ὀποχρεώσεις αὐτῆς, ένῶ κατ' άπό τούς άλλους θνητοῦς δέν τήν χρεώνει.

Ὁ γράφων—έρήμην—τās γραμμάς τās, άναγνωρίζων τās διαγραφάς σαφέστατα ὀποχρεώσεις του ἀπέναντι τῆς υπηρετρίας, προβαίνει ήδη εἰς μίαν θάραν πρότασιν, ή ὀποία εἶνε μοῖρα ἔπακολούθημα μιάς σοβαρώτερας τῆς.

Πρόκειται περὶ τῆς ὀποστηρίξεως παλαιάς γνώμης ενός νέου συνασπασμοῦ άνεγέρσεως μνημείου παρεμεινέ με τό τοῦ «Ἀγνώστου Στρατιώτου» εἰς τήν «Ἀγνώστην Δούλαν»! Ὁ μῦθος αὐτός ήθικῇ ἱκανοποίησις τῆς υπηρετρίας, τήν ὀποίαν ή κοινωνία τῆς λει ὀπωςδῆποτε!

ΓΑΛΕΡΙ

Φιλολογικὰ άριστουργήματα

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

Ἡ μικρή πόλις Κ. εἶχε άναστατωθῇ: Ἐνα σύνταγμα Ἰππικοῦ πού ἔκαμε γυνάσας, σταμάτησε νά περάσῃ τή νύχτα τοῦ ἐκεῖ. Κι' αὐτό τό έξαιρετικὸ περιστατικό ένθουσίασε τούς κατοίκους. Οἱ μακαλῆδες ἔβγαλαν νά ξεκάνουν τά μπαγιάτικα λοκάνικα και τά παμπάλαια κουτιά σαρδελῶν. Οἱ άξιωματικοί τοῦ συντάγματος φόρεσαν τῆς μεγάλης στολῆς των και οἱ κυρίες τῆς πόλεως κυριολεκτικῶς τά ἔχασαν... Πολλές άφησαν τό μαγεῖραμα τούς νά καὶ στή φωτιά και ξεπότησαν άφρημένες νά ἰδοῦν τό σύνταγμα πού θά περνοῦσε!

—Τό σύνταγμα ἔρχεται ἔλεγαν με χαρά!

Ἄλλες προθυμοποιήθηκαν νά παραχωρήσουν γιά μιά βραδυά δωμάτιο στοῦς άξιωματικούς. Καί ἔχον μάθει κιάλας πὸς ό συνταγματάρχης ήταν παντρεμένος με δέ ζούσε πιά με τή γυναῖκα του, πὸς τοῦ ὀπασιστοῦ ή γυναῖκα γεννᾷ κάθε χρόνο πεθαμένα παιδιά και χιλιά άλλα πράγματα. Ὅλα τά γνῶρίζαν!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ότι οἱ κυρίες βρήκαν ότι κανένας άξιωματικός δέν ήταν ὡραίος... και ὁμως ἔφρόντισαν και διοργάνωσαν χορὸ τῆς λέσχης με τή μουσική τοῦ συντάγματος. Στό χορὸ οἱ κυρίες πετοῦσαν ἀπ' τῆς χαρά τους! Τῆς ζάλιζε τό κρουδούισμα τῶν σπιρουινῶν και ή μουσική! Ἀφαισώθησαν στοῦς άξιωματικούς πού ήταν σάν περαστικά κουλιά, και ἔχασαν έντελῶς τούς δικούς των!

Και οἱ άντρες των, ἀπ' τήν άμνηστίαν τους άποτραβήχτηκαν ἐκεῖ κοντά στόν ἴσχυ μπουφέ. Ὅλοι τους ήσαν δημόσιοι ὀπάλληλοι, ζωχαδιακοί και άργοκίνητοι, καταλάβαιναν τά χάλια τους και δέν πληροῦσαν στήν αἰθούσα πού χόρευαν οἱ κομποί άξιωματικοί με τῆς γυναῖκες τους...

Μεταξὺ τῶν συζύγων ήταν και ό ὀπάλληλος τοῦ Μονοπωλείου Κυρίλ Πέτροβιτς Σάλικωφ, μέθυσος στενοκέφαλος και μοχθηρός, με μεγάλο κουρεμένο κεφάλι και παχιά χεῖλια. Ἀκουμπισμένος στήν κορμίστα τῆς πόρτας, δέν ξεκολλοῦσε τά μάτια του ἀπ' τή γυναῖκα του Ἄννα Πάβλοβνα, μελαχροινῇ γυναικούλα ὡς 30 ἔτων με μακρεῖα μύτη, πού ἔχόρευε χωρίς άναπνοή, και μόλις ἔστεκε—στά πόδια της ἀπ' τή κοῦρασι.

Ὅλο τό κορμί της ἔδειχνε ἔκστασι και ὀδόλαυσι. Τό στήθος της κυμάτιζε, στὰ πούδραρισμένα μάγουλά της ἔπαιζαν κόκκινες κηλίδες και ήταν εὐλύγιστη σάν νά ἔπλεε σὲ πέλαγος εὐτυχίας. Φαινόταν πὸς εἶχε θυμηθῇ τό παρελθόν, όταν χόρευε στό σχολεῖο και ποδοῦσε πλούσια κι' εὐθυμῇ ζωή... και γιά σύζυγο ένα βαρῶνο ή πρίγκηπα!

Ὁ άνδρας της ἀπ' τό κακό του πήγαινε νά σκόσῃ! Δέν τῇ ζήλευε, με δέν τὸν άρεσε πρῶτον ότι ἔνεκα τοῦ χοροῦ δέ μπορούσαν νά παίξουν χαρτιά. Δεύτερον ή στρατιωτικῇ μουσική τὸν ἔξενηριζε. Τρίτον οἱ άξιωματικοί τοῦ ἔδειχναν περιφρόνησι και τό τέταρτο και κυριώτερον τὸν ἔρέθιζε ή εὐχαριστία πού ἔδειχνε τό πρόσωπο τῆς γυναικας του.

—Συχαίνομαι νά τῇ βλέπω! Ψιθύριζε. Ζυγόνει τά σαράντα, και πουντραριστήκε, ἔκανε κατσαρά, φόρεσε κορσέ, κι' ἔμαστοροπεῖ και κάνει νάζια!... και νομίζει πὸς τῆς πηγαίνουν! Οὐφ!

Ἡ Ἄννα Πάβλοβνα στό χορὸ οὔτε βρῆκε μιά στιγμή καιρό νά κυττάξῃ τὸν άνδρα της! —Βέβαια δέν μάς κυττᾷ ἐμᾶς τούς... γυριάτες! τῆς άρκοῦδες! Εἶνε βλέπεις ὡρα βασίλισσα τοῦ χοροῦ και οἱ άξιωματικοί δέν θά τῷχαν και δύσκολο νά τήν έρωτευθοῦν!...

Ἡ Ἄννα Πάβλοβνα στό χορὸ οὔτε βρῆκε μιά στιγμή καιρό νά κυττάξῃ τὸν άνδρα της! —Βέβαια δέν μάς κυττᾷ ἐμᾶς τούς... γυριάτες! τῆς άρκοῦδες! Εἶνε βλέπεις ὡρα βασίλισσα τοῦ χοροῦ και οἱ άξιωματικοί δέν θά τῷχαν και δύσκολο νά τήν έρωτευθοῦν!...

χόρευε πιά με πάθος, με ἕναν μελαχροινὸ άξιωματικό με πεταχτά μάτια. Τό πρόσωπο και τό σῶμα της ἔξεφραζαν εὐδαιμονία... —Ὁ άνδρας της δέν κρατοῦσε πιά, και ὅλο μονολογοῦσε:

—Στάσου και θά σοῦ δείξω γῶ πὸς νά κοκορεύεσαι γρη῏ άσχημοῦρα! Πρέπει νά καταλάβῃς πὸς δέν εἶσαι πιά μαθήτρια...

Τά μικροαισθήματα, τό μῖσος, ή άγανακτήσις τοῦ μικροεπαρχιωτοῦ, ἔπαλευσαν στό μυαλό τοῦ Κυρίλ σάν ποντίκια! Καί μετὰ τῇ μαζούρκα μπῆκε στήν αἰθούσα κάλεσε τή γυναῖκα του πού άεριζόταν με τῇ θενάγια της χαριέντως με τὸν καθαλλίερο της και τῆς εἶπε βραχνά:

—Ἀνιούνα, πάμε σπῖτι...

Ἐκείνη μόλις εἶδε τὸν ἔλεινὸ τῆς σύζυγο άνατρίχισε και κατακοκκίνισε... τῆς ἔσβυσε τό ὄνειρο!...

—Μά γιατί; Ἀκόμη εἶνε νωρίς...

—Σε παρακαλῶ ἔλα νά φύγουμε—εἶπε άγριεύοντας ἔκείνος.

—Γιατί; Μήπως συνέθεκε τίποτε;

—Ὅχι αλλά ἐπιθυμῶ νά πᾶς άμέσως σπῖτι... Αὐτό και τίποτ' άλλο... ἔλα χωρίς πολυλογίες...

Ἡ Πάβλοβνα δέν ἔφοβεῖτο τὸν άντρα της, ντρεπόταν ὁμως τὸν καθαλλίερο πού μετὰ πείριελο κύτταζε τὸν άντρα της.

—Μά τί σοῦ μπῆκε στό μυαλό; Γιατί νά πάω σπῖτι;

—Αὐτό θέλω ἐγώ και περιττᾷ τά λόγια!

—Μπορεῖς νά πᾶς μόνος σου στό σπῖτι... ἐγώ θά μείνω!

Ἐκείνη τότε άρχισε νά τὸν παρακαλῇ, τὸν ἱκέτευε νά μείνουν μισή ὥρα άκούη, δέκα λεπτά, πέντε λεπτά, με ἔκείνος ήταν πεισματάρης και ἔπέμενε...

—Ὅπως θέλεις κάμε! μείνε! Τότε κι' ἐγώ θά κάμω σκάνδαλο!...

Κι' έν ὅσο μιλοῦσε ή Πάβλοβνα με τὸν άντρα της, εἶχε άδυναμία, εἶχε γεράσει κι' ἔδάγκανε τά χεῖλη της... Μόνον πού δέν ἔκλαιγε! Στό τέλος άπεφάσισε νά φύγῃ.

—Ποῦ πᾶτε; ρωτοῦσαν οἱ κυρίες. Γιατί φεύγετε κιάλας άγαπητῇ Ἄννα Πάβλοβνα;

—Ἀνιούνα, πάμε σπῖτι...

Τοῦ Α. Τσέχωφ

ΠΑΒΛΟΒΝΑΣ

—Τῆς πονεῖ τό κεφάλι... άπαντοῦσε γι' αὐτήν ό άντρας της.

Ἀφού βγῆκαν ἀπ' τῇ Λέσχη, πήγαιναν στό δρόμο σιωπηλοί... Ἐκείνος άκολουθοῦσε τή γυναῖκα του, βλέποντας τό σκυμμένο ἀπ' τῇ λύπη σωματάκι της... Θυμῶταν τήν εὐδαιμονία της πού τόσο τὸν ἔρεθιζε στή Λέσχη, κι' ἐγέμιζε τῶρα τήν καρδιά του με αἰσθημα νικητοῦ!

Ἦταν χαρούμενος... Θά ήθελε νά πήγαινε στή Λέσχη νά τούς κάμῃ νά στεναχωρεθοῦν γιατί εἶνε τιποτένια κι' άχαρη αὐτή ή ζωή σάν πηγαίνον κανεῖς στοῦς σκοτεινοῦς δρόμους και άκούῃ νά κολλᾷ ή λάσπη τῇ πόδια του... και ἔρεῖ πὸς θά ἐμπήσῃ αὐριο και πάλι τίποτε δέ θά βρῇ ἀπ' τῇ βότκα και τά χαρτιά... Λαχταροῦσε νά πῆγαινε νά τούς κόψῃ τῇ χαρά τους... Ἦταν τρομερό.

Ἡ Πάβλοβνα μόλις ἔσπρνε τά πόδια της... Ἐθάδιζε και ρωτοῦσε τὸν αὐτό της: Γιατί τήν τιμωροῦσε ἔτσι ό Θεός; Τῆς ἔκανε φοβερό κακό ν' άκούῃ πίσω της τά βαρεῖά βήματα τοῦ άντρός της. Σιωποῦσε και προσπαθοῦσε νά βρῇ μιά φαρμακερῇ ὀδυστική λέξι γιά νά τῇ ρίξῃ στόν άντρα της! Ἄν και ήξερε πὸς ἔκείνος δέν πολυκαταλαβαίνει ἀπό τέτοια πράγματα... Δέν παίρνει αὐτὸς ἀπό λόγια!

Ἦταν τόσο δυστυχῆς ή Ἄννα πού οὔτε ό χειρότερος ἔχθρος της θά τήν ἔφερνε σ' αὐτή τῇ θεσί... Καί ἀπὸ μακριά άκουγόταν ή στρατιωτικῇ μουσική, και οἱ σκοτεινοί λασποῦμενοι δρόμοι εἶχαν πλημμυρίσει ἀπό ήχους...

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΣΕΧΩΦ

Καραμπόλα!

Οἱ ἔξυπνοι κακοποῖοι άποφeyογουν τά ενεχυροδανειστήρια σάν τήν πανούκλα, εἶπε κάποτε ό γνωστότατος Ἀγγλος ενεχυροδανειστής Μωρίς Τζόνσον... Ὡστόσο, ὀπάρχουν πολλοί, πού δέν λογαριάζουν τούς κινδύνους και μάς λένε κάπου-κάπου τήν... «Καλὴμέρα τους!»

«Θυμάμαι μιά κόπως δραματικῇ συνάντησι, πού ἔλαθε χῶραν στό κατάστημά μου ἐδῶ και δέκα χρόνια. Ἐἶχε ἔρθει μιά γυναῖκα νά ενεχυριάσῃ ένα χρυσο θραχιόλι της. Ἀφού τελείωσα μαζί της τῆς σχετικές διατυπώσεις, ἔκείνη γύρισε νά φύγῃ κι' ἐγώ προχώρησα στόν άλλο πάγκο τοῦ μαγαζιοῦ μου, ὅπου περιμένε ένας κύριος. Στό χέρι του κρατοῦσε μιά μεγάλη θαλίτσα, τήν ὀποία ήθελε νά ενεχυριάσῃ. Ἐνῶ, λοιπόν, τήν ἐξήταζα, θλέπω τήν γυναῖκα πού πρὸ ὀλίγου εἶχα ἐνεχυρητήσῃ, νά δαναπλησιάζῃ... Κοντοστάθηκε, κύτταξε με ἐπιμονῇ τὸν άγνωστο πελάτη μου, ὀστερα τῇ θαλίτσα και στό τέλος, ὀρμώντας κατά πάνω του, τὸν ἔπιασε ἀπό τὸν λαιμό φωνάζοντας:

—Καλέστε γρηγορά τήν άστυνομία! Αὐτός ό άνθρωπος εἶνε ένας κλέφτης! Ὁ βοηθός μου, τότε, πρόθυμος, ἔτρεξε ἔξω και φώναξε τὸν πρῶτο πόλισμαν, ένῶ μέσα στό κατάστημά μου ό καυγάς θριακόταν στό φόρτε του. >Κοντολογῆς, οἱ ἐπιτόπιες άνακρίσεις πού ἔπακολούθησαν, ἔφεραν εἰς φῶς τά εξῆς:

Ὁ κατηγορούμενος ήταν ένας νέος άνεργος, ό ὀποῖος εἶχε ζητήσει ἀπό τήν γυναῖκα ἔκείνη νά τῆς μεταφέρῃ τῇ θαλίτσα ἀπό τὸν σταθμό. Αὐτὸς ὁμως τήν πήρε κι' ἔξαφανίστηκε. Ἡ γυναῖκα, όταν άντελήφθη τό πᾶθμά της, ἔγινε ἔξω φρενῶν, γιάτί μέσα στή θαλίτσα εἶχε, μαζί με τά ρούχα της και τήν τσάντα της με ὅλα τά λεφτά της... Ἀπένταρη, λοιπόν, ὀπως ήταν, άποφάσισε νά ενεχυριάσῃ τό χρυσοῦς θραχιόλι. Τό ίδιο ὁμως σκέφθηκε κι' ό λωποδύτης, γιά τῇ θαλίτσα κι' ἔτσι ή μοιραία συνάντησις ἔγινε άναπόφευκτη!

...Ἡ ζωή συνέδεσε τήν υπηρετρίαν με τήν εκάστοτε υπηρετοῦσαν ὑπό τά ὀπλα έλασπότην δύναμιν, μή συγγενείαν ἔξ άγχιστείας...

Ἑλληνικὸ διήγημα

Ἀπὸ τὰ
περασμένα
πού μιλοῦν...

Τῆς κ. Λιλῆς Πριονιστῆ

περασμένα

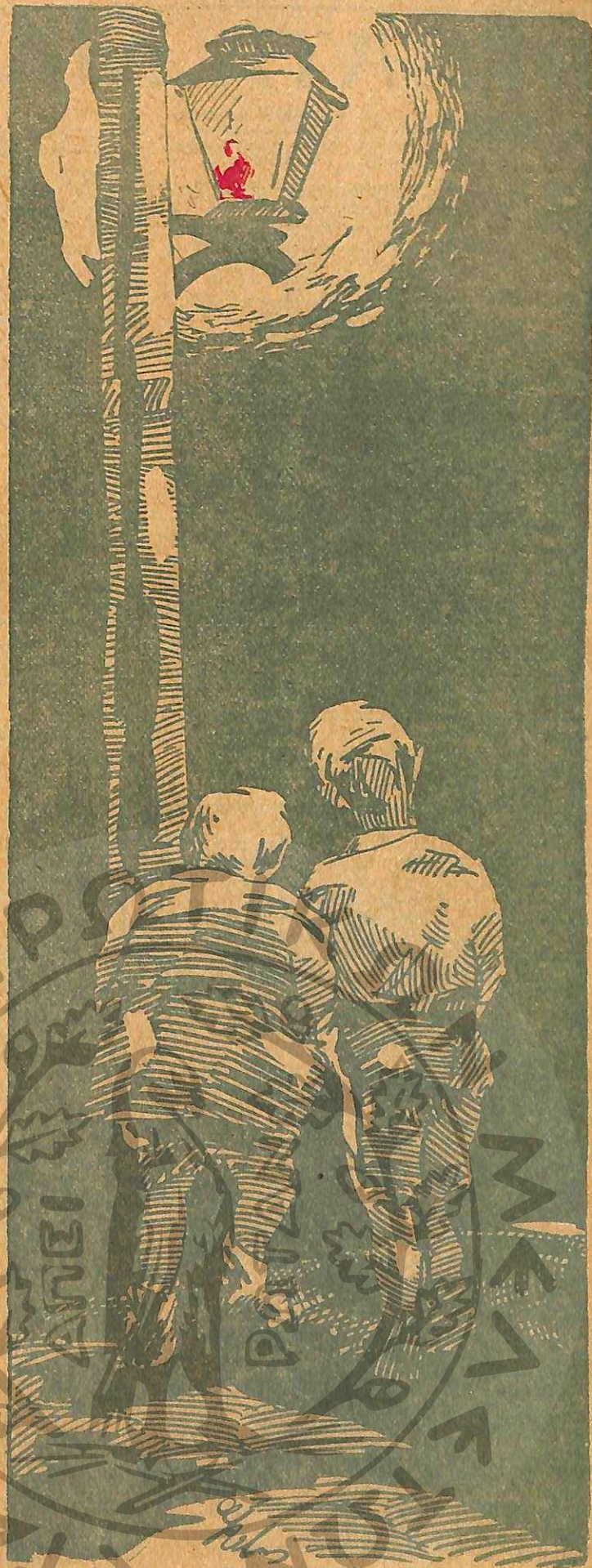
πού μιλοῦν...

Τῆς κ. Λιλῆς Πριονιστῆ

Ξεκίνησαν και πάλι με το ίδιο άρ-

ὁ καὶ ἡ νυχτιά τοὺς πέρασε, καὶ

ΑΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

...ού αλάνια είχανε θυγή από ένα στενό πλατύν δρομάκι, κι' είχανε αναπα-
 τωθεί ανάμεσα στο πηγαίνελα του νεότερου εκείνου κόσμου...

ΘΥΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

Το διήγημα αυτό είναι ένα από τα καλύτερα διηγήματα του διασημού συγγραφέως Μωρίς Λεμπλάν, το οποίο ήδη το μυθιστόρημα «Χρυσό Τρίγωνο» δημοσιεύει η «Αντιγόνη».

Είχαν περάσει είκοσιπέντε μέρες απ' το θάνατο της γυναίκας του. Εκείνο το βράδυ, ο Γκυγιώμ πήρε θάρρος και μπήκε στο δωμάτιο εκείνης που είχε αγαπήσει μ' ένα τόσο θαυό κι' ευτυχισμένο έρωτα.

Πρό πάντων ήθελε να ξαναβρεί το έρωμα του παρελθόντος ξαναδιαβάζοντας τα γράμματα που είχε γράψει εκείνος στις στιγμές, που η ζωή τους έσπρωχνε σε σκληρούς χωρισμούς.

Η Ζακελίνα φύλαγε όλη αυτή την αλληλογραφία σ' ένα μικρό ξέδνιο κουτί που είχε πάντα μαζί της το κλειδί του. Όταν τ' άνοιξε, είδε τα διάφορα δέματα που ενώνουνταν από πολύχρωμες κορδέλλες και με τις ετικέτες: «Ο Γκυγιώμ στην Άλγερία...», «Τα μεγάλα γυμνάσια» κλπ.

Κάτω-κάτω ήταν ένα τετράδιο που ο Γκυγιώμ γνώρισε καλά, είδος ημερολογίου που συχνά διακόπτονταν, όπου η Ζακελίνα σημείωνε τί αισθάνονταν οι δύο τους, τις χαρές τους, τις πίκρες τους.

«Αλλ' ο Γκυγιώμ άφου πήρε αυτό το τετράδιο κούνησε ένα κομμάτι θελαόδο τοποθετημένο στο θάθος του ξέδνιου κουτιού. «Εθγαλε το ύψασμα και βρήκε εκπληκτος, ένα κίτρινο φάκελλο σφραγισμένο με πέντε κόκκινες σφραγίδες και που έμοιαζε να περιέχει αρκετά χαρτιά.

Στο φάκελλο γνώρισε το γράψιμο της γυναίκας του. Διάβασε:

«Νά δοθούν ύστερ' απ' το θάνατό μου στη φίλη μου 'Αριέττα Ντεσίζ».

Ο Γκυγιώμ δεν διάσταε ούτε μία στιγμή. «Όσο έντιμος και άν ήταν και όταν ζούσε η Ζακελίνα άν και ποτέ δεν άνοιγε ένα γράμμα που άπευθυνόταν στην γυναίκα του, μ' ένα άπότομο κίνημα, χωρίς να σκεφθί, κινούμενος άπό ένα ένστικτο που νικούσε όλα τάλλα, έσπασε τις σφραγίδες κι' έσχισε το φάκελλο.

Ήταν γράμματα — γραμμένα άπό άνδρα.

Με χέρι που έτρεμε, πήρε το ένα άπ' αυτά. Αρχίζε μ' αυτά τά λόγια:

«Πολυαγαπημένη μου, λατρευτή μου...»

Γύρισε το φύλλο και παρετήρησε την ύπογραφή.

«Ραφαήλ».

«Αμέσως κατάλαβε. Πολλούς μήνες πριν απ' την άρρώστεια της Ζακελίνας, ο Ραφαήλ Ντορμεβάλ, εκείνος ο χονδροειδής έκατομμυριούχος, σύχναζε στο σπίτι του. Πολλές φορές υπαίνονταν, είχε βρή αυτόν τον άνθρωπο καθισμένο κοντά στη γυναίκα του κι' αισθανόταν ότι σώπαιναν μόλις τόν έδελεπαν.

Αυτή τη στιγμή, το ρολόγι της κάμαρης χτύπησε τις έντεκα ώρες.

Ο Γκυγιώμ σηκώθηκε, άφησε το δωμάτιο, πήρε το καπέλλο του, το έπανωφόρι του και βγήκε.

Ένα αυτοκίνητο τόν έφερε στη Λέσχη της όδοϋ Καπουκίνων. Άγέθηκε.

Πολλές ώλες ήταν γεμάτες άπ' τά τραπέζια του «μπριτέζ». Στο θάθος, σε μία σάλα μεγαλύτερη, έπαιζαν μπασκαρά.

Ο Ραφαήλ Ντορμεβάλ είχε «τή μπάνκα».

Ο Γκυγιώμ έρριξε μερικά λουδοβίκια σ' ένα ταμπλώ.

Λίγο άργότερα, χωρίς άφορμή, η τούλάχιστο με μίαν αίτία τόσο παιδαριώδη που οι παριστάμενοι κυτάαθηκαν μ' έκπληξη, έβρισε τόν Ντορμεβάλ κατά τόν πιό χυδαίο τρόπο. «Άλλάξαν τις κάρτες τους, πήραν μάρτυρες.

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

νενοχή της.

«Αλλά σε τί θά ώφελοϋσε; Άποκρίσε:

—Ναί, βρήκα ένα φάκελλο που άπευθυνόταν σε σάς.

—Λοιπόν;

—Τόν έκαψα.

—Πώς! Τόν κάψατε; Άλλά δεν είχε το δικαίωμα!

—Δεν είχα το δικαίωμα!

—Όχι. Αυτά τά γράμματα ήσαν δικά σου. Η Ζακελίνα τά φύλαγε για να εύχαριστήσει, αλλά με τόν όρον τη ήμερα η την άλλη...

Βλέποντας ότι ο Γκυγιώμ δεν άφαιταν να ένοϋσε, ξαναείπε μ' έκπληξη:

—Η Ζακελίνα δεν σάς τό είχε πη; Καυμένη Ζακελίνα, δεν της είχα ζητήσει άφου έχευθεί, τούλάχιστο για σάς.

—Τί! Τί! Έκαμε μ' ένα ρίγος φρίκη.

—Άλλά ναί, έξήγησε. Έπειδή ήθελε διαζύγιο, φοβήθηκε να μη θροϋν αυτά τά γράμματα στο σπίτι μου... Κι' ήθελε να σο να τά φυλάξω! Μόνη η Ζακελίνα μπορούσε να τά φυλάξη, άφου ήξερε το αστικό μου. Ά! δεν έξερετε... Άγαπώ κάποιον... έναν άπό τούς φίλους σου που έρχόταν συχνά έδώ...

—Βρήκε το όνομα να προφέρη;

—Τόν Ραφαήλ Ντορμεβάλ;...

—Ναί, είπε, με την εύχαρίστηση αισθάνεται κανείς όταν προφέρη το που αγαπάει, ναί, τόν Ραφαήλ...

—Τόν βρήσκουν άποκρουστικό. Μα είναι λό κάλός. Η ψυχική του καλωσύνη κανε να τόν αγαπήσω. Θά παντρευτώ θά πάω να τόν δώ σε λίγο...

Ήταν βρήκα έτοιμη να φύγη. Είχε άμορφο ευτυχισμένο πρόσωπο, φαινόταν άπ' τη χαρά, μάτια που χαμογέλασαν άπ' ύγρα, σάν συγκινημένα άπ' τη ση εύτυχία.

Τραύλισε:

—Θά πάτε... Θά πάτε...

—Ναί, πηγαίνω στο σπίτι του... Μιμνέται αύριο... Τί έκπληξι! Γι' αυτό ήμουν εύτυχής άν είχα αυτά τά γράμματα... Θά τά διαβάσαμε μαζί έλπίστιά...

—Άκούστε... Άκούστε...

Ο Γκυγιώμ αισθανόταν ότι τρελάταν. Κατάλαβαινε ότι είχε συμβεί τρομερόν και τερατώδες, κάτι που τού άφινε ένα ενθύμιο, πιό τρομακτικό θασσανιστικό κι' άπ' αυτόν τόν θά της γυναίκας του. Θά ήθελε να την ετοιμάσει για την άπαισία είδηση, αλλά η του δεν ήθελε να προφέρουν βερά λόγια. «Έθλεπε την Άριέττα μόντας, όπως κυτάζει κανείς ένα που χτυποϋν κατάκαρδά συμφορές άπ' τίς ανθρώπινες δυνάμεις.

Και χωρίς μία λέξη, χωρίς ένα μ' ένα ρίγος φόβου και αγωνίας, έπρησε να φύγη...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Χιούμορ

Δικαστής (στον κατηγορούμενο): Δεν μου λές είσαι άθώος ή ένοχος;

Κατηγορούμενος: — Δίκαια, δικαστά. Γι' αυτό άκριβώς ήρην. Για να τό μάθω!...

Δύο νεόπλουτοι έπισκέπτονται θεσι ζωγραφικής.

—Είδατε αυτόν τόν πίνακα; μια στιγμή την κυρία ο ζωγράφος.

Και εκείνη άπαντά:

—Πίνας είναι αυτός; Μα οι πίνακες είναι... κατάμαυροι;

—!!!

Ο Μωρίς Μπερζάν άρμισε σάν άνεμο-στρόβιλος στο δωμάτιο της Ναδίας. Ήταν ή ώρα δύο. Ο ήλιος έπαιζε άνάμεσα στις πρασινάδες του πάρκου Μονσώ. Και με μόνο το θέλητρο της άνοιξης, αυτή ή μέρα έμοιαζε σάν γιορτάσιμη.

Ο Μωρίς «κόλλησε» ένα γρήγορο φιλή στον λαϊμό της φιλενάδας του και δήλωσε:

—Ντύσου γλήγορα, πουλάρα μου! Θά πάμε στις κουρσες.

Η Ναδία Κοτράσκι ήταν ύψηλή, σοβαρή και μελαγχολική, ζωντανή αντίδραση τού νεϋ, που τό πεταχτό ύφος του και ή σελ-τοσύνη του είχαν κάτι το μάγικο. Διαμαρτυρήθηκε με άξιοπρέπεια:

—Πρώτα-πρώτα σε παρακαλώ να μη λές «πουλάρα μου», Πώς είναι δυνατό να μοιάζω μία πουλάρα, έγω, δοκτορέσσα της Ιατρικής Σχολής τού Παρισιού;

—Συχωρέσε με, δεν θά τό ξανακάνω.

—Ύστερα δεν μου λές που έχεις τά μυαλά σου; Ξεχνάς ότι δέχομαι σήμερα τούς άρρώστους μου; Μην περιμένεις λοιπόν να σε συνοδεύσω έγώ.

Άφου δέχτηκε τη διπλή αυτή ψυχρολουσία, ο Μωρίς έσκυψε το κεφάλι και ψιθύρισε:

—Διάβολε! δεν είναι εύχάριστο να πηγαίνω κανέναν μονάχος του στις κουρσες... Τί θά κάνω σήμερα τό άπόγευμα;

Η Ναδία Κοτράσκι ήταν Πολωνέζα. Βρισκόταν στο Παρίσι άπό μικρό παιδί και ήταν μία γυναίκα πολύ μοντέρνα, με άνώτερες γνώσεις. Νέα και έλευθερη, ζούσε έντιμα άπό την εργασία της και δυό χρόνια τώρα που έξασκούσε τό επάγγελμά της κοντά στο πάρκο Μονσώ, ή πελατεία της μεγάλωνε άπό μέρα σε μέρα.

Μία μονάχα παραξενεία στη ζωή της: είχε έρωτευθί τόν πιό έλαφρόμυαλο, τόν πιό τεμπέλη, τόν πιό άπερίσκεπτο, άπό δλους. Άλλ' αυτά είναι προβλήματα που δεν μπορεί να λύση εύκολα κι' αυτή ή λογική.

Μυστήριο της έλξεως τών αντιθέτων. Ένα πράγμα είναι βέβαιον: δεν παραπονώταν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος για την έκλογή τους, ή δοκτορέσσα ήταν ένθουσιασμένη με τόν Παριζιάνο της.

Εκείνη όμως τη μέρα ή Ναδία θύμωσε με τά τελευταία λόγια τού νεϋ και φώναξε:

—Άληθινά, αγαπητέ μου, ή τεμπελιά σου μ' έκπλησσει! Πολύ εύχάριστο είναι να ζή κανείς σάν κι' εσένα με τά εισοδήματά του. Άλλά δεν αισθάνεσαι ποτέ την ανάγκη να κάνης κάτι, να ξεδέψης ενέργεια για τίποτα χρήσιμο...

Ο Μωρίς για να τού συγχωρεθούν οι άνοησίες του βεβαίωσε:

—Πράγματι! Ήθελα άκριβώς να σοϋ μιλήσω γι' αυτό.

—Έχεις όπ' όψι καμιά εργασία;

—Καμιά, άλλοιμονο!

Η Ναδία σκέφτηκε μία στιγμή ύστερα:

—Δεν έρείς πώς να χρησιμοποιήσης τό άπόγευμά σου, είπε. Θά σοϋ προτείνω κάτι... Η πελατεία μου—αυτό τό έρείς—άποτελείται πρό πάντων άπό γυναίκες και παιδιά. Θάθελα να είχα κι' άνδρες. Άρρωστοϋν σπανιώτερα, αλλά είναι πιό φοβητάρηδες και πληρώνουν καλύτερα. Για ν' άποφασίσουν ναρχωνται, πρέπει να τούς τραβήξω με μ' έπιδεξιότητα. Λοιπόν, να, τό πείραμα που θά κάνωμε σήμερα και που θά τό έξακολουθήσωμε, άν επιτύχη. Θά μπής σε λίγο στο σαλόνι μου, με τό καπέλλο στο χέρι, σάν πελάτης. Θά καθήσης μαζί με τούς παρισταμένους, θά έπροσπαθήσης να πιάσης κουβέντα, θά επαινέσης τό ότι ή διάγνωσίς μου είναι πάντα σωστή και την άποτελεσματικότητα της θεραπείας μου. Πεπεισμένες άπ' τά ρητορικά σου, οι πελάτιδες μου θά έπαναλάβουν τό πράγμα στοϋς συζύγους των, στοϋς γονείς των. Ύστερα άπό λίγον καιρό μ' αυτή την καθημερινή ρεκλάμα, οι άνδρες θά πλημμυρήσουν έδώ, είμαι πολύ

Ο Μωρίς ήταν τεμπέλης

Του συγγραφέως Β. Ποντίτσι

αίγουρη!

—Τότε θέλεις όλες τις μέρες να...

—Άφου δεν έχεις τίποτε άλλο να κάνης!

Ο Μωρίς διαμαρτυρήθηκε στην αρχή...

Η Ναδία ήταν πεισματάρα. Η φιλοδοξία την έσπρωχνε. Για να τό άποφασίση ο φίλος της, τού ύποσχέθηκε μία άμοιδή που είχε συνήθεια να τόν εύχαριστεί.

Άφου έρριψε μία γρήγορη ματιά μέσ' στον καθρέφτη για να βεβαιωθί για τη φρεσκάδα της χωρίστρας του, ο νεανίας δέχτηκε να παίξη τόν ρόλο του. Χωρίς πιά να περιμένει, βγήκε άπ' τό δωμάτιο της Ναδίας και μπήκε στο σαλόνι.

Δυό πρόσωπα βρισκονταν εκεί: μία γρηά ξερακιανή (που έξαφανίστηκε σε λίγο μέσα στο γραφείο της δοκτορέσσας) και μία νέα ξανθή, ώμορφη, πολύ συμπαθητική.

★

Ο Μωρίς κάθισε όχι πολύ μακριά της, κοντά στο παράθυρο. Άνάμεσα άπό τά τζάμια παρετήρησε τόν ήλιο, τις πράσινες πελούζες τού πάρκου, τις όμπρэллες τών περιπατητιών και μετανόησε για την ύπόσχεσί του. Παρά να είναι κλεισμένος σ' αυτό τό σκοτεινό σαλόνι, δεν θά ήταν πιό εύχάριστο να περπατούσαν οι δυό τους, άγκαλιασμένοι, κάτω άπό τά φυλλάμματα, σε μέρος κατάλληλο για τις γλυκοκουβέντες;

Γύρισε στο μέρος της γειτόνισσάς του... Τού φάνηκε άκόμη πιό ξανθή, πιό ώμορφη, πιό συμπαθητική άπ' την πρώτη φορά. Κι' έπρεπε σ' αυτή τη χαριτωμένη άγνωστη να μιλήση για την Ιατρική, να έξομολογηθί καμιά φανταστική άρρώστεια—και άτιμωτική; Ο Μωρίς αισθάνθηκε πώς θιγόταν ή φιλοτιμία του και, καθώς ήταν θυμωμένος για τό ώμορφο άπόγευμα που έχανε, δεν μπόρεσε να βρή τις πρώτες λέξεις για τόν ρόλο του.

Εύτυχώς ή νέα κυρία μίλησε πρώτη.

—Συχωρέστε με, είπε. Είναι ή πρώτη φορά που έρχομαι στη δοκτορέσσα και δεν ξέρω τις τιμές της. Είσαθε, χωρίστρα, λο, κανέναν πελάτη, κύριε, κ. κ.

—Τί κάνεις; Φεύγεις;

Φοβήθηκε, έκλεισε ζωηρά την πόρτα τού σαλονιού και γύρισε πίσω.

—Ναί... Όχι... ψέλλισε. Βαρέθηκα μονάχος μου και θέλησα να πάρω λίγον άέρα. Άλλά άφου ήλθε, μένω.

—Και ή άλλη πελάτις που με περίμενε;

—Τότε ο Μωρίς πήρε ένα ύφος όλης διά-λου έκπληκτο:

—Ποιά πελάτις; Έκαμε. Ώννευρήθηκες; Δεν ήταν καμιά άλλη πελάτις έδώ...

Ναί, στιγμή για να διηγηθί το παραμύθι. Άλλά ο Μωρίς δεν είχε τό θάρρος και διαμαρτυρήθηκε:

—Ω! είμαι πολύ καλά, σάς βεβαιώ δεν άρρώστησα ποτέ μου, μου μου άνέθεσε κάποια παραγγελία για τη δοκτορέσσα... ναί, μία γρηά θεία που έχω στην επαρχία!

Τάκανε θάλασσα. Άλλά ή ξανθή κυρία δεν τό πρόσεξε. Φλυάρησε κι' εκείνη, ήταν μία άρτίστα, ένα άπό τά άστερία τού μουζικ-χάλ, δεν ήταν καθόλου άρρωστη, ήθελε μονάχα ένα γιαιτρικό για ν' άσπρίση τό δέρμα της.

—Τί θά τό κάνετε! φώναξε ο Μωρίς ένθουσιασμένος. Δεν είδα ποτέ μου ένα δέρμα τόσο καθαρό, τόσο γλυκό σάν τό δικό σας!

Χαμογέλασε για τό κομπλιμέντο, πλησίασε τό καθίσμα της κι' έξηκολούθησε:

—Λοιπόν, νομίζετε ότι ή δοκτορέσσα...

—Η δοκτορέσσα δεν ήμπορεί να κάμη τίποτα. Για να έχετε καλό δέρμα, χρειάζονται δυό πράγματα: ο καθαρός άέρας και...

—Και;

Δεν άποτελείωσε τη φράσι του, αλλά ή ξανθή κυρία άρχισε τά γέλια. Ύστερα, άμέσως:

—Τότε χάνω τόν καιρό μου έδώ, είπε.

—Θά σάς τό έλεγα έγώ. Καί, με την πίστι μου, άφου είναι τόσο ωραία έξω, τόσο τό χειρότερο για την επαρχιώτισσα θεία μου! Σάς συνοδεύω... άν τό έπιτρέπετε.

Εκείνη δεν άπήντησε, αλλά χαμογέλασε πάλι. Σηκώθηκαν και προχώρησαν προς την έξοδο. Η νέα κυρία ήσαν στον προθάλαμο, όταν άνοιξε ή πόρτα της δοκτορέσσας και ή Ναδία φάνηκε στο σαλόνι. Είπε τόν Μωρίς έτοιμο να φύγη κι' είπε έκπληκτη:

—Τί κάνεις; Φεύγεις;

Φοβήθηκε, έκλεισε ζωηρά την πόρτα τού σαλονιού και γύρισε πίσω.

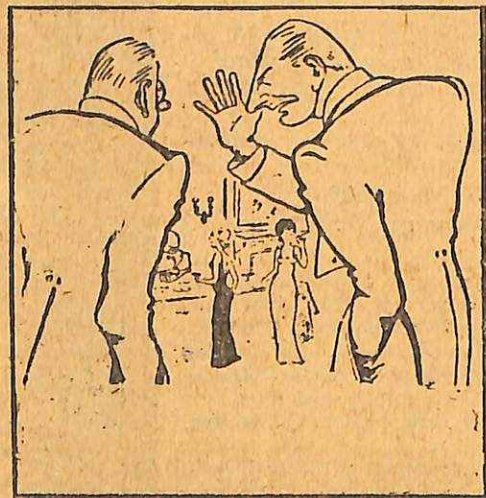
—Ναί... Όχι... ψέλλισε. Βαρέθηκα μονάχος μου και θέλησα να πάρω λίγον άέρα. Άλλά άφου ήλθε, μένω.

—Και ή άλλη πελάτις που με περίμενε;

—Τότε ο Μωρίς πήρε ένα ύφος όλης διά-λου έκπληκτο:

—Ποιά πελάτις; Έκαμε. Ώννευρήθηκες; Δεν ήταν καμιά άλλη πελάτις έδώ...

Β. ΠΟΝΤΙΤΣΙ

...Ο Γκυγιώμ έβρισε τόν Ντορμεβάλ κατά τόν πιό χυδαίο τρόπο...

φύγουν. Ύπέφερε. Είχε κορεσθί τό μίσος του.

Την ώρα τού γεύματος ξαναβρέθηκε στο σπίτι του. Ο ύπηρέτης του τόν είδοποίησε ότι μία κυρία τόν περίμενε στο σαλόνι μία ολόκληρη ώρα. Πήγε και γνώρισε την Άριέττα Ντεσίζ, την άφωσιωμένη φίλη, την έμπιστη που σ' αυτήν ή Ζακελίνα είχε αφήσει τις έρωτικές έπιστολές της. Άπ' το θάνατο της γυναίκας του, ο Γκυγιώμ δεν είχε ξαναϊδθί την Άριέττα, γιατί αυτή είχε φύγει την άλλη μέρα στο ταξίδι.

Είπαν μερικά λόγια. Η Άριέττα έρχονταν άπ' τόν Νότο, είχε πάρει διαζύγιο και σκέπτονταν να παντρευθί όταν θά τελείωνε ή διαρία.

—Ά! Έκανε, άδιάφορος.

Κι' άμέσως τόν ρώτησε εκείνη μ' ένα ύφος λίγο στενοχωρημένο:

—Μήπως δεν βρήκατε μέσ' στα χαρτιά της Ζακελίνας, ένα πακέτο για μένα...

Ένα σφραγισμένο φάκελλο;

Την κύτταξε με μία κακή έκφρασι και

...Ο Γκυγιώμ έβρισε τόν Ντορμεβάλ κατά τόν πιό χυδαίο τρόπο...

...Ο Γκυγιώμ έβρισε τόν Ντορμεβάλ κατά τόν πιό χυδαίο τρόπο...

...Ο Γκυγιώμ έβρισε τόν Ντορμεβάλ κατά τόν πιό χυδαίο τρόπο...

...Ο Γκυγιώμ έβρισε τόν Ντορμεβάλ κατά τόν πιό χυδαίο τρόπο...

...Ο Γκυγιώμ έβρισε τόν Ντορμεβάλ κατά τόν πιό χυδαίο τρόπο...

—Ξέρεις τί βλέπω αυτή τη στιγμή, αγαπητέ μου φίλε;

—Τί βλέπεις;

—Ότι τά μαλλιά σου έχουν... μεγαλώσει πολύ άπό πίσω!

Ο καδής και οι καμήλες

Ένας πλούσιος Αιγύπτιος άπέθανε κι' άφησε στοϋς τρεις γιους του κληρονομία ένα καραβάνι άπό δεκαεφτά καμήλες. Στη διαθήκη του ο πατέρας έλεγε ότι άπό τό καραβάνι αυτό ο πρώτος γιός θά έπαιρνε τό μισό, ο δεύτερος τό τρίτον και ο τρίτος τό ένατον.

Τά τρία άδέρφια έσπασαν τά κεφάλια τους για να βροϋν μία λογική λύση, ώστε να μην αναγκαστούν να... κόψουν τις καμήλες. Άλλά τού κόκκου! Και έφεραν στο τέλος τόν Καδή να τούς βγάλη άπ' τη δύσκολη θέση.

Και ο Καδής ήλθε καθήμενος έπί καμήλου και τού παρουσίασαν οι τρεις κληρονόμοι τας 17 άλλας καμήλους. Τώρα οι καμήλες μαζί με την καμήλα τού Καδή έφάνιντο 18. Τότε ο Καδής έγέλασε κι' έκαμε δίκαια τη μοιρασιά.

Στόν πρώτο γιό τό ήμισυ, δηλ. 9 καμήλες, στόν δεύτερο τό τρίτον, 6 καμήλες και στόν τρίτο τό ένατον, ίσον 2 καμήλες. Σύνολον καμήλες 17.

Και ο Καδής άνέβηκε πάλι στην καμήλα του κι' έφυγε, ένω οι τρεις κληρονόμοι έμειναν ένθουσιασμένοι με τη λύσι!

Ένας πολύ γερός πόντος!

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

Ο Μπίλλυ Κοντόροϊθ είχε βγάλει από μικρό παιδί την προσωινιά:

— Γερός πόντος αυτός ο άνθρωπος. Πολύ γερός πόντος!...

Όλη η ζωή του Μπίλλυ Κοντόροϊθ ήταν μία συνεχής γκάφα. Όταν γεννήθηκε, αντίθετα από όλον τον άλλον κόσμο, ο Μπίλλυ ήταν αντιπαθέστατος. Τό κεφάλι του ήταν κατάμαυρο και τα χαρακτηριστικά του... τρομερά! Η μητέρα του, μόλις είδε το νεογνό... πέθανε από την τρομάρα της.

Όσοσο όλα αυτά τα άτυχήματα δεν έμποδισαν τους γειτόνους να πουν για το νεογνό:

— Άσχημο παιδί είναι, αλλά φαίνεται πως θα γίνη γερός πόντος!

Τα χρόνια περνούσαν. Από κακομοιριά σε κακομοιριά κι από δυστυχία σε δυστυχία πήγαινε ο φουκαράς ο Μπίλλυ Κοντόροϊθ. Έν τούτοις η προσωινιά του «γερού πόντου» δεν μπορούσε να τον εγκαταλείψει.

Όταν παντρεύτηκε, έπηρε μια γυναίκα άλλοιθωρη, κουστή και... κουφή. Όταν το έμαθαν αυτό οι φίλοι του Μπίλλυ, αντί να τον έλεεινολογήσουν, είπαν έν μιζ φωνή:

— Κανένας άλλος άνθρωπος δεν θα παίρνει μια τέτοια γυναίκα. Έν τούτοις ο Κοντόροϊθ την έπηρε. Τί γερός πόντος!

Ύστερα από μερικά χρόνια ο Μπίλλυ πέθανε από... πείνα. Τόν εκήδευσαν με το άμάξι του Δημαρχείου. Στην εκκλησία βρέθηκε και κάποιος... έθελοντής για τόν επικήδειο.

Ο νεκρός αυτός, είπε, φαίνεται ότι δυστύχησε πολύ στη ζωή του. Φαίνεται όμως ότι ήταν γερός πόντος. Διότι...

Και συνέχισε τόν επικήδειο!

ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

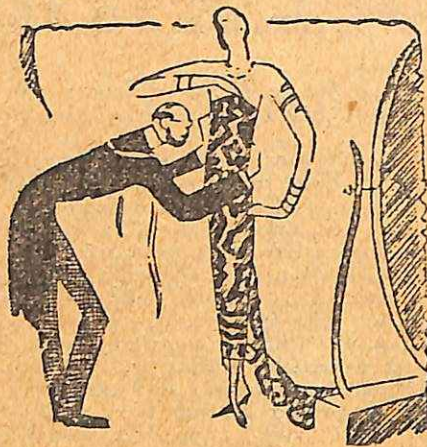
ΦΥΤΙΚΟΝ... ΦΥΛΛΟΝ

Η κυρία: Το φόρεμά μου αυτό είναι από φ...
Ο κύριος: Το εφτικό φαίνεται, γιατί τό...
...αυτό ένομιζέ το... φύλλον συκής!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ...

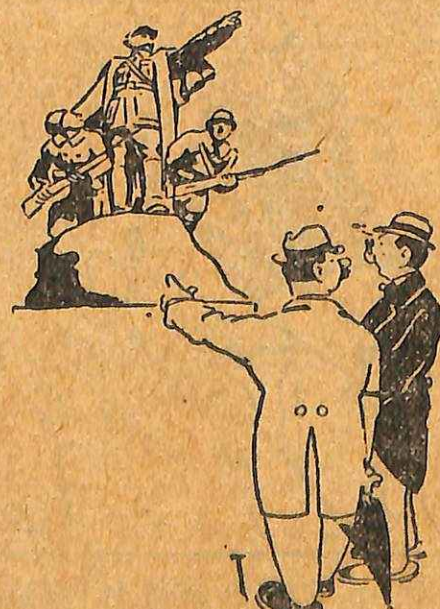
Ίδου και μία εικών αποδεικνύουσα ότι οι ράφτες είναι... πολύ τυχεροί άνθρωποι!...

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

— Πάλι τώρριες στά ρωμαντικά διόλια. Φι...
— Τί να κάνω; Αφού είμαι φύσις ρωμαντική...
— Και τί τίτλο έχει το διόλιο αυτό;
— Το αίμα που τρέχει από τις σάρκες των φρι...
καλέων πτωμάτων!...

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

— Τι συμβολίζει, αγαπητέ μου, αυτό εκεί ψηλά...
— Εκείνος: «Έρως στην ώρα σου. Μ...
— Μά τας... έναέρριους επιθέσεις, νομίζω!...

Τα ωραιότερα ανέκδοτα

...ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ο παπᾶς που εξομολογεί κάποιον έτοιμοθάνατο, προσπαθώντας να τον παρηγορήσει, του εξαίρει τα αγαθά του άλλου κόσμου, ο οποίος είναι καλύτερος από τον έδω.

— Ναί, δέσποτα, απαντᾷ ο εξομολογούμενος. Δεν γύρισε όμως κανείς από εκεί για να μάς τά πῇ αυτά...

— Γιατί να γυρίσει, τέκνον μου; Λέει τότε ο παπᾶς. Αφού, καθώς σου λέω εκεί είναι καλύτερα από δώ, ποιός τρελλάθηκε να γυρίσει;

Ο εξομολογούμενος δεν έφερε άλλην αντίρρηση, γιατί έν τῷ μεταξύ... ΕΙΣΕ ΠΕΘΑΝΕΙ!...

ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΑ

— Λαμπρός γιατρός αυτός ο Κτηνίατρος, τέλος πάντων. Τις περισσότερες φορές δεν παίρνει αμοιβή από τους αρρώστους του.

— Τους την χαρίζει;

— Όχι. Την εισπράττει από τούς... κληρονόμους των!

ΠΑΝΤΩΣ, ΕΒΑΛΕ..

Εκείνος. — Έβαλες γνώσι να λήθης μέσα;

Εκείνη. — Όχι. Έβαλα παύδα να πάω έξω!..

ΧΡΕΟΣ!

Δάσκαλος. — Μου δίνεις έφτά δραχμές και κατόπιν άλλες τρεις. Τί έχω τότε Μαθητής. — Χρέος, κ. δάσκαλε!...

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ

Κυρία (πρός τη νέα υπηρέτρια). Και σιδερώνεις καλά τα άσπύρρουχα;
Υπηρέτρια. — Όχι, αλλά σας κ...
νω τη χάρι να σῆς δώσω τη διεύθυνση σιδερώστρας που σιδερώνει και τα δ... μου...

ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

Εκείνη: Αγαπημένο μου, νομίζω...
Εκείνος: «Έρως στην ώρα σου. Μ...
— Μά τας... έναέρριους επιθέσεις, νομίζω!...

Εβδομασίαν 1935

Πρωτότυπο ελληνικό μυθιστόρημα του

κ. Π. Παπαδούκα

(ΡΩΜΑΙΟΥ)

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

— Άλλοίμονο! Μιά διεύθυνση δεν θα μου ήταν δυνατόν να μάθω; Η μήπως κρατάτε μυστική την αντρέσσα σας;

— Έχετε δίκιο... Τότε επιτρέψτε μου να ρωτήσω...

— Την αιτία της επισκέψεως; Μά εἶνε πολύ απλή. Έχω ένα δυνατό πονοκέφαλο απόψε. Δυό φάρμακα υπήρχαν:

Μιά άσπιρίνη ή ένας περίπατος για άναζήτηση λίγης μοναξιάς και καθαρού αέρα. Προτίμησα το δεύτερο και νᾶμαι!

Βλέπετε κανένα μυστήριο μήπως σ' όλα αυτά;

— Όχι... Κανένα Και είμαι στη διάθεσή σας. Μιά στιγμή να πάρω το καπέλλο μου.

— Προηγούμενος θα ήθελα να σᾶς εκφράσω μία παράκληση.

— Ποιά;

— Να μου συγχωρήσετε την περιέργεια να ιδῶ το φτωχικό σας.

— Σᾶς βεβαίω πῶς δεν αξίζει τόν κόπο...

— Αυτό δεν τό ξέρετε... Θέλω να ιδῶ πῶς εἶνε ή φωλίτσα ενός ανθρώπου που δεν εἶνε έρωτευμένος...

— Τότε περάστε...

Προχώρησα πρώτος κι άνοιξα την πόρτα κάνοντάς της τόπο.

— Όρίστε, εἶπα. Περάστε στο άνάκτορό μου!

Μπήκε στο δωμάτιο, κυττάζοντας ένα γύρω μ' έρευνητικά βλέμματα.

— Πῶς βρίσκετε, λοιπόν, τό παλατάκι μου; ρώτησα.

— Εἶνε ὅτι χρειάζεται για μία έρωτική φωλιά...

Προχώρησε λίγα βήματα ακόμα πρὸς το γραφεῖο κι ένα χαμόγελο έφάνηκε στο πρόσωπό της. Εἶχε δὴ τὴ φωτογραφία της Νταίζης.

— Καθὼς βλέπω, εἶπε δείχνοντάς την, αυτό τό κοριτσάκι σᾶς παρακολουθεῖ κι' ιδῶ μέσα...

— Δεν πρέπει να παρεξηγήσετε την ύπαρξη αυτής της φωτογραφίας. Τὴ Νταίζη τὴ γνωρίζω από μικρό κοριτσάκι. Πρὶν από λίγο καιρὲ έβγαλε μερικές καλές φωτογραφίες κι' έμοίρασε στους συγγενείς και στους φίλους της. Γιατί θάκανε

εξαίρεσι για μένα;...

— Η δικαιολογία σας πολύ αληθοφανής, αλλά όχι αληθινή... Όπωςδήποτε δικαίωμα της μικρούλας εἶνε να σᾶς χαρί-
ζη φωτογραφίες της, και δικαίωμα δικό σας να τις έχετε διαρκῶς μπροστά σας...

— Ας σταματήσουμε αυτή την κουβέντα... Τὸ αὐτοκίνητο μᾶς περιμένει κάτω... Θά θέλατε να υποβληθῆτε στὸν κόπο να μού κάνετε συντροφιά σε μία ὡμορφη έκδρο-
μούλα;

— Μά νομίζω ὅτι σᾶς τὸ υποσχέθηκα... Μποροῦμε να πηγαίνουμε, αν θέλετε.

Κατεβήκαμε κάτω.

Καί σε λίγο, τὸ αὐτοκίνητο έτρεχε πρὸς τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα...

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ταξιδιού, κουβεντιάζαμε για ένα σωρὸ αδιάφορα θεματάκια.

— Η ὁμιλία της ήταν αληθινά γοητευτική.

Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶχε τὸ ὕφος της μοι-
ραίας. Ένας μπλαζεδισμός που ήταν σκορπισμένος στὸν τόνο της ὁμιλίας της και στὶς ιδέες της, προκαλοῦσε τὸ ενδιαφέρον. Έπειτα, τὰ μάτια της, — δυό κατάμαυρα αἰνιγματικά μάτια — τὰ σαρκώδη χείλη της, τὸ σταρμένο χρώμα της ἐπιδερμίδος της μ' ένα θαρὺ ἄρωμα που ήταν χυμένο ἐπάνω της, έξασκοῦσαν μιά υποβολή, σὴν ὁποία ήταν δύσκολο να ἀντισταθῇ κανείς. Σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίπτωση δεν θ' ἄφαινα να περάση από κοντά μου μιά τέτοια γυναίκα, χωρίς να ζητήσω μιά περιπέτεια μαζί της.

— Η εἰκόνα της Νταίζης ὅμως, που την έβλεπα διαρκῶς μπροστά μου, που τότε μού χαμογελοῦσε και τότε με κύτταζε με παράπονο, έκτελοῦσε τέλεια τὰ καθήκοντα τοῦ σωματοφύλακος της ἀγά-
της μας. Κι' εἴτοι θά μπορούσα να πῶ ὅτι αὐτὴ ἡ έκδρομή με τὴ συντροφιά μᾶς ἐξαιρετικά ὡμορφης γυναίκας, με στενοχωροῦσε... Μά πῶς θά ήταν εύκολο ν' ἀρκεσθῇ κανείς να προσφέρῃ τὴ συντροφιά του, χωρίς τὸν κίνδυνο να φανῇ ἀγενής;

Φτάσαμε στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα.

Μπροστά μας ἀπλωνόταν ἡ ἀπέραντη θάλασσα. Κατὰ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαρι-
οῦ, ἡ ἡρεμὴ ἐπιφάνειά της έπαιρνε ἀσημένιες ἀνταύγειες. Ήταν μιά νύχτα καλοκαιρινή, γεμάτη μάγισ. Στὸ κέντρο της παραλίας έπαιζε μιά τζαζ κάποιο ἀργεντίνικο ταγκό και οἱ πονεμένες νότες, καθώς μπερδεύονταν με τὸν ἀπαλὸ φλοῖ-
σθο τῶν κυμάτων που έσπαζαν κουρασμένα σὴν ἀμμουδιά, αποτελοῦσαν μιά μου-
σική συμφωνία που μιλοῦσε για μακρο-
νές, χαμένες ἀγάπες...

Καθῆσαμε σ' ένα ἀκρινὸ τραπεζάκι. Ήπιαμε κρασί, δοκιμάσαμε τὶς χορευτι-
κές μας ικανότητες σὴν πίστα κι' εἶπα: — Τί θά λέγατε για λίγη ρωμάντσα σὴν ἀμμουδιά;

— Υποσχέθηκα να σᾶς κάνω συντροφιά σπου θελήσετε...

Περπατώντας σιγά - σιγά, με βήματα που έδούλιαζαν σὴν ἄμμο, ἀπομακρυνό-
μαστε ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ κέντρου πρὸς μέρη ἀπόμερα. Σὲ μιά στιγμή, ἡ Τζέννυ φώναξε:

— Αχ!...

Τὸ παπούτσι της εἶχε κολλήσει και εἶ-
χε μείνει σὴν ὕψη ἄμμο. Εκείνη στήρι-
ζόταν σὸ ένα πόδι και προσπαθοῦσε να κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία της.

— Στήριχθῆτε στὸν ὄμο μου, εἶπα.

— Ακούμπησε στὸν ὄμο μου. Εγὼ έσκυ-
ψα και τράβηξα τὸ παπούτσι της ἀπὸ τὴν ἄμμο.

— Δώστε μου τὸ πόδι σας, εἶπα...

Εκείνη εἰσήκωσε τὸ πόδι της καί τὸ ἀ-
κούμπησε σὸ ένα χέρι μου, ἐνῶ ἐγὼ με τὸ ἄλλο προσπαθῶνα να τὴς φορέσω τὸ παπούτσι. Ἡ Τζέννυ ταλαντεύθηκε πολ-
λές φορές και σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θρή-
κε τὴν εὐκαιρία — για να στηριχθῇ καλῶς — να μ' ἀγκαλιάσῃ σχεδόν. Συγκρά-
τησα ὅλη μου τὴν ψυχραιμία και με μεγάλη τυπικότητα ἐξετέλεσα τὸ ἱπποτικό μου καθήκον...

Εκείνη με κύτταζε με μιά ματιά ἐπι-
μονη κι' ἐψιθύρισε:

— Εὐχαριστῶ... Καθὼς βλέπω, έχετε πείρα σ' αὐτὰ τὰ μικροδυστηχήματα...

— Ὅση χρειάζεται για να ἐξυπηρετῇ κανείς τὸν ἄλλο. Σᾶς συνιστῶ ὅμως να τραδηθῆτε πὶδ ἔδω...

Εἴτσι συνεχίσαμε ἀκόμα λίγο τὸ δρόμο μας. Φτάσαμε σ' ἕναν ἔρημο ὁρμίσκο, χω-
μένο ἀνάμεσα σε δυό μεγάλους βράχους. Τρία-τέσσερα μέτρα πὶδ πάνω ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσιά, ἡ ρίζα ενός μεγάλου πεύκου, εἴτοι που ήταν σχηματισμένη, εἶ-
δειχνε σάν να καλοῦσε τὸν κουρασμένο διαδότη να καθῆσῃ λίγο και να ξεκουρα-
στῇ.

— Ας καθήσουμε ἔδω, εἶπε ἡ Τζέννυ. Εἶνε ὁ πὶδ κατάλληλος τόπος για να θαυ-
μάσῃ κανείς τὴ θάλασσα, τὸ φεγγάρι και τὰ πυροφάνια που γλυστροῦν μα-
κριά...

Εκαθήσαμε.

Εκείνη ἄφησε ἕναν ἀναστεναγμὸ να φύγῃ ἀπὸ τὰ στήθη της.

— Δεν ξέρω γιατί — ψιθύρισε με τὴ θα-
ρεϊά φωνή της — οἱ νύχτες ὅμως μιλοῦν πάντα σὴν ψυχὴ μου...

— Φαίνεται πῶς θάνα πολύ σκοτεινὴ κι' ἐκείνη, ἀπάντησα.

— Δεν σᾶς συγχαίρω για τὸ κοπιμένο το σας.

— Δεν καταλάβετε τί θέλω να πῶ... Ἡ ψυχὴ σας εἶνε γεμάτη μυστήρια... Σᾶν τὴ νύχτα.

— Ναί... που γυρεύει ένα φεγγάρι, ἡ εἶνα μικρὸ ἀστέρι για να τὴ φωτίσῃ.

— Καί δεν θρῆκατε ὡς τώρα;

— Ενόμινα μερικές φορές. Ἀλλά γε-
— Ενόμινα μερικές φορές. Μά γελά-
στηκα. Δεν ήταν ἀστέρι. Ήταν πυγολα-
μπίδες. Εἰσθῶσαν πρὶν προφτάσουν να ρίξουν λίγο φῶς...

— Νοιώθω τὸν πόνο σας... Και μάλιστα μιά τέτοια νύχτα...

— Εἰσεῖς ὅμως φαινόσαστε εὐτυχισμέ-
νος... Φαίνεται πῶς έχετε θρῆ τὸ καλὸ σας ἀστέρι.

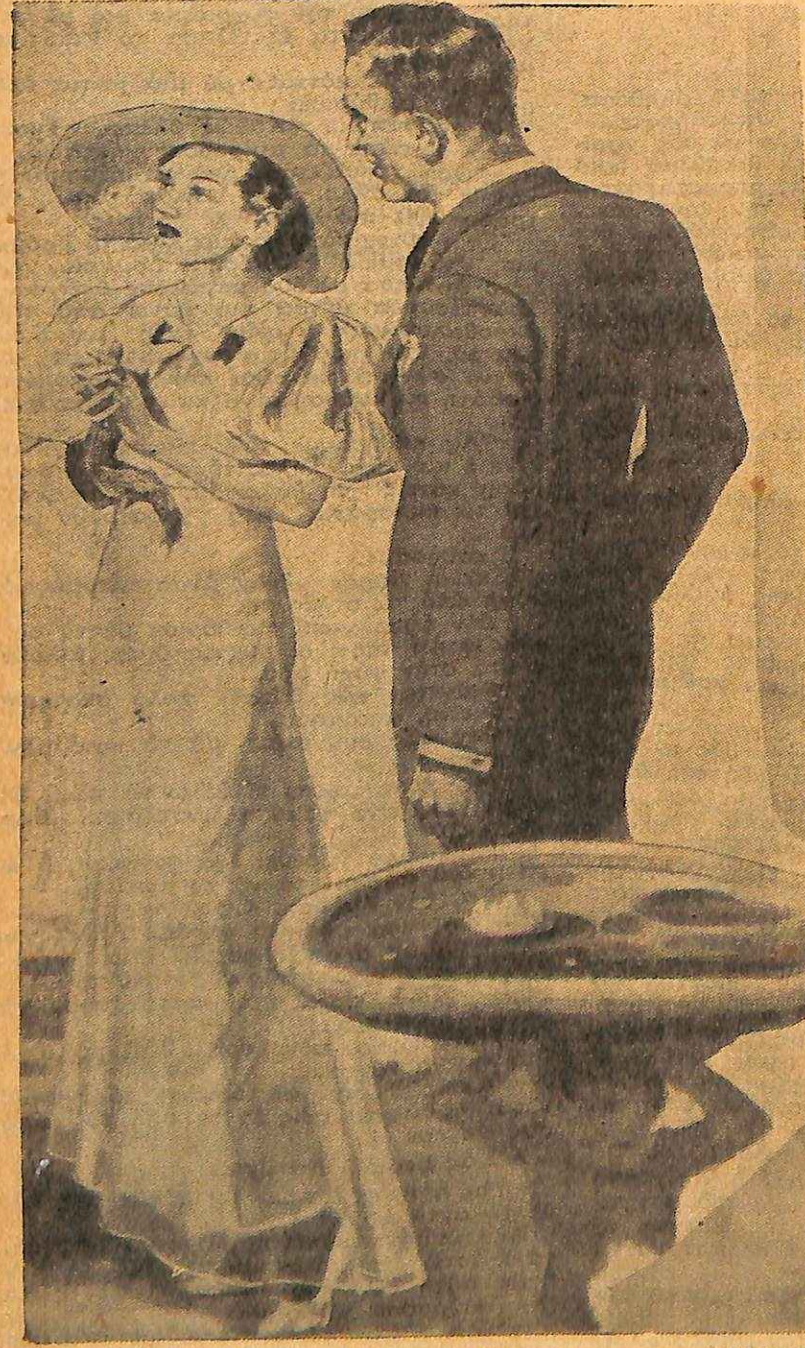
— Σᾶς θεβαίω ὅτι ὄχι...

— Μὴ λέτε ψέματα... Τὰ μάτια σας λέ-
νε τὸ ἀντίθετο...

Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος ν' ἀφήσω να πιαστῶ σὴν ἀνάκρισι της Τζέννυ. Ἄν ήταν αὐτὴ ἐξυπνη, δεν ἤθελα να δείξω ὅτι ὑποτορώσα και πολύ.

— Όχι, εἶπα. Μά έχω συνηθίσει και δεν χυρεῶ τίποτα...

“Η Τζέννυ ήρθε πιά κοντά μου. Τό σω-
μα της ήρθε σ’ έπαφή με τὸ δικό μου κι’
ἐνοιώθα ὅλη τὴ γλυκεῖα θερμότητά του.
Προαισθανόμουν μιά διακριτικὴ ἐπίθεσι.
“Η Τζέννυ εἶχε ἕνα μεγάλο ὄπλο: τὰ
μάτια της. Τὰ κάρφωσε στὰ δικά μου κι’
ἐψιθύρισε:
—Κι’ ὅμως... Μιά τέτοια νύχτα ἡ ψυχὴ
μας διψάει γιὰ κάτι ἐξέχωρο ἀπὸ τὴν προ-
σῶτα τῆς ζωῆς... Γιὰ κυττάξετε τὸ φεγ-
γάρι... Τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας... Ἀκού-
στε τοὺς μακρινοὺς ἤχους τῆς τζάζ...
“Ὁλ’ αὐτὰ μιλοῦν γιὰ ἔρωτα... Πόσο θὰ
ἦμουν εὐτυχισμένη νὰ τὸν συναντοῦσα...
“Ἀκόμα κι’ αὐτὴ τὴ νύχτα...
Σταμάτησε λίγο κι’ ἐπειτα συνέχισε:
—Ἀκούστε με. Εἶμαι μιά γυναίκα με
μοντέρνες ἀντιλήψεις. “Ὅ,τι θέλω, ὅ,τι πο-
θῶ, τὸ ζητῶ χωρὶς ἐπιφυλάξεις. Δὲν σὰς
κρύβω ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ πού κά-
νουμε συντροφιά μαζί, ἐνοιῶσα ὅτι θὰ ἦ-
μουν ἀκόμα πιὸ εὐχαριστημένη ἂν δίναμε
στὶς φιλικὲς σχέσεις μας καὶ τὴ χαρὰ τοῦ
ἔρωτα... Θὰ ἦταν ὅ,τι μπορούσαμε νὰ
ζητήσουμε γιὰ νὰ γίνουμε εὐτυχισμένοι
καὶ νὰ κοροϊδύσουμε τὴν πληξὶ τῆς ζω-
ῆς. Κι’ ἀπόψε ζητῶ ἔρωτα... Φιλῆστε με...
Εἶδα τὰ μάτια της πού ζητοῦσαν τὸν ἔ-
ρωτα.
“Ἦμουν ἔτοιμος νὰ ὑποκύψω...
Μὰ ξαφνικὰ ἡ σκέψις τῆς Νταίζης ἤρθε
πάλι στὴν κρίσιμη στιγμή γιὰ ν’ ἀποτρέ-
ψη κάθε κακὸ πού θὰ γινόταν στὴν ἀγά-

Εἶνα εἰς χρεώζεται γιὰ μιά ἐρωτικὴ φωλιά,

πη μας. Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ ἀγαπημένη
μου πού τόσο τὴν ἐλάτρευα, ὠρθώθηκε
ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὸ λαχταριστὸ ἐ-
κείνο κορμί πού φλεγόταν ἀπὸ τοὺς πιὸ
τρελλοὺς ἐρωτικούς πόθους.
Σηκώθηκα.
—Αὐτὸ εἶνε κάτι πού δὲν σὰς ὑποσχέ-
θηκα, τῆς εἶπα. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ
ἀρνηθῶ αὐτὴ τὴν εὐτυχία πού μοῦ προσ-
φέρετε. Συγχωρήστε με γι’ αὐτὸ καὶ μὴ
με ρωτᾶτε γιὰτί...
—Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σὰς ρωτήσω. Τὸ
ἔξω! εἶπε καὶ σηκώθηκε ἀπότομα.
Στὰ μάτια της, εἶδα τώρα τὴν ἀστρα-
πὴ τοῦ γυναικείου ἐγωισμοῦ πού τίγεται
θανάσιμα.
Χωρὶς ν’ ἀνταλλάξουμε μιά λέξι, πιά,
γυρίσαμε στὴν πόλι.
“Εκείνη ἐκύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ δεξιὸ πα-
ράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου. “Εγὼ ἀπὸ τὸ ἀ-
ριστερό. “Ετσι τὰ μάτια μας δὲν ξανα-
συναντήθηκαν πιά, οὔτε ἀκόμα καὶ τὴ
στιγμὴ πού χωρίσαμε καὶ κατέβηκα ἀπὸ
τὸ αὐτοκίνητο. “Ἐνα τυπικὸ «ὠρεθουάρ»
κι’ αὐτὸ ἦταν ὅλο.
“Ὅμως εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτὴ ἡ
σκηνὴ θὰ εἶχε κάποια συνέχεια. Μιά γυ-
ναίκα πού προσβάλλεται, πάντα θὰ θρῆ
ἕναν τρόπο νὰ ἐκδικηθῇ.
—“Ἀς βρῇ ὅ,τι θέλει, ψιθύρισα. “Εγὼ
μιά φορὰ ἔχω τὴ συνειδησι μου ἡσυχῇ...
“Ἀνέβηκα στὸ οὐτί μου.
“Ἀναίμα τὸ φῶς.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού
ἔπρεπε στὰ μάτια μου,
ἦταν ἡ φωτογραφία τῆς
Νταίζης.
Τὴν ἐπῆρα στὰ χέρια
μου... Τὴν κυττάξα με
λαχτάρα καὶ τὴ φίλησα.
Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς τὸ
πρόσωπο τῆς Νταίζης,
στὴ φωτογραφία, φωτί-
στηκε μ’ ἕνα χαμόγελο
εὐχαιοσιτήσεως.
“Επειτα ἀσπλώθηκα.
Πλησίαζε ἄλλως τε νὰ
ξημερώσω... *

Θὰ ἦταν μεσημέρι ὅ-
ταν, τὴν ἄλλη μέρα, με
ξύπνησε ἕνα δυνατό
κουδούνισμα.
Κατέβηκα κι’ ἀνοίξα.
Βρέθηκα μπροστὰ στὴ
Νταίζη.
“Εκανα νὰ τὴν ἀγ-
καλιάσω, ὅπως πάντα.
“Εκείνη ὅμως, θυμω-
μένη, μ’ ἐσπρωξε κι’ ἀ-
νέβηκε ἀπάνω.
Τὴν ἀκολούθησα.
Τὴν εἶδα νὰ ψάχνῃ
δεξιά κι’ ἀριστερά, σὰν
κάτι νὰ ζητοῦσε.
—Τί γυρεύεις, Νταί-
ζη; ρώτησα.
—Δὲν μοῦ ἀπάντησε.
“Εξακολούθησε τὴν ἔ-
ρευνά της. “Επειτα τὴν
εἶδα νὰ πηγαίνει πίσω
ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ νὰ
σηκώνῃ κάτι.
—Αὐτὸ ζητοῦσα! φώ-
ναξε με ἀγανάκτησι.
Τώρα ἄσε με νὰ φύγω!
“Ἦταν ἕνα γυναικεῖο
γάντι.
—Τί εἶν’ αὐτό; εἶπα
με ἀληθινὴ ἐκπληξι.
Γέλασε με εἰρωνεῖα.
“Επειτα μοῦ πέταξε τὸ
γάντι στὸ πρόσωπο, με
μιά ἀπότομη χειρονομία
καὶ εἶπε:
—“Ἀφῆσέ τα αὐτά, σὲ
παρακαλῶ!...
Τράβηξε πρὸς τὴν
πόρτα. Τῆς ἔφραξε τὸ
δρόμο κι’ ἐπεχείρησα
νὰ τῆς πιάσω τὸ χέρι.
—Ναί, εἶπε...
Τράβηξε πρὸς τὴν
πόρτα. Τῆς ἔφραξε τὸ
δρόμο κι’ ἐπεχείρησα
νὰ τῆς πιάσω τὸ χέρι.
—Ναί, εἶπε...
Τράβηξε πρὸς τὴν
πόρτα. Τῆς ἔφραξε τὸ
δρόμο κι’ ἐπεχείρησα
νὰ τῆς πιάσω τὸ χέρι.

Εἶνα εἰς χρεώζεται γιὰ μιά ἐρωτικὴ φωλιά,

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

‘Η νεράιδα

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ

...“Ἦταν μεσημέρι καυτέρω, ὅταν μιά
νεράιδα ἄρπαξε τὸν Ἰγκνὰτζ, τὸν πιὸ ὡ-
μορφὸ παλληκάρι τοῦ χωριοῦ, σὰν κοι-
μώτανε κάτω ἀπὸ μιά συκιά.
“Ἀπὸ καιρὸ τὸν εἶχε ζηλέψει, θλέπον-
τάς τον νὰ τριγυρνᾷ με τὴν ἀρραβωνια-
στικιά του, καὶ καρτεροῦσε τὴν κατάλ-
ληλη στιγμὴ, νὰ τὸν ἀρπάξῃ νὰ τὸν πᾶῃ
στὴ σπηλιά της, γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ δικὸ
της.
“Ὁ Ἰγκνὰτζ κοιμώτανε κουρασμένος,
ὅταν ἡ νεράιδα τὸν αἰώσισε, τὸν ἄρπαξε
ὀρμητικὰ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν πῆ-
γε στὴ κρυφὴ σπηλιά της.
Σὰν ξύπνησε ὁ Ἰγκνὰτζ, θρέθηκε μέσ’
στὴν ἀγκαλιά τῆς νεράιδας, πού τὸν φι-
λοῦσε καὶ τὸν χαϊδεύε... Πετᾶχτηκε τρο-
μαγμένος:
—Ποῦ εἶμαι;... εἶπε ξάφνου.
—Στὸ παλάτι μου, τοῦπε ἡ νεράιδα,
μέσ’ τὴν ἀγκαλιά μου.
—Καὶ ποιά ὄσαι σὺ, κυρά μου; Τί θέ-
λεις ἀπὸ μένα;
—Τὴν ἀγάπη σου! θέλω νὰ σ’ ἀπο-
λαύσω...
—Τὴν ἀγάπη μου;...
—Ναί! τὴν ἀγάπη σου θέλω, τὰ νεῖα
τα σου, τὴν ὡμορφιά σου, σὲ θέλω σκλη-
ροῦ μου, γιὰ κάμποσο καιρὸ... τοῦπε ἡ νε-
ράιδα κυττώντας τὸν ἀχόρταγο. Ὁ Ἰ-
γκνὰτζ, τότε ἄρχισε νὰ τὴ παρακαλῇ
κλαίγοντας.
—“Ὁ... καλὴ μου κυρά, ἀφῆσέ με νὰ
φύγω... τῆς ἔλεγε.
Μὰ ἡ νεράιδα τοῦ κάκου.
—“Ὁχι! δὲν σ’ ἀφίνω... ὅποτε θέλω γὰ
...
“Ἀπὸ τότε πέρασε κάμποσος καιρὸς.
“Ὅταν ἡ νεράιδα, ἕνα καυτέρω μεσημέρι,
—σὰν καὶ κείνο πού τὸν εἶχε ἄρπαξῇ—
τὸν ἀφῆσε κοιμισμένο, κάτω ἀπ’ τὴ σκιά
τοῦ χωραφιοῦ τοῦ.
Σὰν ξύπνησε ὁ Ἰγκνὰτζ, ἔτρεξε στὴν
ἀρραβωνιαστικιά του.
Χτύπησε τὴν πόρτα της, ξαναχτύπησε,
ὅταν φανερώθηκε μιά γυναίκα ἡλιοκαμ-
μένη κι’ ὄχι ἡ Σοφὴ τῶ.
—Ποιὸν ζητᾶς; τοῦπε.
—Ἡ Σοφὴ... πού εἶνε; Πέσ’ μου.
—Ἡ Σοφὴ; “Ἀμ’ ἔχει πεθάνει ἔδω κι’
ἀρκετὰ χρόνια.
“Ὁ Ἰγκνὰτζ σὰν τᾶκουσε, ἄρχισε νὰ
κλαίῃ.
—Γιατί κλαῖς; παπούλη μου, τὸν ρώ-
τησε ἡ ἡλιοκαμένη γυναίκα.
—Γιατί με λές παπούλη; τῆς εἶπε.
—Χά! χά! χά! μὰ ἀφοῦ ἔχεις χιόνισ-
τὰ μαλλιά πὼς θέλεις νὰ σὲ πῶ; παύ-
ληκάρι μου;
“Ἀκούγοντας ἔτσι ὁ Ἰγκνὰτζ, τῆς
τησε τὸν καθρέφτη της. Κυττάχτηκε.
Μαλλιά του εἶχανε ἀσπρίσει καὶ τὸ πρῶ-
το του εἶχε ἑλθῇ γυμναστικὴ...
Μὰ εἶχε γηράσει τόσο, μέσα σ’ ἕνα
λάχιστο διάστημα; Αὐτὸς τώρα φαινόταν
ἐκατοχρονίτης καὶ παραπάνω ἀκόμα.
Νεράιδα λοιπὸν τόνε μάγεψε ἔτσι:
Ξανακυττάχτηκε γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ
μέσα στὸν καθρέφτη. Τὸ τραγικὸ τοῦ
πρόσωπο εἶχε πάρει τώρα μιά ἡλιθία ἐν-
φρασι. Καὶ ξαφνικὰ ὁ Ἰγκνὰτζ ἄρχισε
νὰ γελάῃ. “Ἐνα τρομερὸ χάχανο ἔδωκε
ἀπὸ τὰ στήθειά του...
—Γέρασας, λοιπὸν; φώναξε τώρα ὁ Ἰ-
γκνὰτζ. Τί ὡμορφα! Καλὰ εἶνε κι’ ἐπὶ
Καλὰ! Πολὺ καλὰ...
“Ὁ ἄμοιρος Ἰγκνὰτζ εἶχε τρελλὰ
γιὰ τὰ καλά. Κυττάζε ὁλοένα στὸν
καθρέφτη κι’ ἐμπηζε τὰ γέλια καὶ τὰ φ-
νές:
—Τί καλὰ πού εἶνε ἔτσι! Τί καλὰ!

Εἶνα εἰς χρεώζεται γιὰ μιά ἐρωτικὴ φωλιά,

“Ὁ νέος ὑποκόμης Γκαετάν ντ’ Ἀντὲς
εἶχε ἔλθει στὴ Παρίσι δῆθεν γιὰ νὰ πάρῃ
τὸ διπλωμα τοῦ τῆς Νομικῆς. Πραγματι-
κὰ ὅμως, στὴν πρωτεύουσα γνωρίστηκε
μ’ ὅλες τὶς κοκότες τῆς Μονμάρτρης καὶ
δυὸ χρόνια στὴ σειρά ἀπέτυχε στὶς ἐξετά-
σεις του. Οἱ γονεῖς του ἔξω φρενῶν γι’
αὐτὸ δὲν τοῦ ξανάστειλαν λεφτά.
Εὐτυχῶς ὅμως ὁ ὑποκόμης εἶχε στὸ Πα-
ρίσι μιά θεία, τὴν Ντ’ Ὠρανμπάρ, χήρα
χωρὶς παιδιά, πού τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Τοῦ
ἀνοίξε τὸ θαλάμιό της, γιὰτὶ τῆς ἄρεσαν
οἱ φλυαρίες με τὶς ὁποῖες ὁ νέος διασκέ-
δαζε τὴ μονοτονία τῆς μοναξιάς της καὶ
συγκινώταν ἀπὸ τὶς περιποιήσεις του
καὶ τὸ σέβας του.
Δυὸ χρόνια ἀκόμα ὁ Γκαετάν ἐξηκο-
λούθησε τὶς Μονμάρτρικες σπουδὲς του.
“Ὑστερα τὸν βαρέθηκε καὶ ἡ θεία του. “Ο-
ταν κατάλαβε τὴν ὑπερησία τοῦ Βενιαμίν
τῆς ἄρχισε νὰ μὴν τοῦ δίνει πεντάρα.
Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἡ κ. Ντ’ Ὠραν-
μπάρ προγευματίεζε ὅταν μπῆκε ἡ ὑπηρε-
τρια σασσιέμνη:
—Κυρία, εἶπε, ἦρθαν γιὰ νὰ ἐπισκε-
φθοῦν τὸ ἀπαιτῶν.
Θάξῃ γίνει κάποιο λάθος. Σὲ λίγο ὅμως
ξαναφανήκε ἡ ὑπηρετρία:
—Κυρία, ἦρθαν κι’ ἄλλοι πολλοί!...
—Εἰδοποιήστε τὴ θυρωρὸ Μελανία. Θὰ
ἦθελε φαίνεται νὰ νοικιάσῃ τὸ ἐπάνω ἀ-
παιτῶν καὶ μοῦ κουβαλήθηκαν ὅλοι
ἐδῶ.
Τὸ βράδυ ὅμως, ὅταν ἡ κ. Ντ’ Ὠραν-
μπάρ γύρισε ἀπ’ τὶς ἐπισκέψεις της, ἔμα-
θε με ἐκπληξὴ ὅτι εἰκοσι πρὸς ὡς εἶχαν
ζητήσει νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἀπαιτῶν της.
“Ἀρχισε ν’ ἀνησυχῇ. Σίγουρα, καμμιά

‘Αληθινὲς ἱστορίες

Τὴν εἶδε, τὸν εἶδε. Μιλῆσανε. Γνωρίστη-
κανε. Εἶπαν νὰ γίνουν φίλοι. Γενήκανε.
“Ἐνας μῆνας, δυὸ, τρεῖς, ἔξη.
“Ευχε καὶ οἱ δυὸ τους νὰ εἶνε ἀπὸ κα-
λὰ σπῖτια, ἀπὸ ἡθικούς καὶ τίμιους γο-
νούς. Εἶχαν πάρει μιά ἀνατροπὴ. Καὶ ἡ-
ξεραν τί πάει νὰ πῇ σεβασμὸς ὁ ἕνας γιὰ
τὸν ἄλλο.
Γι’ αὐτὸ καὶ μπόρεσαν νὰ μείνουν ὁ μῆ-
νας φίλοι.
Βέβαια. Τὸ κατῶρθωσαν.
Πάνω στοὺς ἔξι ὅμως μῆνες, μιά μέρα,
ἐκείνη—ἡ Καγιούσα—δὲν εἶδε πιά τὸν
Μίμη.
Δὲν τὸν εἶδε οὔτε στὸ γραφεῖο πού ἐρ-
χόντουσαν μαζί νᾶρχεται, δὲν τὸν εἶδε
οὔτε στὸ μικρὸ συνοικιακὸ ζαχαροπλα-
στεῖο πού ἀντάμωναν κάθε βράδυ μετὰ τὴ
βουλειὰ νᾶρχεται.
“Ἡ νύχτα της πέρασε με σκέψεις. “Ε-
νοιῶσε πὼς δὲν ἦταν ἀδίαφορη. Ρώτησε
τὸν ἑαυτὴ της γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ κοι-
μηθῇ; Γιατί τὸν ἀναζητοῦσε;
Καὶ ἀναλογίστηκε λιγάκι τὰ περασμέ-
να, τοὺς ἔξι μῆνες.
“Ἐξη μῆνες δὲν εἶπαν, δὲν μιλῆσανε
στὸν ἄλλο: «Σ’ ἀγαπῶ».
“Ἐξη μῆνες δὲν εἶπαν, δὲν μιλῆσανε
ποτέ γιὰ ἀγάπη.
Ποτέ του δὲν τῆς εἶπε γιὰ μελλούμενα.
Ποτέ του δὲν τῆς ζήτησε νὰ τὴ φιλήσῃ.
“Ετσι δὲν γινόταν με τὰ ἄλλα κορίτσια
καὶ τοὺς ἄλλους νέους;
“Ετσι δὲν διάβαζε στὰ βιβλία καὶ στὰ
περιοδικὰ ὅ,τι κάνανε οἱ νέοι;
“Ὁχι, αὐτὸ δὲν εἶχε συμβῇ μ’ ἐκείνους.
Καὶ ὅμως!
Τί συνέβαινε, λοιπὸν, μ’ αὐτὴν πού δὲν
μποροῦσε νὰ κλέψῃ μᾶτι, πού δὲν μπο-
ροῦσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ νύχτα ἐκείνη
νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ σκέψις της;
Τὸν ἀγαποῦσε, λοιπὸν;
Δὲν ἦσαν μόνο φίλοι;
Εἶχε ξεπεράσει κιόλας τὸ ὅριο ἐκείνο

Εἶνα εἰς χρεώζεται γιὰ μιά ἐρωτικὴ φωλιά,

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

‘Ο κ. ὑποκόμης

ΤΟΥ ΜΑΞ ΦΙΣΣΕΡ

συνωμοσία.
Δὲν ἔκλεισε μᾶτι ὅλη τὴ νύχτα.
Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβ-
βάτι ὅταν ἀκούσε ἕνα φοβερὸ θόρυβο στὴν
πόρτα.
—Κυρία, ὅλοι λένε ὅτι νοικιάζετε τὸ
ἀπαιτῶν σας, εἶπε ἡ ὑπηρετρία. Θέλουν
νὰ ἐξηγηθοῦν μαζί σας, σὰς ζητοῦν.
Καὶ τὸ κουδούνι χτυποῦσε ἀδιάκοπα!...
Κι’ ἀκούγονταν φωνές, κακὸ, ἦταν γιὰ νὰ
τρελλαθῇ κανεῖς!
Μέσα σ’ ὅλο αὐτὸ τὸν θόρυβο, ἡ Μελα-
νία ἦρθε με μιά κάρτα στὸ χέρι:
—Κυρία, ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει... τῆς
Λεγεώνας τῆς Τιμῆς...
“Ὁ συνταγματάρχης Ντὲ Πορτυμπὼ εἶχε
ὡμορφο παρουσιαστικὸ. Καὶ ἡ θεία Ντ’
Ὠρανμπάρ διατηροῦσε κάποια ἰχνη τῆς
παλαιᾶς της ὡμορφιάς.
Στὴν ἐφημερίδα! Στὴν ἐφημερίδα! δι-
έκοψε ἡ κ. Ντ’ Ὠρανμπάρ. Μὰ σὰς γέλα-
σαν!...
“Ἡ κ. Ντ’ Ὠρανμπάρ ἦταν κατακόκ-
κιν αὐτὴ νὸν θυμὸ της. “Ὁ συνταγματάρ-
χης ἀνέλαθε νὰ πᾶῃ ὁ ἴδιος στὰ γραφεῖα

ΚΑΓΙΟΥΣΑ

τῆς ἀγάπης πού λέγεται φιλία;
Μ’ αὐτὲς τὶς σκέψεις τὴ θρῆκε ἡ χα-
ραυγῇ.
Πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα της βγῆκε στοὺς δρό-
μους.
Εἶχε μιά ὥρα καιρὸ γιὰ τὸ γραφεῖο.
Τὰ βήματα της τὴν ἔφεραν σὲ κάποιο
δρόμο μακρινὸ, ἀλλὰ γνωστὸ της.

Οἱ ὠραιότερες
ἐρωτικὲς ἐπιστολές
Σκέφτομαι /φορὲς-φορὲς, πόσον παιδιά
γίνονται καὶ οἱ πιὸ τραχεῖς καὶ οἱ πιὸ
θαρεῖς ἄνθρωποι, μπροστὰ στὸν ἔρωτα.
... Ἄνθρωποι εἰρωνες, γιὰ κάθε τι, ἀ-
κόμη καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τους τὸν ἑαυτό.
—Σὰν καὶ σένα!... —σὲ θλέπω νὰ λές
χαμογελῶντας καὶ σὺ εἰρωνικά, με τὴ
σειρά σου...
—Ναί, ἀκριβῶς!... Σὰν καὶ μένα, ἀφοῦ
τὸ θέλεις ἔτσι...
—Σὰν καὶ μένα, πού μόνον τώρα θλέ-
πω πόσον εἶχα ἀδικο, νὰ σκέφτωμαι μ’
αὐτὸν τὸν τρόπο...
—“Ὁ, εἶνε πολὺ θλίβερό ἡ δική μου
τάξις τῶν ἀνθρώπων, γιὰτὶ, στὴν πῶσι
της, ἔχει καὶ τὸ κατὰ τῆς δικαίας τιμω-
ρίας.
“Ὁχι, δὲν εἶνε ἔτσι. Δὲν ἔχει σχέση ἡ
λογικὴ με τὴν καρδιά, κι’ ὅταν ἡ καρδιά
πονῇ, ἡ λογικὴ μας δὲν ἀκούγεται. Κι’
ὄχι μονάχα ἔτσι. Μὰς γίνεται ἐχθρὸς ἀ-
φάνταστος με τὶς ἀπαίσιες ὑποδείξεις
της, γιὰτὶ, μονάχα τὸν πόνο μας γι-
γαντῶνει καὶ τίποτε περισσότερο.
Στὸ τέλος τ’ ἀψηφούμε ὅλα καὶ παίρ-
νουμε τὸν δρόμο πού ἡ καρδιά μᾶς ἐπι-
βάλλει.
...Τὸν δρόμο τῆς εὐτυχίας;... “ἴσως!...
...Τὸν δρόμο τῆς καταστροφῆς;... Μὰλ-
λον!... Εἶνε τὸ πιθανώτερον!...

Εἶνα εἰς χρεώζεται γιὰ μιά ἐρωτικὴ φωλιά,

τῆς ἐφημερίδας γιὰ νὰ βρῇ τὸν δρόμο
τῆς ἀγγελίας. Πρὶν φύγῃ τῆς φίλης τὸ
χέρι.
“Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ξαναῆλ-
θε, ἔφερε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δρό-
μου: ἦταν ὁ Γκαετάν. “Ἡ κυρία Ντ’ Ὠ-
ρανμπάρ τοῦγραψε ἕνα θυμωμένο γράμμα
κι’ ἀρρώστησε ἀπὸ τὸ κακὸ της. Συ-
ζήτησε βέβαια με τὸν συνταγματάρχη. Τί
θὰ ἔκανε τώρα πού δὲν θρῆκε ἀπαιτῶν;
Θὰ γυρνοῦσε στὴν πατρίδα του; “Ὑστερα
μίλησε καὶ γιὰ ἄλλα πράγματα, γιὰ τὴ
μελαγχολία τῆς ἡλικίας τους, τὴ θλίψη
τῆς μοναξιάς, τὴν καρδιά πού δὲν γερ-
νᾶει ποτέ.
“Ὁ κ. Ντὲ Πορτυμπὼ ἔλεγε εὐχάριστες
κουβέντες. “Ἡ κ. Ντ’ Ὠρανμπάρ τοῦβρι-
σκε στὰ λόγια του μιά κρυφὴ αἰσθηματι-
κότητα. Κι’ ἐκείνη εἶχε εὐαίσθητη καρ-
διά κι’ ἦθελε ν’ ἀγαπήσῃ κάποιον.
“Ὁ Γκαετάν ὅμως πού εἶχε τύψεις γιὰ
τὴν ἀγγελία του, ἔγραψε ἕνα γράμμα στὴ
θεία του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συ-
χωρήσῃ κτλ.
Εἰκοσιτέσσαρες ὄρες ἀργότερα ἔπαιρ-
νε ἕναν φάκελο ὅπου ἀναγνώρισε τὸ γρά-
μμα τῆς θείας του. Τ’ ἀνοίξε καὶ θρῆκε
ἕνα προσκλητήριο:
«Ὡ—Π
“Ἡ κυρία Ντ’ Ὠρανμπάρ λαμβάνει τὴν
τιμὴν νὰ σὰς γνωστοποιήσῃ τὸν γάμο της
με τὸν συνταγματάρχη Ντὲ Πορτυμπὼ,
ἀδελφωτικὸ τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς.
“Ἡ τελετὴ ἔλαθε χώραν ἐν στενῷ οἴκῳ
γενεϊακῷ κύκλῳ.
Κι’ ὅσο συλλογίζεται ὁ ὑποκόμης ὅτι
αὐτὸς ἔκανε τὸν γάμο τῆς θείας του, τὸ
φυσᾷ καί... δὲν κρυώνει!
ΜΑΞ ΦΙΣΣΕΡ

Τῆς κ. Λιλῆς Πριονιστῆ

“Ἀπὸ ἐκεῖ καθόταν ὁ Μίμης.
“Ἡ ὥρα πέρασε ὁλόκληρη. “Ὁ Μίμης δὲν
βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα του.
Δὲν μπορούσε νὰ μὴ τὸν εἶχε δῇ.
Ξεπάγιασε, μὰ ἡ ματιά της στιγμὴ δὲν
ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόρτα του.
Κύτταξε τὸ ρολογάκι της. “Ἦταν ὥρα
νὰ πηγαίῃ.
“Ἀνοίξε τὸ τσαντάκι της νὰ πάρῃ τὸ
μαντηλάκι της.
“Ἐπρεπε νὰ σκουπίσῃ ἕνα δάκρυ πού
εἶχε κυλίσῃ πάνω στὸ μάγουλό της.
Κι’ ἕνα δάκρυ!
“Ἡ ἀγάπη ἐρχόταν γοργὰ με ξενόχτι με
σκέψεις, με πόνο καὶ μ’ ἕνα δάκρυ.
Δὲν τὰ ἐνοιῶσε μόνο αὐτὰ τὰ αἰσθήμα-
τα, τὰ συλλογίστηκε κι’ ὅλας.
Τρεῖς μέρες ἔλειψε ὁ Μίμης ἀπὸ τὸ
γραφεῖο.
Τρεῖς μέρες πόνου! Τρεῖς μέρες ἀγω-
νίας!
Τί ἔγινε;
Καὶ τώρα, τώρα πού ἦρθε πίσω, τώρα
πού ξαναῆλθαν οἱ συνθήκες τους, τώρα...
“Ὡ, πιά τώρα τί νὰ κἀνῃ;
“Ἀλλάξε ἀρὰ γε κι’ αὐτός, ὅπως κι’
αὐτή;
“Ενοιῶσε κι’ αὐτὸς ὅπως κι’ αὐτή;
Δὲν τοῦ μιλᾷ πιά, γιὰτὶ τὸν σκέπτεται.
Δὲν τὸν κυττάζει μέσ’ στὰ μάτια, γιὰτὶ
φοβάται.
Τί νὰ κἀνῃ;
Καγιούσα!
Εἶσαι ἀγνή, εἶσαι καλὴ. Πονᾶς, ἀγα-
πάς.
Μὴν ντραπῆς, παιδί μου, νὰ τοῦ πῆς τὰ
αἰσθηματά σου.
Κι’ ἐκείνος εἶνε καλός, καὶ θὰ σὲ κα-
ταλάβῃ.
“ἴσως καὶ νὰ τῶχῃ καταλάβῃ.
Μὴ διστάζης. Κάνε τόπο στὸν ἐγωισμό
κι’ ἀφῆσε τὴν ψυχὴ σου νὰ μιλήσῃ.

Εἶνα εἰς χρεώζεται γιὰ μιά ἐρωτικὴ φωλιά,

Τὰ φαιδρὰ τῆς ζωῆς

ΓΚΑΦΕΣ

ἀπὸ

τηλεφώνου!

Θά ἤθέλαμε μονάχα τὰ μέτρα.
—Ποιά μέτρα; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ ἔμπορος.

—Τῆς κάσας, κύριε...

—Ποιάς κάσας, μωρὲ παιδί μου;

—Τοῦ φερέτρου, κύριε! Ἐδῶ εἶνε «Φενρετροποιεῖον ἀδελφῶν Γκόγιερ καὶ Συντροφίας»...

Ὁ ἔμπορος ἔξω φρενῶν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, τρομερὰ δυσανεκτήμενος γιὰ τὴν γκάφα πού τοῦ ἐδημιούργησε ἕνα νούμερο τοῦ πενταψηφίου ἀριθμοῦ του...

Νά, καὶ μιὰ ἄλλη περίπτωση: Ἐνας νεαρὸς συνδεδεθὴν κάποιον πρῶτῳ μὲ τὴν γυναῖκα τῶν οὐνείρων του, ἡ ὁποία ἦταν μιὰ παντρεμένη κυρία... Μόλις ἀνοίξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ τηλέφωνο ὁ νεαρὸς ἀκούσε μιὰ ἀγρία ἀνδρική φωνὴ νὰ λέη:

—Τὴν σφάζουμε, ὑστερα. Πρόσεχε ἐκεῖ, βρε ἀδερφέ, μὲ γέμισες αἱματα. Οὐτε νὰ σφάζης δὲν ξέρεις...

—Ἐντρομος ὁ νεαρὸς ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὸ τηλέφωνο, θέβαιος ὅτι ἐκείνη τὴν στιγμή ἐσφάζετο ἡ ἀγαπημένη του. Ἐν τούτοις διεπιστάθη ἀργότερα ὅτι εἶχε συνδεθῇ ἀπλῶς μὲ κάποιον χασάπη, ὁ ὁποῖος ἔδινε ὁδηγίες γιὰ νὰ σφαχτοῦν δυὸ κατσίκες!...

Τέλος, ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴ τηλεφωνικὴ γκάφα εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς: Ἐνας παντρεμένος, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀπουσίας τῆς γυναίκας του, ἔφερε στὸ σπῆτι τὴν

ἐρώμενη του. Σὲ μιὰ τρυφερὴ στιγμή ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο. Ὁ σύζυγος πετάχτηκε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό:

—Ἐμπρός, Ἐμπρός... εἶπε.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀκούσε μιὰ αὐστηρὴ φωνή.

—Διακόψετε, κύριε. Διακόψετε ἐπὶ τῶν λόγων...

—Ἡ γυναῖκα μου, σκέφθηκε ἔντρομος ὁ δυστυχής. Μυρίστηκε τὴν ὁρμηδὸν λεία...

Καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἐν μεταξὺ ὅμως καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν ἐμεταξὺ τῶν πραγμάτων, διότι ἡ παρελθούσα φωνὴ ἦτο... ἀπλούστατα τηλεφωνητριάς, ἡ ὁποία εἶχε κάνει... ἄθος στὴ γραμμὴ!...

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ παραδείγματα αὐτὰ δὲν ὑπάρχει, νομίζω, λόγος νὰ μὴ πεῖται ὅτι τὸ τηλέφωνο ἔχει γίνεи ἀφορὴ νὰ δημιουργηθοῦν ἀλλεπάλληλες γκάφες εἰς ἄλλους ἀνθρώπων πού τὸ χρησιμοποιοῦν ἐνεργητικῶς ἢ παθητικῶς!...

ΠΕΤΕΡ ΚΟΒΑΡ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΩΝ

Ὁ Ἀλτεὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε δεῖξει μιὰ ἱδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τὸν νέον αὐτόν.

—Ἀλφα! διέταξε ξαφνικὰ ὁ Ἀλτεὺς. Θὰ μὰς εἰδοποιήσετε μόλις ἀντικρῶσωμε τὴς βραζιλιανῆς ἀκτῆς.

—Κί ὅλας; ρώτησε ὁ Ζολιβε.

—Ταξιδεύσαμε τὴ νύχτα αὐτὴ μὲ ταχύτητα 300 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

—Καὶ γι' αὐτό;

—Γι' αὐτὸ μόλις ἀντικρῶσωμε τὴν ἀκτὴ, εἶνε ζήτημα λίγων ὥρων ταξιδίου.

—Γιὰ νὰ φθάσωμε στὴ μεγαλειώδη πολιτεία;

—Ναί, Βέλος, στὴ μεγαλειώδη πολιτεία, τῆς ὁποίας ὁ λαός μου θὰ διαφωτισθῇ καὶ λαμπρύνῃ ὅλο τὸν κόσμῳ... Ἐλᾶτε, φίλε μου...

*

Τὸ πρόγευμα ἦταν πλουσιώτατο. Ὁ Ἀλτεὺς δὲν μιλοῦσε καθόλου, παρ' ὅλο πού ὁ Ζολιβε ἤθελε νὰ τοῦ ἀποτείνῃ χίλιες ἐρωτήσεις. Ἐσιώπησε ὅμως σεβόμενος τὴ φιλοξενία.

Εἶχαν φθάσει στὸ φρούτο, ὅταν ὁ Ἀλφα ἤρθε ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ Ρίο τῶν Ἀμαζόνων ἦταν ἐν ὄψει.

Ὁ Ζολιβε σηκώθηκε ξαφνικὰ, δύσκολα συγκρατώντας τὴν ἀνυπομονή του. Ὁ Ἀλτεὺς τὸν ἐμνηθῆ καὶ τοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Φθάσανε σ' ἕνα ἀνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀντικρῶσαν τὴς βραζιλιανῆς ἀκτῆς, τὴ γραμμὴ τῶν Ἀμαζόνων, πού ἀπὸ τὸ ὄψος ἐκείνο ἔμοιαζε μὲ ἕνα φεῖδι πάνω στὸν καταπράσινο κάμπο.

—Τώρα θὰ κατεβούμε στὰ 200 μέτρα, εἰδοποίησε ὁ Ἀλτεὺς.

Καὶ πράγματι, σὰν νὰ ἀκούσαν τὰ λόγια του οἱ ἄδερτοι μηχανικοὶ τοῦ πλοίου, προσήγγισαν αἰσθητὰ, τὰ τριγύρω ἀρχισαν νὰ διακρίνονται καλὰ.

—Κυττάχτε, κυττάχτε, φίλε μου. Θαυμάστε τὸ ἀπέραντον ἔργον τοῦ δημιουργοῦ τῶν πάντων καὶ κρίνετε τὸν φρούδο ἐγωισμό τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν ὁποῖο αὐτὴ ἐπιομαίει πρόδοτον. Κυττάχτε. Μιὰ ἀτέλειωτη ἀρμονία, μέσα στὴν ἐπιβλητικὴ αὐτὴ ὁμορφιά τοῦ ποταμοῦ πού κυλᾷ ἀνάμεσα στὰ δάση. Καὶ σκεφθῆτε ὅτι ἀνυπάρχουν πλάσματα ἐλεύθερα καὶ μόνα πού ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμῳ μέσα στὸν ἀτέλειωτο αὐτὸ παράδεισο, ἀνυπάρχουν ν' ἀνακατευθοῦν μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, νὰ μοιρασθοῦν τὰ μὴ τους καὶ τὰς κακίες τους...

Γύρω ἀπὸ τοὺς δύο ἀνδρες εἶχε μαζευτῇ ὅλη ἡ πληρωμὰ, σχηματίζοντας ἕνα ἡμικύκλιον. Τὸ ἀερόπλοιο προχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν δρόμο τοῦ διασχιζόντος ἀπὸ πάνω τὸ δάσος ὁριζοντίως. Εἶχε ἀφήσει τὸ ποτάμι στὰ δεξιὰ του καὶ μακριὰ τώρα, ὁρῶντος ὁ Ζολιβε στὴν πρῶν κτύπαζε.

—Κυττάχτε! ἐφώναξε ὁ Ἀλτεὺς. Νά, λοιπόν, νέε μου ἐπιστήμων, αὐτὸ πού ἀποκαλεῖτε σεις «μεγαλειώδη πολιτεία»!

Καὶ ὁ Ζολιβε ἐπὶ τέλους εἶδε. Μακριὰ, πολὺ μακριὰ ἀκόμη, ἀκαθόριστη μέσα στὴν ὁμίχλη κάτι σὰν πολιτεία. Ὁ Ζολιβε διέκρινε μιὰ λευκότητα ἀπὸ μάρμαρα, μιὰ λάμψη ἀπὸ χρυσὸ κάτω ἀπὸ τὴς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνὴ θαυμασμοῦ.

Τρία γιγάντια τόξα τοποθετημένα ἐμπρός, κατασκευασμένα ἀπὸ σκληρὴ πέτρα καὶ στολισμένα ἀπὸ βέργες χρυσοῦ...

VI

—Ἀτλαντὶς! Ἀτλαντὶς! Ὅλοι οἱ ἄνδρες πού σχηματίζαν τὸ πλήρωμα σήκωσαν τὰ χέρια καὶ τὰ ἀκούμπησαν στὸ κεφάλι χαιρετώντας ἐκείνο πού ἔκανε τὸν Ζολιβε νὰ βγάλῃ τὴν κραυγὴ ἐκείνη:

—Ἀτλαντὶς! Ἀτλαντὶς! Ὁ ἀρχηγὸς ὅλων, ὁ Ἀλτεὺς, ἐν τούτοις ἔφερε τὸ χεῖρ πρῶτα στὸ κεφάλι καὶ ἔπειτα στὸ στόμα, εἰς ἐνδεικνὴν χαιρετισμοῦ στὴν πολιτεία πού ἐνεφανίζετο περικυκλωμένη ἀπὸ φῶς, ὁλόκληρη λαμπερὴ καὶ ἀπαστράπτουσα ἀπὸ τὸ χρυσάφι. Τότε τὸ πλήρωμα μέσα σὲ κόρο ἐπανελάβε τὰ λόγια τοῦ Ζολιβε:

—Ἀτλαντὶς! Ἀτλαντὶς! Καὶ τὸ ἀερόπλοιο σταμάτησε, ἔμεινε αἰωρόμενο περὶ τὰ διακόσια μέτρα πάνω ἀπὸ τὰ ὄψη τῶν οἰκοδομῶν καὶ τέλος σιγὰ-σιγὰ κατέθηκε μέχρι πού ἀγγίξε τὴ γῆ...

Πρῶτος πήδησε ἔξω ὁ Ἀλτεὺς, ὁ ὁποῖος ἔκανε νόημα στὸν Ζολιβε νὰ τὸν μιμηθῇ. Πίσω τοὺς ὅλο τὸ πλήρωμα μὲ σειρά. Πρῶτος οἱ στολὲς χρώματος βιολέ, καὶ ἔπειτα τελευταῖοι ἐκεῖνοι μὲ τὴς γκριζες.

Ἐνα μεγάλο πλῆθος τότε γέμισε τὴν πλατεία. Ἀνάμεσα τοὺς πέρασε ὁ Ἀλτεὺς.

Σὰν αὐτόματα παραμέρισαν καὶ σχηματίσαν ἕνα φαρδὺ πέρασμα, μέχρι ἕνα ὄψωμα ἀπὸ σκαλοπάτια ἀπὸ μαῦρη πέτρα...

Τότε ἕνας ἐφηβος γυμνὸς μέχρι τὴ μέση κατέβηκε τὰ πρῶτα σκαλοπάτια, προχώρησε μέχρι τὸ πλῆθος. Γονάτισε σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια καὶ πρόφερε τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἀδίκαια προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Ζολιβε.

ΥΠὸ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΙΜΟΝ

—Ὁξολ ταμὶ τσέκον Ἀλτεὺς!

Κι' ἐνῶ τὸ πλῆθος τὸ ἐπανελάμβανε μὲ δυνατὴ φωνὴ σὰν ζητωκραυγὴ, ὁ Ἀλτεὺς ἐπέρασε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ζολιβε, ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ ὅλο τὸ πλήρωμα μπαίνοντας στὰ προπύλαια ἐνὸς ναοῦ.

Δὲν ἦταν λοιπόν ἕνα ὄνειρο ὅλα αὐτά; Τὰ θαυμάσια αὐτὰ πράγματα πού ἔβλεπε ὑπῆρχαν πραγματικὰ καὶ δὲν ἦσαν καρπὸς τῆς ἐξημένης του φαντασίας;

Ὁ Ἐκτωρ Ζολιβε δὲν μπόρουσε νὰ πῇ τίποτα προτοῦ νὰ καθορίσῃ μέσα στὸ μυαλό του αὐτὰ πού ἔβλεπε.

Καὶ εἶδε! Ἐπέρασαν δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες πάνω στὸ κατὰστροφὰ ἐνὸς ἀεροπλοίου, τοῦ ὁποίου δὲν ἤξερε, οὔτε φανταζόταν τὸ εἶδος, τὸν μηχανισμό καὶ ἦταν κάτι πού ὑπερέβαινε τὴς μεγαλύτερες ἐφευρέσεις ἀπὸ ὅσες ἐγνώριζε. Καὶ τέλος εἶδε τὴ μεγαλειώδη πολιτεία πού ἦταν χτισμένη ἀνάμεσα στὰ παρθένα δάση μὲ πρᾶσινα μέγαρα πρωτότυπης ἀρχιτεκτονικῆς, τὰ τρία τόξα μπρός, ὅπως ἀνέφερε τὸ μυστηριώδες ἐκείνο ἔγγραφο πού βρῆκε μέσα στὸν τόμο τῆς βιβλιοθήκης.

Εἶδε τὸ πλῆθος τῶν Ἀτλαντιδῶν, ἕνα περιέργο πλῆθος ἀπὸ ἀνθρώπους ψηλοῦς, μὲ φυσιογνωμία ἐξυπνῆ, ντυμένοι ὅλοι μὲ τὴν ἴδια στολὴ γκριζᾶ.

Οἱ λογικὲς τοῦ ἐξηγήσεις ἀρχισαν νὰ χάνωνται.

Τέλος εὐρέθηκε μόνος, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο αὐστηρὰ μ' ἕνα ἀπλό κρεβάτι, ἕνα τραπέζι γιὰ γραφεῖο μὲ μιὰ μαλακὴ πολυθρόνα.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀσφαλῶς προωρίζετο γι' αὐτόν καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ χρησίμευε γιὰ κατοικία του.

Ἐξήτασε καλὰ τὸ δωμάτιο πού βρισκόταν. Πάνω στὸ τραπέζι ὑπῆρχε μιὰ δεσμίδα χαρτὶ καὶ τ' ἀπαιτούμενα γιὰ γράψιμο.

ὑπῆρχαν μερικοὶ τόμοι βιβλίων σ' ἕνα λεξικό τῆς γλώσσης τῶν Ἀτλαντιδῶν, τὸ ὁποῖο ὁ Ζολιβε ἐξεφύλλισε ὁμέσως.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση τὰ λόγια πού εἶχε πῇ ὁ νεαρὸς πού τοὺς ὑποδέχθηκε. Ἡ προφορὰ ἔμοιαζε μὲ ἀρχαία ἐλληνική. Τὸ λεξικό τοῦ τὸ ἐβεβαίωσε αὐτό.

Γιατὶ νὰ γράψῃ;

Γιατὶ νὰ μελετήσῃ;

—Γιὰ ποιόν;

Μήπως θάδωγαινε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσιν

Μία περιέργη φυλὴ

ΟΙ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Παράξενα ἔθιμα

Πολλοὶ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν καταγωγὴ τῶν Ἀτσιγγάνων, πού λίγο-πολὺ βρίσκονται διεσπαρμένοι σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου;

Ἡ πρώτη ὁμαδικὴ ἐμφάνισις τῶν Ἀτσιγγάνων γίνεται στὰ 1400. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Αἴγυπτος εἶχε κατακτηθῇ ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Σελίμ καὶ ἔνα μέγα μέρος ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ τῆς Αἰγύπτου ἐπανεστάτησε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῇ.

Ἀρχηγὸς τῆς μεριδίου αὐτῆς ἦταν ἕνα γενναῖο παλληκάρι, ὁ Ἄλ Ζιγκάν.

Αὐτὸς λοιπὸν ἐπανεστάτησε, θέλησε νὰ χτυπήσῃ μὲ τοὺς ὁπαδούς του τὸν Σελίμ, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε νὰ νικήσῃ καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴς συνέπειες νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Αἴγυπτον κρυφά.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἔφυγαν μὲ τὰ γυναικόπαιδα κατὰ ομάδας καὶ διεσκορπίσθησαν σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, παίρνοντας τὸ πρῶτο κατὶ πού ἀφῆσε τὰ λιμάνια τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Πόρτ-Σαΐτ. Οἱ περισσότεροι ὅμως πέρασαν στὴν ἀπέναντι μεριὰ τῆς Ἀραβίας καὶ μὲ τὰ πόδια ἔρχισαν πρὸς τὸ διαρκὲς καὶ αἰώνιο ταξεῖδι τῆς φυλῆς τους ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, στήνοντας τὰ τσαντήρια τους ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὰ σπιτὰ τῶν μέρους πού φθάνανε.

Ἐπρεπε ὅμως καὶ νὰ ζήσουν γι' αὐτὸ καὶ ἐπεδόθησαν κατ' ἀρχὰς στὴς πιὸ εὐκόλες δουλειές.

Ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν προέλευσί τους, ἐπειδὴ οἱ Αἰγύπτιοι ἐφημίοντο γιὰ ἀνθρώπων τῶν μυστηρίων, ἔκαναν τοὺς μάγου, τοὺς χειρομάντες, ἔλεγαν τὸ μέλλον στὸν εὐπιστον κόσμῳ καὶ ἔτσι κέρδιζαν τὸ ψωμί τους.

Πάντως ὁ καθηγητὴς Γκρέλμαν ρίχνει τὴ ράτσα τῶν Ἀτσιγγάνων πολὺ πρὸ πίσω.

Λέγει ὅτι καὶ στὴν Αἴγυπτον δὲν ἦσαν παρὰ ξένοι. Ὅτι ἦρθαν ἀπὸ πολὺ πρὶο μακριὰ μέσω Περσίας καὶ Ἀραβίας, μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ἰνδοσταν.

Οἱ Ἀτσιγγανοί, λέγει ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμιαν, δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι οὔτε μὲ τοὺς Ἀραπάδες, οὔτε μὲ τοὺς Κόπτες τῆς Αἰγύπτου.

Ὅτε τὴ θρησκεία τους ἔχουν, οὔτε τὴ γλῶσσα τους, οὔτε τὰ ἔθιμά τους.

Ἡ γλῶσσα τους πού μιλοῦν εἶνε ἕνα ἀνάκατο ἰδίωμα τοῦ Ἰνδοσταν.

Κι' ἔτσι ἡ πραγματικὴ καταγωγὴ τους εἶνε μάλλον Σανσκριτική.

Δὲν ἐπικοινωνοῦν, δὲν συγγενεύουν μὲ τοὺς λαούς πού ζοῦν. Μὰ οὔτε καὶ μαρτυροῦν τὰ μυστικὰ τῆς ράτσας καὶ τῆς τέχνης τους.

Μ' αὐτὴ τους τὴ στάσι ὅμως γίνηκαν γιὰ διαφόρους λόγους μισητοὶ ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῶν διαφόρων χωρῶν.

Τὰ πλουσιόπαιδα καὶ ἡ ἀριστοκρατία, μολοντὶ ἐπιζητοῦσαν νὰ ἔχουν γιὰ τὰ γλέντια τους μιὰν Ἀτσιγγάνα, δὲν τὰ κατάρθωναν, γιὰτὶ τὸ ἀκονισμένο μαχαίρι τοῦ Ἰτσιγγάνου παραφύλαγε καὶ χτυποῦσε.

Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ φανατίζουν τὸν λαό, ὅτι κάνουν μαγγανίες καὶ ἐκηρύχθησαν ἐν διωγμῷ.

Ἐχομε λοιπὸν τὴς πρῶτες διώξεις τῶν Ἀτσιγγάνων, τὸ 1560 στὴ Γαλλία καὶ τὸ 1590 στὴν Ἰσπανία.

Ἐκεῖνοι πού τοὺς ἀπεχθάνονται περισσότερο εἶνε οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ ὁποῖοι τὸ 1531 ἐξέδωκαν διάταγμα διωγμοῦ, μὲ τὴν αὐστηρὴ ποινὴ ὅτι ἂν καὶ πάλιν ἐπιστρέψουν, θὰ τὸν δέξονται στὴ φυλακή.

Ἐπίσης ἐπὶ ἐποχῆς τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου ὁ νόμος συνεπληρώθη καὶ κατεδικάζετο καὶ κάθε Ἀγγλος σὲ 40 λίρες

ΖΑΚ

Τὰ καλλίτερα διηγήματα

Ο γάμος καὶ τὸ διαζύγιο τοῦ Γκαλζάρ

σου.

— «Εγὼ δὲν μπορῶ. Ἔτσι ἀνοιχτά μὲ δυνατό φῶς δὲν εἶνε πιά στίτι αὐτό, εἶνε καφεμένο...» εἶπα καὶ νευριασμένος σηκώθηκα καὶ τράβηξα τὸ κορδόνι τῆς κουρτίνας καὶ τὴν ἔκλεισα.

— «Ἦ μπορῶ ἐπεὶ σὲ νευρὰ τῆς «ωραίας» μου, ὅπως λές, ἔντμε ἀναψε;

— «Τί εἶνε πάλι αὐτὴ ἡ τρέλλα ποὺ σ' ἐπίασε; Τί εἶνε αὐτὴ ἡ καινούργια λόξα; Ἐγὼ θὰ τ' ἀνοίξω —μοὺ εἶπε κατακόκκινη— καὶ σηκώθηκε θύαλα κι' ἀνοίξε τις κουρτίνες. Τότε ἐπηκολούθησε μιὰ ἀλλήθινά κομικοτραγικὴ σκηνή.

— «Εγὼ τραβοῦσα τὸ κορδόνι κι' ἔκλεινα ἐκνευριασμένος τις κουρτίνες, ἐκείνη τις ἀνοίγει ἀμέσως, μιά, δύο, πέντε φορές, ὥσπου μείναμε ὁ καθένας μ' ἓνα κομμάτι κορδόνι στὸ χέρι. Καὶ δὲν ἐστάσα πιά:

— «Ε, λοιπόν, ναί, τῆς φώναξα. Ἐγὼ λόγο γιὰ νὰ θέλω κλειστές τις κουρτίνες. Κάτω σινιάλο γιὰ νὰ εἰδοποιῶ κάποιον... πρόσωπο τοῦ τρίτου πατώματος ἀπέναντι ὅτι αὐριο φεύγω γιὰ τὸ Νανού καὶ φεύγω... φεύγω μαζί του. Νά! Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— «Α! ἔτσι, ἔ; φώναξε κι' ἡ ἔντμε μὲ τὴ σειρά της. Πολὺ καλά. Μάθε λοιπόν καὶ σὺ πὼς κι' ἐγὼ ἐπίσης μὲ τὴ λάμπα ἤθελα, ὅπως μείναμε σύμφωνοι, νὰ κάνω σινιάλο σ' ἓνα χρυσὸ κι' ἀγαπημένο νέο τοῦ δευτέρου πατώματος, ὅτι αὐριο ἐκουμπίζεσαι καὶ μὰς ἀφίνεις λίγες ὥρες εὐτυχισμένες. Ὅριστε. Εἰς» εὐχαριστημένος τῶρα;

— «Υστερὰ ἀπὸ λιγὸλεπτο σιγῇ, ὁ Ζοζέφ Γκαλζάρ προσέθεσε γελώντας:

— «Κι' ἔτσι πήραμε διαζύγιο... Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι, ἂν δὲν ἐτύχαινε νὰ κάμωμὸ τοῦ ἴθιο σινιάλο θάμασε ἀκόμα ἀναγκασμένοι νὰ ζοῦμε ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο ἀλλήλοσπατώμενοι, χωρὶς νὰ χαροῦμε διόλου τὴ «δευτέρα» μας νεότητα...

— «Τὴν ἀγάπησα τρελλὰ τὴ γειτόνισσά μου αὐτὴ ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἴρμα Φαντάν κι' ἐπειδὴ ἡ δουλειὰ μου —ξέρετε ἐμεῖς οἱ ἀσφαλισταὶ μετακινούμεθα συχνά—μοὺ ἐπιτρέπει νὰ ταξιδεύω συχνά, τῆς ἐπρότεινα νάρθη μαζί μου στὴν Ὁρλεάνη ὅπου κι' ἐκείνη θὰ πήγαινε —τί σύμπτωσι γιὰ νὰ κολαστῇ τὸ πρᾶγμα— γιὰ κάποια κληρονομία... Καὶ στὸ μυστικὸ ραντεβού μας μείναμε σύμφωνοι ὅτι, ἂν ἀποφασίσω γιὰ ἀναχώρησι τὴν ἄλλη μέρα, νὰ τῆς κάνω σινιάλο, σβύνοντας ἐντελῶς τὸ φῶς ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, ὅπου καθὲς θράδυ μὲ τὴ γυναῖκα μου ἐμέναμε δυὸ ὥρες μετὰ τὸ φαί διαδίδοντας, ὥστε ἂν ἰδῇ σκοτεινά, ἐντελῶς, νὰ θρῇ καὶ καὶ νὰ ἐτοιμαστῇ γιὰ νὰ φύγῃ μαζί μου.

— «Τὸ θράδυ, λοιπόν, ποὺ ἔπρεπε νὰ κάμω τὸ σκοτεινὸ σινιάλο, ἤμῃκα μὲ τὴν ἔντμε στὸ γραφεῖο μου, ἀφοῦ τὴν προειδοποίησα ὅτι θάφευγα γιὰ δουλειὰς τὸ πρωὶ στὸ Νανού. —Πρέπει ἐδῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι στὸ γραφεῖο μου πότε καθόμαστε κοντὰ σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι καὶ πλάι στὸ παράθυρο καὶ πότε σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι στὴ μέση τοῦ δωματίου. Γιὰ μεγάλη στενοχώρια ἡ γυναῖκα μου ἀναψε τότε τὴ λάμπα ἐπάνω στὸ μικρὸ τραπέζι καὶ... Μοὺ φάνηκε μάλιστα πὼς μ' ἐξαιρετικὸ ζήλο ἐπλησίασα τὴ λάμπα στὸ παράθυρο. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο σινιάλο γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου Ἴρμα. Φαντάζεσαι τότε τὰ νεύρα καὶ τὴ φόρκα μου.

— «Δὲν προτιμᾷς νὰ καθήσουμε κοντὰ στὸ μεγάλο τραπέζι; εἶπα χαϊδευτικά ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴ γυναῖκα μου. Θάμασε καλύτερα ἐκεῖ.

— «Καλύτερα ἐκεῖ, ἀπήντησε. Ἀλλὰ πῆγαινε μόνος σου. Δὲν θάναί ἡ πρώτη φορά!

— «Τότε ἂς κλείσωμε τις κουρτίνες. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ δίνουμε ἀναφορά στοὺς ἀπέναντι μας γιὰ ὅτι κάνουνε.

— «Μὰ εἶσαι σὰ καλὰ σου; Μπᾶ... Καὶ τί κάνουμε γιὰ νὰ μὴν ἰδοῦν! Σὲ καλὸ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πληγωμένη καρδιά...

— «Καὶ μὲ κυττοῦσε διαρκῶς. Ἀληθινὰ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μένα. Κοκκίνισα λίγο. Δὲν μὲ πᾶνε εὐκόλα ἡ ἀμνηστία, ἀλλὰ σ' αὐτὲς τις τρεῖς ὥρες τῆς ἀγάπης δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ.

— «Ἐμάθαμε ὅτι λεγόταν Σάββας. Ἐπίσης μάθαμε πὼς ἔμενε στὴ Γένουα κι' ὅτι μόνον δυὸ μέρες εἶχε στὸ Φάνο γιὰ νὰ ἰδῇ τοὺς γέροντες του. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν υπάλληλος ραφείου.

— «Ἦταν πολὺ ὥρατος ὁ φτωχὸς Σάββας μὰ ἡ ἀγάπη τοῦ δὲν μπόρεσε νὰ διαρκέσῃ. Σὲ λίγο θάφευγε ἐκεῖνος γιὰ τὴ Γένουα κι' ἐγὼ γιὰ τὸ Βερολίνο...

— «Ὁ Σάββας ἔμεινε μαζί μας καὶ τ' ἀπόγευμα ὅλο. Μὰς ἐγύρισε σ' ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τοῦ Φάνο. Ἦταν ἀνεκτιμήτος σύντροφος.

— «Τὸ δεινὸν θὰ γυρίζαμε στὴν Ἀγκῶνα. Ὁ Σάββας ρώτησε ἂν θὰ μείνωμε πολὺ ἐκεῖ.

— «Μιὰ-δυὸ βδομάδες.

— «Τὰ μάτια του πάλι ἔλαμψαν.

— «Μιὰ-δυὸ βδομάδες! Εἶπε μὲ χαρὰ.

— «Πήγαμε στὸν σταθμὸ. Ὡσπου νὰ ἐκινήσῃ τὸ τραῖνο εἴχαμε δέκα λεπτά καιρὸ. Ὁ Σάββας γιὰ μιὰ στιγμὴ χάθηκε.

— «Τί λές, μὲ ρώτησε ὁ πατέρας μου, δὲν ἤμεις πὼς πρέπει νὰ τοῦ δώσω κάτι τί;

τῆς ἀτμόσφαιρας τοῦ δωματίου ἀποτελεῖ κι' ἓναν φωτεινὸ παράγοντα. Ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ βλέπωμε τὸν ἥλιο...

— «Ἀρχίζω νὰ τρελαίνομαι; Οἱ πιὸ παράξενες ὑποθέσεις χορεύουν μέσα στὸ μυαλὸ μου...

— «Οἱ Αἰγύπτιοι... Γιατί ἄρα γε νὰ σκέπτομαι τοὺς Αἰγύπτιους; Ἀλλὰ, ναί. Τὸ φῶς χρόν. Μυθολογεῖται ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ζοῦσαν μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, τὸ ὁποῖο αὐτοὶ φωτίζουν τεχνικὰ μέσον ἑνὸς μυστικοῦ συνδυασμοῦ στοιχείων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ψυχρὸν φῶς... Τὸ φῶς αὐτὸ ἐμοιάζε ἀκριβῶς ὅπως τοῦ ἡλίου, χωρὶς ὅμως νὰ παρέχῃ ταυτοχρόνως καὶ τὴν θερμότητα τοῦ πλανήτου.

— «Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ τρομάρα μου ἐφυγε.

— «Τὸ τηλεφωτόφωνο, τοῦ ὁποίου εἶχα ἀφήσει τὸν ἓνα διακόπτη ἀνοιχτὸ, μοὺ παρυσίαζε ἀκόμα τὸν Τραντούλ καὶ τὸν Ριγκά κατὰπληκτους σάν καὶ μένα.

— «Χαμογελῶ.

— «Μὴ φοβάσαι, Τραντούλ! τοῦ φώναξα δυνατὰ. Εἶνε φυσικώτατο.

— «Ξέρω πὼς αὐτὸ ποὺ εἶπα εἶνε μιὰ ἀνοησία, ἀλλὰ πρέπει νὰ καθουχάσω τὸν Τραντούλ ὁ ὁποῖος μὲ ἐρωτᾷ:

— «Κύριε καθηγητᾷ, δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ;

— «Μὰς εἶνε ἀδύνατο, καλέ μου φίλε... τοῦ ἀπήντησα.

— «Καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Τραντούλ κατάρυφασε.

— «Πρέπει νὰ μάθω. Ἡ μοναξιά, αὐτὴ ἡ ἀπόλυτη ἀγνοία τῶν πραγμάτων ποὺ τριγυρίζουν καὶ σὰν ὅποια δὲν μπορῶ διαισθῶμαι, μοὺ εἶνε ἀνυπόφορη.

— «Πρέπει νὰ μάθω ὅλα, νὰ μάθω τί μὲ περιμένει, νὰ γνωρίσω τοὺς παράξενους αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ τριγυρίζουν, τὴν αἰτία τῆς ἀπομονώσεως καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστά πράγματα ποὺ μὲ κάνουν νὰ ἐκπληττωμαι καὶ νὰ τρομάζω τουτοχρόνως.

— «Προχωρῶ στὴν πόρτα γιὰ νὰ βγῶ. Ἡ πόρτα εἶνε ἀνοιχτή. Δὲν εἶμαι λοιπόν αἰχμάλωτος;

— «Ἐνας δαίδαλος ἀπὸ διαδρόμους μ' ἀφῆσε στὴν ἀβεβαιότητα τῆς ἐκλογῆς τοῦ δρόμου ποὺ πρέπει νὰ πάρω.

— «Θυμήθηκα πάλι τὸ τηλεφωτόφωνο. Γελῶ στὸν πίνακα μὲ τοὺς διακόπτες, πιέζω τὸ κουμπὶ ὑπ' ἀριθ. 2.

— «Τί ἐπιθυμῶτε, φίλε μου; μ' ἐρωτᾷ ἡ αὐστηρὴ ἀλλὰ καὶ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Ἀλτέα.

— «Καὶ ὁ πίνακας μοὺ παρουσίαζε τὸ γραφεῖο τοῦ: μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα, πλούσια ἐπιπλωμένη μὲ ὑψηλὰ ἐπιπλα καμωμένα ἀπὸ ἓνα περίεργο μαῦρο ξύλο. Ὅλα λοιπὸν εἶνε μαῦρα μέσα στὸν περίεργο αὐτὸν τόπο;

— «Ταξέρες μὲ διάφορα ὄργανα φυσικὰ καὶ χημικά. Ἐνας μεγάλος πίνακας-δουλεῖ, τηλεφωτόφωνον, ἓνας πίνακας μὲ πολλοὺς διακόπτες καὶ μανόμετρα, μικρὰ φωτισμένα τετράγωνα, πᾶνω σὰν ὅποια γυρίζουν δείκτες ὅπως τοῦ ρολοιοῦ.

— «Διδάσκαλε, ποὺ βρίσκομαι; μουρμουρίζω.

— «Στὸ δωμάτιό σας, Βέλος.

— «Τὸ ξέρω. Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα...

— «Θὰ συνηθίσετε, φίλε μου. Ἀναπαύετε. Τὸ ταξίδι, οἱ συγκινήσεις σὰς ἔχουν μπερδεύει λιγάκι...

— «Ἀλλὰ οἱ σύντροφοί μου;

— «Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πιέσετε τὸ κουμπὶ τοῦ τηλεφωτόφωνου καὶ νὰ τοὺς δητᾷτε...

— «Τὸ ξέρω. Νά, τοὺς εἶδα... Καληνύκτα Διδάσκαλε...

— «Ἐμμεῖς καὶ πάλι μόνος. Δὲν ἐπὶ σὰς νὰ ζητήσω τίποτα ἀπὸ τὸν Ἀλτέα. Μὰ μάθω αὐριο, ἴσως-ἴσως νὰ μὴ μάθω τί τί ἐνδιαφέρει;

μπροστά στὸν κόσμὸ μὲ τις βιολεὶ στολές νὰ ὑποκλίνονται βαθεῖα. Ἀκούω, μὰ δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Ἡ φωνὴ τοῦ Διδάσκάλου διαρκῶς μιλοῦσε σ' αὐτὴ τὴν περίεργη γλῶσσα, ποὺ ἐμοιάζε πολὺ μὲ τὰ ἀρχαῖα ἐλληνικά: Ὁξὸλ θεοναί δῶ σομ-πόις τσέον ταμοί...

— «Εμμεῖς μόνος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ συνώδευε ἐξηφανίσθη.

— «Παρέμεινα μπροστὰ στὴν ὁθόνη αὐτὴ καὶ ἔβλεπα.

— «Αὐθόρμητα, μηχανικὰ κλείνω τὸν διακόπτη καὶ ἡ ὁθόνη ἔγινε πάλι μαύρη. Χτυπῶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 ποὺ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ δωμάτιο ὑπηρεσίας. Ὁ Τραντούλ καὶ ὁ Ριγκά στὴν ὁθόνη μὲ κυττάζουν κατὰ-πληκτοὶ χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ ποῦν λέξι.

— «Φωνάζω ἀσυναίσθητα:

— «Τραντούλ!

— «Μὲ κυττάζει παράξενα.

— «Τραντούλ, τί λές γι' ὅλ' αὐτὰ;

— «Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Τραντούλ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Τραντούλ μοὺ λένε:

— «Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, κύριε καθηγητᾷ:

— «Γελῶ.

— «Πράγματι καὶ μένα μ' ἔχουν σαστίσει ὅλ' αὐτὰ.

— «Τὸ μεγάλο παράθυρο, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο μποροῦσα νὰ βλέπω τὸν ὁρίζοντα μέχρι σὰν ὑψηλότερα βουνὰ ποὺ μὰς περικύκλωναν, σκοτείνιασε ἐξαφνικὰ σάν νάπεσε μπροστὰ τοῦ κάποια κουρτίνα.

— «Εμμεῖς ἐντελῶς στὸ σκοτάδι. Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ μὴν τὸ πῶ ὅτι φοβάμαι αὐτὸ τὸ σκοτάδι κι' αὐτὴ τὴ μοναξιά. Ψάχνω νὰ βρῶ τὸν πίνακα μὲ τοὺς διακόπτες. Θέλω νὰ φωνάξω... κάτ' ἐκεῖ μὲ βαραίνει τὸ στήθος. Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ πάτωμα κατεβαίνει, κατεβαίνει... γρήγορα, πὺ γρήγορα καὶ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ἐλαφρὸ σοῦρσιμο ποὺ μοὺ ἐπιτρέπει νὰ τὸ βεβαιώσω.

— «Ἐπὶ τέλους! Τὸ δωμάτιο ἐξαφνικὰ πάλι φωτίζεται... Ὅχι ὅμως ἀπὸ τὸ παράθυρο ποὺ παραμένει σκοτεινὸ. Τὸ φῶς βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου. Κανένα μηχανήμα φωτισμοῦ δὲν φαίνεται. Ἀπὸ κάποιον, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πὼς νὰ τὸ πῶ, συνδυασμὸς, φαίνεται ὅτι κάθε μῦρι

Τὰ χελιδόνια

— «Εκεῖ — τὴν πρώτῃν ἀνοίξι — στοῦ (καρδιοῦ τὴν πλῆρη, στῆς ξύλινης Νεραΐδας τοὺς κόρ-φους, ἔχουν στήσει δυὸ χελιδόνια μιὰ φωλιά (παρεκκλήσι κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπόσκεπα κι' ἀπὸ τὸ ἀγριοθόρι (τὸ ἀγριοθόρι. Τοῦ ναύτ' ἡ ἀγαπητικιά, τοῦ καπε-τάνου (τάνιου ἡ κόρη, μαζί μ' ἐκείνον τᾶτρεπε, τὰ εἶχε μα- (ζὶ ἀγαπήσει... μὰ τώρα ἡ χάρις τὸ βούκινο τὸ πλοῖο (νὰ ξεκινήσῃ καὶ κλαίει, ποὺ φεύγουν τὰ πουλιὰ (μὲ τὸ ξανθὸ τὸ ἀγόρι. Ἡ χάρις τὸ βούκινο στερνά... καὶ πο- (θοπλανταγμένη δέρνεται ἡ κόρη, δέρνεται, μὰ λέει (καὶ σὰ πουλιὰ τῆς νὰ τραγουδοῦν, νὰ τὰ γροικᾷ, στὸ (καληνύκτα τῆς. Νὰ τραγουδοῦν τοῦ ναύτη τῆς, σάν (μπαίνει καὶ σὰ βγαίνει: — Γολέττα καλοθάλασσα καὶ γορ- (γοταξιδεύτρα, μὴ μπιστευθῇς στὴ ξενιτειά κι' ἡ ξε- (νητιά εἶνε ψεύτρα!

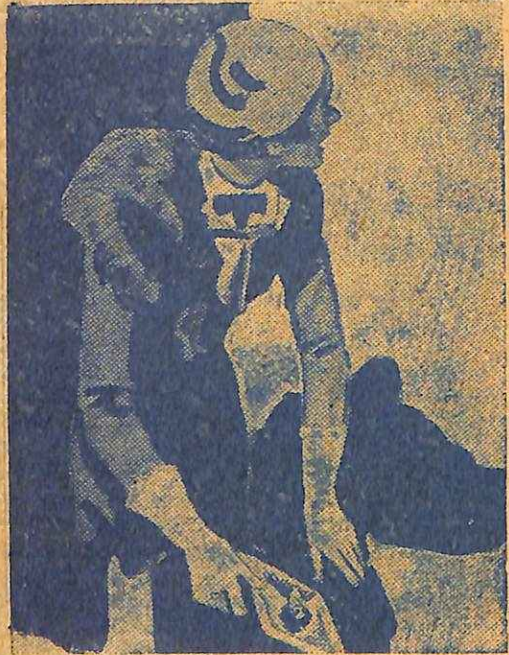
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΥΡΡΑΡΗΣ

Τρεῖς ἄνδρες ΚΑΙ μιὰ γυναῖκα

Ἡ Λέα — ἡ γοητευτικὴ θεατρινάλα — μαζί με τρεῖς ἰδανικούς φίλους της ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ οἱ τρεῖς, — ἔτοχε στὰ χωράφια παίζοντας μετὰ τὴν πεταλούδες, πεταλούδιτσα κι' αὐτὴ τῆς ὑπερέττας.

Κάθε τρελλὸ καπρίτσιο τῆς ὁ Λούλης — ὁ ποιητῆς — κι' ὁ Νώτης — ὁ θεατρίνος — ἔτρεχαν πάντα στὴ στιγμή νὰ τὸ ἱκανοποιήσουν. Μονάχα ὁ Φίφης ὁ ζωγράφος (αὐτοὶ ἦσαν οἱ τρεῖς φίλοι τῆς) φερόταν πάντα λιγώτερο πρόθυμος ἀπ' τοὺς ἄλλους γιὰ τὰ καπρίτσια τῆς Λέας.

Καὶ μόνο ὁ Φίφης δὲν ἔλεγε τίποτα, καὶ μόνο ἐκεῖνος χαμογελοῦσε εἰρωνικά. Ἡ Λέα δάγκωνε τὰ χεῖλη τῆς κυττάζοντάς τον. Ἡ προθυμία τῶν δύο ἄλλων κι' ἡ ἀπελπιστικὴ ἀπροθυμία ἡ δική του... τῆς ἔδιναν στὰ νεῦρα! Πῶς θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ξάφνου κάτι σκέφθηκε:

«Τώρα φίλοι μου θὰ κάμω τὴν τρελλά νὰ πάω περὶ ἀπ' τὰ Μελίσσια στὸ Στροφίλι στὸ σπίτι μιᾶς φίλης μου. Ποιὺς θὰ με συνοδεύει ὡς ἐκεῖ κάτω;

— Ἐγώ! — Ἐγώ! ἀπάντησαν συγχρόνως κι' οἱ δύο θαυμασταί. Μονάχα ὁ Φίφης πάλι δὲν ἀπάντησε διόλου.

— Μὰ δὲ μπορῶ νὰ θυσιάσω καὶ τοὺς δύο. Ἐλα μόνο σὺ Νώτη! Μοῦ φτάνεις. Κι' ἀφοῦ χαίρετῃς τοὺς ἄλλους, ξεκίνησε μετὰ τὸν εὐτυχισμένο Νώτη γιὰ τὸ Στροφίλι μέσ' ἀπ' τοὺς ἀγρούς.

Ὁ Λούλης μόλις ἡ Λέα μετὰ τὸ Νώτη εἶχαν κάμει ἐκατὸ θήματα, χαίρετῃς νευρικά τὸν ψυχρὸ Φίφη καὶ ἀκολούθησε ἀπὸ μακριὰ τὸ ζευγάρι ποὺ προχωροῦσε ὁλοένα... Ὁ Φίφης χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ μπῆκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ γυροῦσε ἀπ' τὴν Πεντέλη ἄδειο καὶ διετάξε τὸν ὡφέρε νὰ τὸν φέρῃ στὸ Στροφίλι.

Ἐκεῖ ἔφτασε σ' ἕνα ὠραῖο σπιτάκι, ἐρμηκὸ ἐκκλειδῶσε τὴν ἐξώπορτα μετὰ τὸ κλειδί του ἀνοίξε τὸ παράθυρο τοῦ ἐνὸς δωματίου καὶ ἀφοῦ ἀνάψε τὸ σιγάρο του κυττοῦσε πρὸς τὸ μεγάλο δρόμο...

...Σὲ λίγη ὥρα εἶδε νὰ προβάλῃ στὸ μισοσκόταδο μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν συνώδευε ἕνας πρόθυμος νέος, κι' ἐκατὸ βήματα πίσω ἄλλος νέος ἀκολουθοῦσε δειλά τὸ ζευγάρι. Ὁ Φίφης χαμογέλασε. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ Λέα ποὺ ἔρχεται σ' αὐτὴν.

NTIME

ΤΑ... ΤΡΟΜΕΡΑ ΗΘΗ.. Η ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ἡ εξέλιξις τῶν θεαμάτων «γκράν-γκινιόλ» παρετηρήθη κυρίως μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μεγάλου Πολέμου. Οἱ φρικιαστικὲς τραγωδίες ποὺ ἀπετέλεσαν τὴν λεπτομέρεια τοῦ μεγάλου ἐκείνου δράματος, ἐγίναν αἰσθητὲς σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν κατὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα περιόδου.

Οἱ τραγωδίες αὐτὲς ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἐπιφέρουν μιὰ βασικὴ ἀλλοίωσις στὴν ψυχροσύνη τῶν ἀνθρώπων καὶ αὐτὲς ἀποτελοῦν τὸ αἶτιο μερικῶν ἀνεξηγήτων τάσεων τῶν μεταπολεμικῶν κοινωνιῶν.

ΤΑ ΕΡΓΑ «ΓΚΡΑΝ ΓΚΙΝΙΟΛ»

Πρῶτο ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς, εἶνε, καθὼς ἀναφέραμε ἤδη, ἡ εξέλιξις τῶν θεαμάτων «γκράν γκινιόλ». Τὰ ἔργα τῆς κατηγορίας αὐτῆς ὑπῆρχαν, θέβαια καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἀλλὰ ἦσαν πολὺ περιορισμένα, γιὰ τὸ «κοινὸ» ποὺ τὰ παρακολουθοῦσε ἦταν ἐλάχιστο.

Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ «περιεχόμενο» τῶν θεαμάτων ἐκείνων... ὠχριοῦσε, κυριολεκτικῶς, πρὸ τῶν σημερινῶν. Μιὰ σάλα ντυμένη στὰ μαῦρα, μερικοὶ σκελετοὶ στὴς γωνίες τῆς καὶ ὠρισμένες νεκροκεφαλὲς παράξενα φωτισμένες ἀποτελοῦσαν τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν προπολεμικῶν θεαμάτων «γκράν γκινιόλ», τὰ ὁποῖα — αὐτὸ πρέπει νὰ σημειωθῇ διὰ τὴν σχετικὴν... ἱστορίαν — ἔκαναν μεγάλῃ ἐντύπωσις στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὰ παρακολουθοῦσαν τότε. Αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ τὸ σημερινὸ «κοινὸ» τῶν θεαμάτων «γκράν γκινιόλ», θὰ ἦσαν ἄξια σφυρίγματος, ἀν δὲν ἔφθανε ἡ ὑπόθεσις καὶ μέχρι ξύλου ἀκόμη! Ἀλλὰ ἂς μιλήσωμε καλύτερα γιὰ τὰ σύγχρονα αὐτὰ θεάματα.

ΟΙ ΚΕΡΙΝΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Σήμερα στὴς περισσότερες μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικής, ὑπάρχουν εἰδικὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς κουκλῶν ἀπὸ κερί, μετὰ τὴν ὁποῖα ἐφοδιάζονται τὰ θεάτρα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν θεάματα «γκράν γκινιόλ».

Ἡ κατασκευὴ τῶν ὁμοιωμάτων αὐτῶν, εἶνε ἐπιστημονικώτατη, δὲν λείπει δὲ ἀπὸ τὰ ὁμοιώματα αὐτὰ τὸ... αἷμα, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὴν συνισταμένην τοῦ θεάματος φρίκης. Μέσα στὸ κερί μετὰ τὸ ὁποῖο πλάθεται ἡ κούκλα, τοποθετοῦνται ἐντέχνως καὶ ὠρισμένες φοῦσκες γεμάτες μετὰ κόκκινο ὑγρὸ, τὸ ὁποῖο στὴς σχετικὲς παρστάσεις, παίξει ρόλον αἵματος!

ΑΘΡΟΟΙ ΣΦΑΓΙΑΣΜΟΙ

Ἐνα ἀπὸ τὰ περισσότερο ἐνδιαφέροντα σημεῖα τοῦ προγράμματος τῶν θεατρῶν «γκράν γκινιόλ», εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρεται σὲ ἀθρόους σφαγιασμούς.

Οἱ κέρινες κουκλὲς τοποθετοῦνται ἐπ' αὐτὸν σὲ ἕνα χειρουργικὸ κρεβάτι καὶ ἀκρωτηριάζονται κατὰ τὸν πρὸς τὸν τρομερὸ τρόπο ἐμπρὸς στοὺς θεατὰς, οἱ ὁποῖοι... χειροκροτοῦν ζωηρότατα κάθε ἐπιτυχημένο κόψιμο τῶν μελῶν τῆς κούκλας.

Ἐννοεῖται, ὅτι μετὰ τὸ κόψιμο αὐτὸ σπᾶνε οἱ φοῦσκες μετὰ τὸ κόκκινο ὑγρὸ καὶ τὸ ἰδιόρρυθμο αὐτὸ αἷμα τρέχει κρουνηδὸν ἐπ' αὐτὸν τὸν χειρουργικὸ τραπέζι. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ συμπληρώνει ἀρκετὰ τὸ φρικιαστικὸ θέαμα.

ΚΑΙ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΙ

Ἄλλο ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ προγράμ-

ματος εἶνε οἱ ἀποκεφαλίσμοι. Στὴν μετὰ τὴν αἰθούσης εἶνε στημένη μιὰ καρμὰ λα, τὸ σχοινὶ τῆς ὁποίας τραβᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὰς ὁ ὁποῖος ὀρίζεται... ἐκ κλήρου!

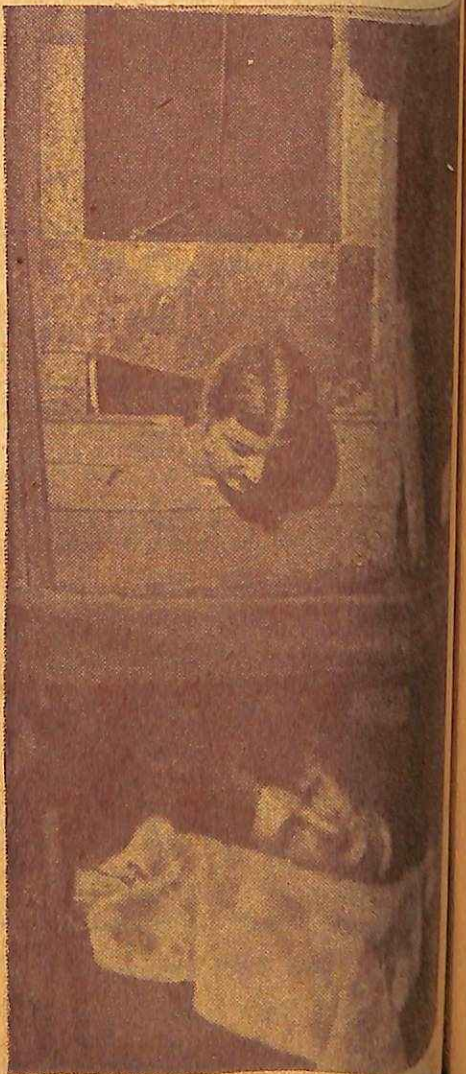
ὑπὸ τοὺς ἀλαλαγμούς τῶν θεατῶν μεταφέρεται ἐν πομπῇ στὸ ἱκρίωμα ἡ κρινὴ κούκλα ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ θέμα καὶ τοποθετεῖται κανονικῶς κάτω ἀπὸ τὴν ἀκονισμένη λεπίδα.

Τέλος σὲ μιὰ στιγμή δίνεται τὸ σὺνμα καὶ μετὰ ἕνα ἀποκρουστικὸ συριστὴν ἤχο, ἡ θορυβία λεπίδα πέφτει ἐπ' αὐτὴν καὶ τὸ κεφάλαιον ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶνε πολὺ φρικώδης καὶ λίγοι ἀπὸ τοὺς θεατὰς μποροῦν νὰ τὴν παρακολουθήσουν μέχρι τὸ τέλος. Ἀρκετοὶ νὰ σημειωθῇ ὅτι κάποτε στὸ Παρίσι σὲ μιὰ τέτοια «ἐκτέλεσι» παρευρίσκοντο καὶ τριάντα περίπου γυναῖκες καὶ ἑλθόντες ὅλες τὴν ὥρα τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ!

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΑΙ

Ἄλλο ἐνδιαφέρον θέαμα εἶνε τοῦ «κοινῶν» ποὺ περπατᾷ. Ὅταν φθάσῃ τὸ νούμερο αὐτὸ, τὰ φῶτα σβύνουν καὶ

Δύο σκηνὲς ἀπὸ τοὺς «ἀποκεφαλίσμους» καὶ «ἐκτελέσεις». Ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν τὴν κούκλα πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

...ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

θουσα θυθίζεται σὲ βαθύτατο σκοτάδι. Τότε ἀνάθει ἕνας ἰσχυρότατος προβολεὺς ὁ ὁποῖος φωτίζει ἕνα παράξενον ὄν ποὺ θγαίνει ἐκείνη τὴν στιγμή ἀπὸ μιὰ ἄκρη τῆς αἰθούσης. Τὸ ὄν αὐτό, εἶνε ἀπλούστατα ἕνας σκελετός!

Σιγὴ θανάτου ἐπικρατεῖ. Οἱ θεαταὶ μετὰ ὑπερταταμένα τὰ νεῦρα παρακολουθοῦν τὴν τρομερὴ σκηνή. Ὁ σκελετὸς ὁλοένα προχωρεῖ πρὸς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης χωρὶς νὰ τὸν κρατᾷ κανένας. Ἐνας συνδυασμὸς ἡλεκτρικῶν κινητήρων, ἐξηγεῖ τὸ φρικαλέο φαινόμενο.

Τὴν στιγμή ὅμως ἐκείνη κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ. Τὸ αἰσθητὸν τοῦ τρόμου κάνει νὰ παραλύσουν ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ λογικοῦ. Ὁ σκελετὸς προχωρεῖ ὁλοένα.

Ἐξάφνα μέσα στὴν αἰθούσα ἀκούγεται μιὰ στρίγγλική φωνή. Μετὰ τὸ φῶς τοῦ προβολέως οἱ θεαταὶ βλέπουν ὅτι ὁ σκελετὸς θρῖσκεται τώρα κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα. Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δεύτερο μέρος, μετὰ τὸ ὁποῖο συμπληρώνεται τὸ «νούμερο».

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΠΝΙΓΕΙ

Ἡ γυναῖκα γονατίζει μπροστὰ στὸ σκελετὸ καὶ μετὰ ξαφνητὰ τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴν τῆς ἀφαιρέσῃ τὴ ζωή. Τὴν ἴδια

Ἐν ἄλλο ἀποκρουστικὸ θέαμα τῶν «γκράν γκινιόλ». Ὁ φρικώδης σκελετὸς ποὺ κινεῖται μετὰ τὸν ἰσχυρὸν προβολεὺς, σὺν τῇ γυναίκα, νὰ τὴν ζωντανὸν ἀνθρώπον!

στιγμὴ μετὰ μιὰ μηχανικὴ κίνησις ὁ σκελετὸς ἀνοίγει τὸν κατὰμαυρο μανδύα του καὶ ἀπὸ μέσα θγαίνουν τὰ κόκκαλα τῶν χειρῶν του...

Ὅλοι κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους. Ὁ σκελετὸς σκύβει πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τυλίγει τὰ κοκκαλιάρικα δάχτυλά του γύρω στὸ λαιμὸ τῆς. Ἡ γυναῖκα οὐρλιάζει:

— Μή! Μή! Τὴ ζωὴ μου. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! Δὲν θέλω...

Τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τοῦ σκελετοῦ σφιγγοῦν ὁλοένα τὸ λαιμὸ τῆς. Οἱ φωνὲς τῆς γυναίκας σιγὰ-σιγὰ γίνονται πρὸς ἀσθενεῖς. Ἐπειτα ἕνας ρόγχος ἀκούγεται καὶ τίποτε ἄλλο... Ἡ γυναῖκα ἔχει πεθάνει...

Τὸ «νούμερο» τελείωσε. Τὰ φῶτα ἀνάβουν καὶ ἡ «νεκρὴ» γυναῖκα, ὑποκλίνεται ἐμπρὸς στοὺς θεατὰς, ποὺ σπανίως μποροῦν ἔπειτα ἀπὸ τὸ θέαμα ἐκεῖνο νὰ κινήσουν τὰ χέρια τους σ' ἕνα χειροκρότημα...

ΣΥΝΕΧΗΣ ΠΡΟΟΔΟΣ

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα «νούμερα» ποὺ παρουσιάζουν σήμερα τὰ διάφορα θεάτρα «γκράν - γκινιόλ». Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα θεάτρα τῆς κατηγορίας αὐτῆς ποὺ ἐμφανίζουν ὁλόκληρα ἔργα, μετὰ τρομερὲς ὑποθέσεις.

Ὅποσδήποτε ὅμως καὶ στὰ ἔργα αὐτὰ γίνεται προσπάθεια ὥστε νὰ ὑπάρχουν οἱ σκηνὲς ποὺ ἀναφέραμε, οἱ ὁποῖες καὶ ἀποτελοῦν τὴν συνισταμένη τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχετικῶν ἔργων.

Καθὼς ἀναφέραμε ἤδη τακτικοὶ θαυῶνες τῶν θεατρῶν φρίκης εἶνε καὶ οἱ γυναῖκες. Ὑπάρχουν, μάλιστα, ἀρκετὲς κυρίες οἱ ὁποῖες περιφρονοῦν ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ θεάτρου, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν κάθε θράδυ τὰ ἀγαπημένα τους αὐτὰ θεάματα!

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ θιασάρχαι εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐχαριστήσιμοι ἀπὸ τὴν πελατεία αὐτὴ, δεδομένου ὅτι οἱ πλείστες γυναῖκες ποὺ παρακολουθοῦν τὰ θεάματα φρίκης, λιποθυμοῦν ἐνίοτε καὶ δημιουργοῦν ἔτσι περισσότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἔργα ἢ γιὰ τὰ νούμερα.

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΘΕΑΤΑΙ!

Γιὰ νὰ κατανοηθῇ ὅμως περισσότερο ἡ νοσηρὴ διάθεσις τῆς μεταπολεμικῆς αὐτῆς τάσεως τῆς συγχρόνου κοινωνίας ἀξίζει νὰ ἀναφέραμε καὶ μερικοὺς ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντας ἀριθμούς, τοὺς ὁποῖους παρέχει ἡ ὑπηρεσία τῆς ἐπιθλέψεως τῶν Δημοσίων Θεαμάτων.

Σύμφωνα, λοιπὸν, μετὰ τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς ἀπὸ ἐνῆα θεάτρα φρίκης τοῦ Παρισιοῦ παρήλασαν εἰς διάστημα ἐνὸς μόνον ἔτους... ἕνα ἑκατομμύριον θεαταί, διαθέσαντες... πενήντα, περίπου, ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα!...

Ἀπὸ τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ φαινόμενο θγαίνει τὸ θλιβερὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ παρακολούθησις τῶν θεαμάτων φρίκης εἶνε ἐντελῶς συνειδητὴ καὶ οἱ ἀνθρώποι ποὺ τὰ παρακολουθοῦν εἶνε διατεθειμένοι νὰ ὑποστοῦν οἰαδήποτε θυσίας γιὰ νὰ μὴ τὰ... χάσουν!

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀποτυχία μιᾶς ἀπαγορεύσεως ποὺ θέλησε νὰ θεσπίσῃ ἡ ἀστυνομία τῶν Παρισίων. Ἡ ἀπαγορευσις αὕτη ἀφείρεται τὴς γυναῖκες, ποὺ παρακολουθοῦν αὐτὰ τὰ θεάματα.

ΠΕΤΕΡ ΒΟΛΦ

Τὰ χρώματα τῶν χρυσανθέμων

Χωρὶς ἀμφιβολία τὰ χρυσάνθεμα εἶνε τὰ ὠραιότερα λουλούδια τοῦ χειμῶνος καὶ ἀπὸ τὰ καλύτερα ἄνθη ποὺ φυτρῶνουν σὲ ὅλες τὴς ἐποχές. Τὰ σχήματα ποὺ παρουσιάζει τὸ χρυσάνθεμο τοῦ δίνουν μιὰ μεγάλῃ θέσι ἀνάμεσα στὴς κατηγορίες τῶν περισσότερων... καλαισθητῶν ἄνθεων.

Ἐν τούτοις, σήμερα τὸ σπουδαιότερον πρᾶγμα ποὺ παρατηρεῖται στὸ χρυσάνθεμο εἶνε τὸ χρῶμα του. Φυσικῶς, ἀναπτύσσονται σὲ διάφορα μέρη τῆς γῆς περισσότερον ἀπὸ δύο χιλιάδες εἶδη χρυσανθέμων, τὰ ὁποῖα συγχρόνως ἔχουν καὶ διαφορετικὸ χρῶμα.

Δὲν ἔχει ὅμως σήμερα ἀπόλυτον πρωτοβουλίαν μόνον ἡ φύσις ἐπὶ τοῦ... χρωματισμοῦ τῶν λουλουδιῶν, δεδομένου ὅτι τελευταίως τὴν ὑποκατέστησεν ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς ἡ ἐπιστὴμὴ τῆς χημείας.

Μετὰ τὰ χημικὰ μέσα κατορθώθη νὰ δημιουργηθοῦν τρισχίλιοι περίπου νέοι χρωματισμοὶ χρυσανθέμων, οἱ ὁποῖοι ἀμιλλῶνται ἀγρίως εἰς ὠραιότητα.

Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται τὰ περισσότερα εἶδη χρυσανθέμων, εἶνε ἡ φιλιανθὴ Ἰαπωνία, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῆς εἰς τὸ φυτὸν αὐτὸ ἔχει προσονομασθῇ καὶ «Χώρα τῶν Χρυσανθέμων».

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ μόνον, λοιπὸν, ὑπάρχουν ὀκτακόσια ἐγχρωμοὶ ποικιλίαι τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ ἀνθους.

Πολλὲς ἐπίσης ποικιλίαι χρυσανθέμων θρῖσκονται ἐπὶ Γαλλία. Ἐκεῖ τὰ διάφορα εἶδη — σὲ χρωματισμούς πάντοτε — ὑπερβαίνουν τὰ ἑκατὸν πενήντα.

Τὰ ὑπόλοιπα εἶδη φυσικοῦ χρωματισμοῦ, μοιράζονται στὰ διάφορα ἄλλα μέρη τῆς γῆς. Ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸν ἐξαιροῦνται μόνον τὰ μέρη τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικής ὅπου τὰ χρυσάνθεμα εἶνε ἐλάχιστα καὶ κατ' ἀναλογίαν καὶ τὰ διάφορα εἶδη τους.

Σχετικῶς μετὰ τὸν τόπο μας, μπορεῖ νὰ ἀναφερθῇ ὅτι τὰ εἶδη αὐτὰ τῶν χρυσανθέμων ἀνέρχονται σὲ εἴκοσι ὡς τριάντα σὲ ὅλες τὴς ἐποχές. Καλύτερα ἀπ' ὅλα εἶνε τὰ λεγόμενα «Ἀγιοδημητριάτικα».

Ο ΦΙΛΑΝΘΗΣ

Τὸ χρυσὸ τρίγωνο

= Μὴν ἐκπλήτ-
κεσαι. Ὁ τοῖχος
αὐτὸς συνορεύει
μ' ἕναν ἄλλο κή-
πο πού ἐξηρτάτο
κάποτε ἀπ' αὐτὸν
ἐδῶ.

— Ποιὸς κατοί-
κει ἐκεῖ μέσα;
— Κανείς. Τὸ
μικρὸ σπιτάκι πού
βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ κήπου, εἶνε δι-
αρκῶς κλειστὸ.

Ὁ Πατρίκιος ψιθύρισε.
— Ἡ ἴδια πόρτα... ἴσως τὸ ἴδιο κλειδί;
Ἐμπάσε τὸ κλειδί στὴ σκουριασμένη
κλειδαριὰ κι' ἔστριψε.

Ἐμπρός... Τὰ θαύματα συνεχίζονται,
ψιθύρισε ὁ Μπελβάλ. Ἡ πόρτα ἀνοίξε.
Αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο.

Ἦταν ἕνα στενὸ μακρὸ οἰκόμεδο, γε-
μάτο ἀπὸ φυσικὴ ἀγριότητα, μ' ἕνα μονο-
πάτι πού ἐβγαίνει σ' ἕνα σπιτάκι. Μιά
κεντρικὴ εἰσοδος ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ρε-
νουάρ.

Ἡ πόρτα τῆς κεντρικῆς εἰσόδου ἦταν
καρφωμένη μὲ φαρδεῖα ξύλα.

Κάνανε ἕνα γύρο τριγύρω ἀπὸ τὸ σπι-
τί. Τὸς ἔκανε ἐντύπωση τὸ πίσω αὐτὸ
μέρος τοῦ κήπου, πού ἦταν τόσο πολὺ
περιποιημένο. Ὑπῆρχαν κολώνες καὶ στὸ
βάθος ἕνα μικρὸ ἐκκλησάκι.

Μπροστὰ στὸ ἐκκλησάκι ὑπῆρχε μιὰ ἐ-
πιτάφιος πέτρα καὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ κά-
γκελλα. Πάνω στὰ κάγκελλα ἕνας Χρι-
στὸς ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, ἕνα στεφάνι.

— Κοραλία, Κοραλία, ψιθύρισε μὲ φωνὴ
πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι ὁ Πατρίκιος.
Ποιὸς εἶνε θαμμένος ἐδῶ ἀπὸ κάτω;

Ἐπληρώσαν.
Πάνω στὴν πλάκα ὑπῆρχαν πολλὰ στε-
φάνια. Μετατόπισαν δύο-τρία καὶ διάβα-
σαν:

Ἐδῶ ἀναπαύονται
Ὁ Πατρίκιος καὶ ἡ Κοραλία
Δολοφονηθέντες
Τὴν 14ην Ἀπριλίου 1895
Θέλουσιν ἐκδικηθῆ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΣΚΟΙΝΙ

Ἡ Κοραλία ἔνοιωσε τὰ πόδια της νὰ
λυγίζουν κι' ἔπεσε χάμω. Ἀρχισε νὰ
προσεύχεται μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο.
Γιὰ ποιόν;

Γιὰ τίς ἀγνωστες ἐκείνες ψυχές; Δὲν
ἔξερε.
— Πῶς ὀνομάζετο ἡ μητέρα σου, Κο-
ραλία;

— Αὐτὴ.
— Καὶ μένα ὁ πατέρας μου Ἀρμάνδος.
Ἄρα δὲν πρόκειται γι' αὐτούς, καὶ ὁ-
μως...

Καὶ ὁ Πατρίκιος ἦταν πολὺ ταραγμέ-
νος.

Ἐσκυψε καὶ κύτταξε.
— Καὶ ὅμως, Κοραλία, ὑπάρχει μιὰ με-
γάλη σύμπτωση. Ὁ πατέρας μου ἔχει
πεθάνει τὸ 1895.

— Καὶ ἡ μητέρα μου τὸν ἴδιο χρόνο.
Δὲν θυμάμαι καλά τὴν ἡμερομηνία.
— Θὰ τὸ ἐξακριβώσω. Πάντως αὐτὸς

πού ἐνῶνε διαρκῶς τὰ ὀνόματά μας θὰ
φροντίζει μάλλον γι' αὐτούς, γιὰ τὸ πα-
ρελθόν.

— Ἀς φύγωμε ὅμως ἀπὸ δῶ μὴ
μᾶς διηγήσει.

Πέρασαν τὸ μονοπάτι, θῆκαν ἀπὸ τὴν
πορτίτσα, μπήκανε στὴν ἄλλη καὶ ὠδή-
γησε τὴν Κοραλία στὸ δωμάτιό της.

Διέταξε τὸ Γιὰ-Μπὸν νὰ ἔχη τὸ νοῦ
του.

Ἐφυγε καὶ ἱερανομήσε τὸ βράδυ. Ξα-
ναθῆκε πάλι τὸ πρωί. Ἐπέστρεψε κατὰ
τίς τρεῖς καὶ εἰδοποίησε τὴν Κοραλία νὰ
τὸν δεχθῇ.

Ἐκεῖν ὅμως τὸν ἐρώτησε:
— Γνωρίζετε;

— Γνωρίζω, πολλὰ πράγματα, Κοραλία,
τὰ ὁποῖα δὲν διαφωτίζουν τὸ παρὸν ἀλλὰ
μονάχα τὸ παρελθόν.

— Ἐξηγοῦν αὐτὰ πού εἶδαμε χθές;
— Ἀκουσε, Κοραλία.

Ἐκάθισε ἀπέναντί του.
— Δὲν θὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλα τὰ διαδη-
ματα πού ἔκανα. Θὰ σοῦ πῶ μονάχα τὸ
ἀποτέλεσμα. Ἐπῆγα στὴ δημαρχία καὶ
στὴν Σεργικὴ πρεσβεία.

— Ὡστε, ὑποθέτεις, ὅτι πρόκειται γιὰ
τὴν μητέρα μου;

— Naί, ἔπῃρα ἀντίγραφο τῆς δηλώσεως
τοῦ θανάτου.

Ἡ μητέρα σου πέθανε στίς 14 Ἀπρι-
λίου 1895.

Ἡ ἡμερομηνία πού εἶνε γραμμένη
στὸν τάφο.

— Naί, ἡ ἴδια.
— Ἀλλὰ τὸ ὄνομα, Κοραλία;... Ἡ μη-
τέρα μου ὀνομάζετο Λουίζα.

Ἡ μητέρα σου ὀνομάζετο Λουίζα,
Κοραλία, κόμισσα Ὀντόλαϊτς.

— Ὡ, μητέρα, μητέρα μου... Ἐδολοφo-
νήθη, λοιπόν; Γιὰ κείνη προσευχήθηκα,
λοιπόν;

— Naί, γιὰ κείνην καὶ γιὰ τὸν πατέρα
μου.

Ὁ πατέρας μου ὀνομάζετο Ἀρμάνδος
— Πατρίκιος Μπελβάλ. Εὗρηκα κι' ἐκεῖ-
νου τὴν ἡμερομηνία τοῦ θανάτου: 14 Ἀ-
πριλίου 1895.

Ἐσιώπησαν. Ἡ σκέψις τοὺς γύριζε εἰς
τὰ δολοφονημένα κορμιά τῶν γονέων
τῶν.

Ἐδολοφονήθησαν;
Ἀπὸ ποιόν;
Γιὰ ποιά αἰτία;
Ἐπειτα ἀπὸ ποῖο ὄργανο;
Αὐτὸ ρωτοῦσε ἡ νέα γυναῖκα στὸν Πα-
τρίκιος.

— Δὲν μπορῶ ἀκόμα ν' ἀπαντήσω στίς
ἐρωτήσεις σου, τῆς εἶπε. Ἐγὼ ὅμως ἔκα-
να μιὰ ἄλλη πιὸ ἀπλὴ ἐρώτησι. «Σὲ ποιὸν
ἀνέκεινται ἐκεῖνο τὸ σπιτί;» Ἀπέξω ἀπὸ τὴν
ὁδὸ Ρενουάρ, καμιά ἐνδειξη. Βρῆκα
τὸν ἀριθμὸ ὅμως καὶ πῆγα στὸ ὑποθη-
κοφυλακεῖο. Ἐξήτασα καὶ ἔμαθα ὅτι οἱ
φόροι πληρώνονται ἀπὸ κάποιον συμβο-

ταιογράφο τῆς
Λεωφόρου Ὁ
περὰ. Πῆγα σ'
αὐτὸν τὸν συμ-
βολαιογράφο
κι' ἔμαθα.

Σταμάτησε
μιὰ στιγμή νὰ
ἠτανεύσῃ.

— Τὸ σπιτί
αὐτὸ ἀγορά-
σθηκε πρὶν
εἰκοσι ἑνὸς ἔ-

τῶν ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Ἐπειτα ἀπὸ
δύο χρόνια ὁ πατέρας μου πέθανε κι' αὐ-
τὸ τὸ σπιτί, πού ἦταν μέρος τῆς κληρονο-
μίας, πούληθηκε στὸν πλειστηριασμὸ κι'
ἀγοράστηκε ἀπὸ κάποιον Ἕλληνα τὴν
καταγωγή, Συμεὼν Διοδόκη.

— Μὰ... αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ γέ-
ρῳ Συμεὼν.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησε ὁ Πατρίκιος,
ὁ Συμεὼν Διοδόκης ἦταν φίλος τοῦ πα-
τέρα μου, ἀφοῦ μέσα στὴ διαθήκη πο-
θῆκα, ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Συμεὼ-
ν ὡς πληρεξουσίου καὶ ἐκτελεστοῦ τῆς
διαθήκης. Ὁ Συμεὼν φρόντιζε γιὰ τὰ ἐ-
σθιήματα, γιὰ τὰ ἐξοδα μου, κι' αὐτὸ
πάλι ὅταν ἐνηλικιώθηκα μοῦ ἔστειλε τὰ
διακόσιες χιλιάδες λίρες, ὡς ἐξόφλησι

τῆς πατρικῆς κληρονομίας.
Σταμάτησε. Πολλὰ πράγματα παρε-
μυνησθῆσαν ἀκόμα σκετίνε ἀνάμεσά τους.
Ὁ Πατρίκιος ψιθύρισε.

— Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα σου
γαπήθηκαν, Κοραλία.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τοὺς ἤγωνε περισσότε-
ρα καὶ τοὺς τάραξε πιὸ πολὺ.

Ἡ ἀγάπη τοὺς εἶχε δυναμώσει ἀπὸ
ἄλλη ἀγάπη, ὅπως καὶ ὁ πόνος τοὺς ἀπὸ
τίς δοκιμασίες τῆς πῆς τραγικῆς, οἱ ὁποῖοι
εἶχαν ἀνακατευθῇ μὲ αἶμα καὶ θάνατο.

— Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα σου
ἀγαπήθηκαν, ἐπανέλαβε ὁ Πατρίκιος,
γαπήθηκαν μὲ μιὰ ἰδανικὴ ἀγάπη ἀπὸ
ὅ ἕνας ὀνόμαζε τὸν ἄλλον μὲ τὰ ὀνόματά
ἐκεῖνα πού δὲν τοὺς ἔφεραν οἱ ἄλλοι.

Μιὰ μέρα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς
τέρας σου ἕνα μενταγιὸν ἀπὸ ἀμέθυστο
ἔσπασε. Ὁ πατέρας μου πῆρε τὸ μεντα-
γιὸν, τὸ ἔδεσε καὶ τὴν ὥρα τῆς ἐκείνης
δέναν τοῦ ρολογιοῦ του. Ὁ πατέρας μου
καὶ ἡ μητέρα σου ἦσαν καὶ οἱ δύο χεῖρες
μὲντοι. Ἐσὺ ἦσουν τότε δύο ἐτῶν κι'
γὼ ὀκτώ. Γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ περισσότε-
ρα στὴν μητέρα σου, ὁ πατέρας μου ἀγρό-
τῳ τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο κι' ἔτσι συγκοινοῦ-
σαν πιὸ εὐκόλα ἀπὸ τίς πορτίτσες, μετα-
χειριζόμενοι αὐτὸ τὸ κλειδί.

Ἀσφαλῶς ἐδολοφονήθησαν σ' ἐκεῖ-
νὸν κήπο ἐκεῖ.

Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχουν ἐνδείξεις
θὰ μάθουμε, γιὰ νὰ ἐγγράψῃ τὴν λέξι
«δολοφονημένοι» ὁ γέρω Συμεὼν.

— Καὶ ποῖος νὰ εἶνε ὁ δολοφόνος;
θύρισε ἡ γυναῖκα.

— Τὸ φαντάζεσαι, Κοραλία, ὅπως
γὰ. Τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου βρισ-
τὰ χεῖλη παρ' ὅτι δὲν ἔχομε τίς ἀπο-
δείξεις.

— Ὁ Ἔσερ! εἶπε, θγάζοντας μιὰ
γῆ ἡ Κοραλία.

— Πιθανώτατα.
Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα
χέρια της.

— Ὁχι... ὀχι, ἀδύνατον νὰ ἔγιναι
καὶ ἐκεῖνου πού δολοφόνῃσε τὴν μητέρα
μου.

— Πῆρατε τ' ὄνομά του, ἀλλὰ δὲν εἶσα-
σατε ποτὲ ἡ γυναῖκα του. Τοῦ τὸ εἶπα-
τε ἐκεῖνο τὸ βράδυ πού κρυφάκουγα.
Ἄς τ' ἀφήσωμε ὅμως αὐτὰ καὶ ἄς θυ-
μηθοῦμε ὅτι ὁ Συμεὼν, ὁ ἐντολοδόχος
τοῦ πατέρα μου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού
ὠρκίσθη ἐκδικηθῆναι τὸν θάνατο τῆς μητέρας
σου, ἐδέχθη τὴν θέσι τοῦ φύλακος ἀπὸ
τὸν Ἔσερ, ἐγίνετο γραμματεὺς του καὶ
σιγά-σιγά ἔμπαινε μέσα στὴ ζωὴ του.
Γιατί;

Γιατὶ ὀχι ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ προετοιμάσῃ
τὰ σχέδια τῆς ἐκδίκησης;
— Μὰ δὲν ὑπῆρχε ἐκδίκησης.
— Καὶ τί ἔερωμε ἐμεῖς; Μήπως ἔερωμε
πῶς πέθανε ὁ Ἔσερ; Ἀσφαλῶς δὲν ἦ-
ταν ὁ Συμεὼν πού τὸν σκότωσε ἀφοῦ
βρισκότανε στὸ νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ δὲν
μποροῦσε νὰχε θάλει κανένα ἄλλον; Ἐξ
ἄλλου ἡ ἐκδίκησης γίνεται μὲ διάφορους
τρόπους. Ἐξ ἄλλου ὁ Συμεὼν ὑπάκουε
σὲ διαταγὰς τοῦ πατέρα μου. Ἀσφαλῶς
ἐπὶ τὸν ὅτι νὰ φθάσῃ σὲ κάποιο σκοπὸ.
Νὰ ἐνώσῃ τίς τύχας μας, Κοραλία. Κι'
αὐτὸς ὁ σκοπὸς γέμισε ὅλη τὴν ζωὴ.
Θὰ ἦταν αὐτὸς ἀσφαλῶς ὁ ὁποῖος ἀνά-
μεσα σὲ ἄλλα κοσμήματα ἔδωκε καὶ τὸ
κομμάτι τοῦ ἀμεθύστου. Αὐτὸς ἀσφαλῶς
ἔκανε συλλογὴ καὶ τῶν φωτογραφιῶν
μας. Θὰ ἦταν αὐτὸς ἀσφαλῶς ὁ ἀγνω-
στος φίλος μας, πού μοῦ ἔστειλε τὸ κλει-
δί, μαζί μὲ τὸ γράμμα... καὶ τὸ ὁποῖον
δὲν ἔλαβα.

— Τότε, Πατρίκιε, δὲν λές πιά ὅτι πέ-
θανε ὁ ἀγνωστος φίλος μας καὶ ἀκουσες
τίς φωνές ἀγωνίας;
— Δὲν ἔξερω. Ὁ Συμεὼν ἐνεργοῦσε μό-
νος του; ἔχει κανένα φίλο, ἕνα θεοφῶ;
Καὶ εἶνε αὐτὸς πού σκοτώθηκε τὸ πρωί;
Δὲν ἔξερω. Ὁτι συνέβη τὸ πρωί ἐκεῖνο
μὲν μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ μόνη θεοφῶ-
της πού ἔχομε εἶνε ὅτι ἐδῶ καὶ 20 χρό-
νια ὁ Συμεὼν Διοδόκης δούλευε γιὰ μᾶς
καὶ μόνο γιὰ μᾶς καὶ ὅτι ὁ Συμεὼν Διο-
δόκης σήμερὰ ζῇ. Ζῇ, μὰ εἶνε τρελλός.
Κι' ἔτσι δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ τὸν εὐχα-
ριστήσωμε, οὔτε νὰ τὸν ρωτήσωμε γιὰ
ὅτι ἔξερε καὶ γιὰ τοὺς κινδύνους πού
μᾶς τριγυρίζουν. Καὶ ὅμως αὐτὸς μόνος...

Ὁ Πατρίκιος ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ἀκό-
μα μιὰ φορά. Πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Συ-
μεὼν. Τὸν βρῆκε μέσα στὴν κάμαρά του
νὰ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, μισοκοιμι-
σμένο, μὲ τὴν πῆπα σβυσμένη στὸ στόμα.
Εἶχαν ἐπισκεφθῇ πολλὰς φορές τὴν κά-
μαρα ἐκείνη μὰ δὲν κατῴρθωσαν νὰ
βροῦν τίποτα.

Τὸ μόνο πού ὑπῆρχε κάπως περιέργο
σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἦσαν πάνω στὸ
ἄσπρο χαρτί τῆς ταπεταρίας τοῦ τοίχου
καὶ ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ ἕνα κιβώτιο
τρὲς γραμμῆς πού διεσταυροῦντο καὶ
σχηματίζαν ἕνα τρίγωνο. Μέσα σ' αὐτὸ
τὸ τρίγωνο εἶχαν τραβήξῃ χρυσὲς πινε-
λιές κι' ἔτσι ἐσχηματίζετο «ἕνα χρυσὸ
τρίγωνο», τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό,
πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔδινε καμμιὰ πρό-
οδο στίς ἐρευνες τοῦ κυρίου Ντεμαλιόν.
Ὁ Πατρίκιος προχώρησε στὸ γέρω,
τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο καὶ τοῦ
εἶπε:

— Συμεὼν!

Ὁ ἄλλος σήκωσε τὸ κεφάλι μὲ τὰ κί-
τρινα γυαλιά του. Ὁ Πατρίκιος ἤθελε νὰ
τοῦ ἀρπάξῃ τὰ γυαλιά, νὰ τοῦ τὰ θγά-
λῃ, νὰ δῇ στὰ μάτια ἐκεῖνα καὶ νὰ φθά-
σῃ σεβεία στὴν ψυχὴ του.

Ὁ Συμεὼν ἀρχισε νὰ γελά.

— Ἀ, σκέφτηκε ὁ Πατρίκιος, αὐτὸς εἶ-
νε ὁ φίλος μου καὶ ὁ φίλος τοῦ πατέρα
μου. Αὐτὸς ἀγάπησε τὸν πατέρα μου, σε-
βάστηκε τίς τελευταῖες του θελήσεις,
στὴ θύμησίν του κι' ὠρκίστηκε ἐκδικηθῆναι
πάνω στὸν τάφο του... Καὶ τώρα ἡ λο-
γικὴ τοῦ ἔχει νεκρωθῇ.

Σκέφτηκε ὅτι ἦταν ἀνώφελο νὰ συνεν-
νοηθῇ μαζί του μὲ τὴν κουβέντα. Ἀλλὰ...
ὁ τοῦ ἔγραφε πάνω σ' ἕνα χαρτί μήπως
θὰ μπορούσε νὰ κεντήσῃ τὴ θύμησίν του

με τὰ μάτια;
Ὁ Πατρίκιος ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί:

Πατρίκιος—Κοραλία
14 Ἀπριλίου 1895.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἀρχισε
πάλι νὰ γελά.

Ὁ ἀξιωματικὸς συνέχισε:
Ἀρμάνδος Μπελβάλ.

Ὁ γέρος πάλι τὰ ἴδια Ὁ Πατρίκιος
συνέχισε. Ἐγράψε τὰ ὀνόματα τοῦ Ἔ-
σερ καὶ τοῦ Φάκι, ζωγράφισε ἕνα τρί-
γωνο.

Ὁ γέρος γελοῦσε.
Ἐαφνικὰ ὅμως σταμάτησε. Ὁ Πατρί-
κιος εἶχε γράψῃ τὸ ὄνομα Μπουρνέφ. Αὐ-
τὴ τὴν φορά κάποιον θυμῷ τάραξε τὸ
μυαλό του. Ἐκανε νὰ σηκωθῇ κι' ἔπεσε
πάλι στὴν πολυθρόνα του. Ἐπειτα σηκώ-
θηκε καὶ πῆρε τὸ καπέλλο του πού βρι-
σκόταν κρεμασμένο στὸν τοῖχο.

Ἄφησε τὸ δωμάτιο.
Ὁ Πατρίκιος ἀκολουθοῦσε.

Βῆκε ἀπὸ τὸ σπιτί, προχωροῦσε σὰν
ὕπνωτισμένος, πῆγε πρὸς τὴν ὁδὸ Μπου-
λενθίε, προσπέρασε τὸ Σηκουάνα καὶ κα-
τέβηκε στὴ συνοικία Γκρενέλ μὲ δῆμα
σταθερό.

Στὴ λεωφόρο σταμάτησε κι' ἄπλωσε
τὸ χέρι νὰ σταματήσῃ καὶ ὁ Πατρίκιος.
Τοὺς ἔκρυβε ἕνα κιόσκι. Ὁ γέρος ἔ-
σκυψε τὸ κεφάλι. Τὸν ἐμμήθη καὶ ὁ Πα-
τρίκιος.

Ἀπέναντι στὴ γωνία τῆς λεωφόρου ἐ-
κείνης ὑπῆρχε ἕνα καφενεῖο μὲ ἕναν ἐξώ-
στη μὲ γλάστρες. Πίσω ἀπὸ τίς γλάστρες
τέσσερις ἄνθρωποι καθόντουσαν, τρεῖς
τῶν ὁποίων γύριζαν τὴν πλάτην κι' ἕνας
τὸ πρόσωπο. Ὁ Πατρίκιος ἀνεγνώρισε τὸν
Μπουρνέφ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ γέρω Συμεὼν γύ-
ρισε κι' ἔφυγε σὰν νὰ ἐξετέλεσε τὸ μέρος
του καὶ ἄφησε σὲ ἄλλους τὴ συνέχισι τοῦ
ἔργου. Ὁ Πατρίκιος γύρεψε μὲ τὴν ματιὰ
του καὶ εἶδε ἐκεῖ κοντὰ ἕνα ταχυδρομικὸ
παράρτημα. Μπήκε μέσα. Ἦξερε ὅτι ὁ
Ντεμαλιόν βρισκόταν στὴν ὁδὸ Ρενουάρ.
Τοῦ τηλεφώνησε καὶ τοῦ ἀνεκοίνασε πού
βρίσκεται ὁ Μπουρνέφ. Ὁ δικαστικὸς εἶ-
πε δὲν θάρχετνε ἀμέσως.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς δολοφονίας τοῦ
Ἔσερ Μπελ, ἡ ἀστυνομία δὲν κατῴρθω-
σε νὰ βρῇ οὔτε ἴχνος ἀπὸ τοὺς τέσσερις. Εἴ-
χαν βρῇ τὸ σπιτί τοῦ Γρηγόρη, ἀλλὰ ἀπὸ
τοὺς συνενόχους κανένα.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

Ὁ γέρω Συμεὼν θὰ ἤξερε τίς συνήθειές
αὐτοῦ.

με τὰ μάτια;
Ὁ Πατρίκιος ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί:

Πατρίκιος—Κοραλία
14 Ἀπριλίου 1895.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἀρχισε
πάλι νὰ γελά.

Ὁ ἀξιωματικὸς συνέχισε:
Ἀρμάνδος Μπελβάλ.

Ὁ γέρος πάλι τὰ ἴδια Ὁ Πατρίκιος
συνέχισε. Ἐγράψε τὰ ὀνόματα τοῦ Ἔ-
σερ καὶ τοῦ Φάκι, ζωγράφισε ἕνα

3 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ. 3 ΓΥΙΚΕΣ. 3 ΓΟΗΤΕΙΕΣ

ΒΑΡΒΑΡΑ ΠΕΠΠΕΡ. Κάθε φιλμ κρύβει πάντοτε, σε κάποιο δευτερεύοντα ρόλο ένα τύπο καινούργιας γυναίκας. Καινούργια στη φυσιογνωμία, καινούργια στη γοητεία. "Αν ο τύπος άρέσει, αν αυτό το είδος της ασυνήθιστης γυναικείας όμορφιάς, θρή τούς θαυμαστές του, τότε άμέσως δημιουργήθηκε ένας καινούργιος άστήρ.

Τη Βαρβάρα Πέππερ την έχομε δη σ' ένα δυνατό φιλμ του Κλινκ Βιντόρ «Ο ήμερήσιος άρτος» να δημιουργή ένα παλιό και έκμεταλλεύσιμο τύπο γοήσης, ή όποία άνακατεύεται και ταραίζει τη ζωή ένός άντρα προσπαθώντας να του καταστρέψει την υγιά απλότητά του. Και τόν δημιούργησε αυτό το ρόλο με τρόπο δικό της. Δεν μιμήθηκε καθόλου τη Μπέτη Ντάβις, ούτε τη Τζίν Χάρλοου.

Παχουλή, με τα μαλλιά ξανθά, κοντή, με τρόπους χυδαίους, αλλά με κάποια γυναικεία γλυκύτητα, έχει όλα τα χαρίσματα τα φτιάση έναν καινούργιο τύπο «γυναικούλας».

Και σ'α φιλμ τα άμερικάνικα χρειάζονται τόσες απ' αυτές τις «γυναικούλες».

Νά, γιατί πήρανε τη Βαρβάρα Πέππερ σ'ο «Δημόσιο Κίνδυνο» όπου αυτή κάνει τη σύντροφο του χειροτέρου γκάγκστερ και χάνεται μ' αυτόν που άγαπώ, χωρίς να λογικεύεται, ακόμα και όταν το πρόσωπό του παραμορφώνεται γιά να μην άναγνωρίζεται από την άστυνομία.

Φαίνεται πώς ήταν κόρη ράφτρας πο- έ'ησε στους δρόμους της φτωχότερης γειτονιάς του Λός Άντζελες, γνωστή από όλους τούς άστυφύλακες της Τροχαίας κινήσεως, έτοιμη να παίξει με τα παιδιά της γειτονιάς.

Και ίσως γι' αυτό έχει το χάρισμα να χαμογελά μ' αυτό το σαρκαστικό τρόπο, τόν τόσο προκλητικό.

Είνε μία γυναίκα σ'ήν όποία κανέναν άντρας δεν θα είχε το θάρρος να της πη: «Σ' αγαπώ».

Ίσως γιατί ή γοητεία της δεν είναι μονάχα φυσική όπως σ'τις άλλες γυναίκες του τύπου της, αλλά και πνευματική.

Υπάρχουν τα μάτια της, τα κατακάθαρα εκείνα μάτια που μιλούν σ'τις αισθήσεις και σ'ήν ψυχή κατά τρόπο παράξενο και άκατανίκητο.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΚΑΡΟΛ. Είνε το αντίθετο της Βαρβάρας Πέππερ. Ή ξάστερη γραμμή του προφίλ της, τα μάτια που ξέρουν να σβύνουν όταν χρειάζεται όλο το φώς και ή ζεστασιά που ή ψυχή χρειάζεται γιά ν' άποδώση τη γοητεία της. Έκείνο που προκαλεί τούς θαθείς, ρωμαντικούς έρωτας και ίου σ'ο Χόλλυγουντ μεταχειρίζονται όταν πρόκειται να κάνουν ένα φιλμ σαν το «Ο κόσμος προχωρεί».

Θά θυμώσατε βέβαια την Κάρολ σέ κείνο το φιλμ που έπαιξε μαζί με το Φρανσέ Τόν.

Είχε φροντίσει να είναι σ'ο ρόλο της ή Ικανή γυναίκα γιά όποια δήποτε θυσία, έν όνόματι μιάς άληθινής άγάπης που ύ-

πάρχει συνήθως και δεν βρίσκεται εύκολα.

Τό είπε ή ίδια, οι άντρες τούς όποιους δεν προτιμά είναι ο Γκάρι Κούπερ, άνι- κανοι γιά ένα ελκρινή αισθημα και έπομένως οι θαυμαστές της είναι μονάχα εκείνοι, που ξέρουν να καταλάβουν την όμορφιά της, ή όποία έχει μόλις λίγο, ή μάλλον καθόλου το σ'ήνησιακό.

Όταν ο Σπένσερ Τράσυ, ό όποιος είναι ένας αισθηματίας, έκανε την υπέροχη εκείνη παραβολή μεταξύ άστέρων και άρωμα έκανε μ' ένα άρωμα πολύ λεπτό που μοιάζει με τη μοιλλαντίνα των κομμωτών, ή Ζανέτ Γκαίηνφορ με τη βιολέττα, ή Λούπε Βελές σαν το δυνατό μόσχο, όταν έφθασε σ'ή Μαγδαληνή Κάρολ, την παρωμοίωσε μ' ένα άρωμα πολύ λεπτό που τά μέχρι σημερινά άρώματα δεν θά μπόρουν να του παραβγούν. Είπε με λίγα λόγια γιά την ήθοποιό αυτή όλη την αλήθεια. Μονάχα την αλήθεια.

ΣΤΕΦ. ΝΤΟΥΝΑ. Είνε μία Ούγγαρέζα. Περιέργος τύπος. Τό μελαχροινό της χρώμα, τα τόσο μαύρα μαλλιά της, θυμίζουν κορίτσια των τροπικών χωρών.

Μολονότι την έχομε δη σ' ένα φιλμ «Μιά νύχτα σ'ή Νέα Υόρκη» σ'ο ρόλο μιάς γυναίκας που έχασε ένα κόσμο, δεν είναι βέβαια αυτός ένας ρόλος. Τό εί-

δος της γοητείας της είναι πολύ ζωηρό, το βλέμμα της γεμάτο πάθος και νόημα.

Ή Στέφφι Ντούνα δεν ξεχνά την Ούγγαρέζα, ούτε τόν τύπο της.

Είνε μία γυναίκα πραγματικά γυναίκα, μία γυναίκα 18 καρατίων, γιά τη φυσική της όμορφιά, χωρίς τίποτα το ψεύτικο και το επιτηδευμένο.

Τα μισόκλειστα μάτια της σκορπούν τη γοητεία μέσα σ'ο λάγνο κύτταγμά τους.

★

Μ' αυτά τα λόγια περιγράφει ο Ίταλός δημοσιογράφος Ζ. Ζαγκανάρι τα τρία «άστέρια» που εικονίζονται σ'ή σελίδα αυτή (ή Βαρβάρα Πέππερ άριστερά, ή Μαγδαληνή Κάρολ στο μέσον και ή Στέφφι Ντούνα, δεξιά).

Σ'ήν περιεργή... ψυχανάλυση που κάνει ο Ίταλός δημοσιογράφος δεν μπορεί βέβαια να άπαντήσει κανείς αντιτάσσοντας σοβαρά επιχειρήματα, τη στιγμή κατά την όποία οι κατά τόν τρόπον αυτόν κρινόμενες «στέρες» δεν είναι επιρρεπείς σέ συνεχείς τέτοιες... έξετάσεις! Γιά τόν λόγον αυτόν θά περιορισθώ σ'ο να κρίνωμε το τραγμά ως «φαινόμενο».

Γιατί, φαινόμενο είναι ή ψυχολογική κριτική των «άστέρων», σύμφωνα με το «στυλ» που χρησιμοποιεί ο Ίταλός δημοσιογράφος.

Μήπως πρόκειται, τώρα, το είδος αυτό της κοιτικής να άντικαταστήση το ύπαρχον ή'ή σύστημα; "Αδ'ήλουν είναι. Όπωσδήποτε και το είδος αυτό είναι περισσότερο ένδιαφέρον από το πρώτο.

ΕΝΑ ΨΕΜΑ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΡΕΙΣ ΖΩΕΣ!

Μόλις δυο χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ δουκὸς ντὲ Μορεκούρ ὁ κ. Ζεντρώ, ὁ γνωστὸς μεγαλοβιομήχανος τοῦ Παρισιῦ, καὶ ἡ γυναίκα του Αἰμιλία συνήντησαν ἕναν ἄλλο προσκεκλημένο τοῦ δουκὸς.

Ἦταν ὁ ἀρχιτέκτων κ. Γκαμπριέλ Πεσκιέ, ὁ ὁποῖος πηγαίνοντας στὸν πύργο εἶχε πέσει θύμα ἐνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ἀπὸ λόγους ἐντελῶς... τυχαίους, εἶχε κατορθώσει νὰ σωθῇ, ἀλλὰ τὸ ἀμάξι του, μιά ὑπέροχη «Μπουϊκ» 60 ἵππων, εἶχε γίνει ἕνας ἀμορφος σωρός ἀπὸ παληοτενεκέδες.

Οἱ Ζεντρώ, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, παρεκάλεσαν τὸν κ. Πεσκιέ νὰ καταλάβῃ τὴν τρίτη καί... τελευταία θέσι τοῦ μικροῦ τούτου αὐτοκινήτου. Ὁ ἀρχιτέκτων δὲν ἀρνήθηκε, κι' ἔτσι ἔφθασαν σὲ λίγο καὶ οἱ τρεῖς μαζί στὸν πύργο...

★

Ἀφοῦ πέρασαν δυὸ μέρες συνεχῆ διασκεδάσεων, οἱ προσκεκλημένοι τοῦ δουκὸς ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν. Καὶ μόνος ποῦ ἔμενε σκεπτικὸς ἦταν ὁ κ. Π. Πέσκι, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι εἶχε αὐτοκίνητο καὶ συγχρόνως ἦταν ἐτελῶς ἀδύνατο νὰ γυρίσῃ πεζὴ στὸ Παρίσι.

Εὐτυχῶς παρουσιάσθη καὶ πάλιν ὁ «ἀπὸ μηχανῆς Θεός» τὸ ζεῦγος Ζεντρώ. Οἱ δύο σύζυγοι μὲ κάθε λεπτότητα ἐπρότειναν στὸν κ. Πεσκιέ νὰ τὸν πάρουν μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους στὸ Παρίσι.

—Μὰ πάει πολύ, νὰ σὰς ἐνοχλήσω δυὸ φορές, διεμαρτυρήθη τυπικῶς ὁ ἀρχιτέκτων.

—Τί λέτε, καλέ. Ἰσα-ἰσα, ἡ συντροφιά σας θὰ μὰς εὐχαρίστησῃ πολύ, εἶπε ὁ κ. Ζεντρώ.

—Θὰ σὰς περιμένωμε στὶς 8 στὸ γκαράζ, συνεπλήρωσε ὁ κ. Ζεντρώ.

Ὁ κ. Πεσκιέ εὐχαρίστησε θερμῶς τὸ ζεῦγος καὶ τὴν ἄλλη μέρα, στὴν ὥρι-σμένη ὥρα κατέφθασε στὸ γκαράζ. Ἀ-σμένῃ ὥρα κατέφθασε στὸ γκαράζ. Ἀ-σμένῃ ὥρα κατέφθασε στὸ γκαράζ. Ἀ-σμένῃ ὥρα κατέφθασε στὸ γκαράζ.

—Θὰ μετάνιωσαν γιὰ τὴν πρόσκλησι, σκέφθηκε ὁ ἀρχιτέκτων.

Καὶ ἀμέσως ρώτησε τὸν κ. Ζεντρώ: —Μήπως θὰ σὰς ἐνοχλήσω στὸ ταξίδι αὐτό; Γιατί ξέρετε θὰ μπορούσα νὰ θρῶ αὐτό; Γιατί ξέρετε θὰ μπορούσα νὰ θρῶ αὐτό; Γιατί ξέρετε θὰ μπορούσα νὰ θρῶ αὐτό;

—Τί λόγος! ἔκανε σοβαρά ὁ κ. Ζεντρώ. Περάστε παρακαλῶ μέσα γιατί τρώ. Περάστε παρακαλῶ μέσα γιατί τρώ. Περάστε παρακαλῶ μέσα γιατί τρώ.

Ὁ Ζεντρώ κάθησε στὸ θολάν, ἡ γυναί-κα του στὸ πλευρό του καὶ ὁ ἀρχιτέκτων κα τοῦ πίσω κάθισμα καὶ ἀμέσως σχεδὸν τὸ ἀμάξι ξεκίνησε ἀπὸτομα, παίρνοντας τὸ δρόμο γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Κανένας ἀ-δρόμος γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Κανένας ἀ-δρόμος γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Κανένας ἀ-δρόμος γιὰ τὴν πρωτεύουσα.

Γιὰ νὰ πῇ κάτι καὶ νὰ δώσῃ κάποιον ἥμα, ὁ κ. Πεσκιέ, ξερόδω-θέμα συζητήσεως, ὁ κ. Πεσκιέ, ξερόδω-θέμα συζητήσεως, ὁ κ. Πεσκιέ, ξερόδω-θέμα συζητήσεως.

—Ὁ Δουξ ντὲ Μορεκούρ εἶνε πολὺ φι-λόξενος. Μὰς περιποιήθηκε ἐξαιρετικά. Λόξενος. Μὰς περιποιήθηκε ἐξαιρετικά. Λόξενος. Μὰς περιποιήθηκε ἐξαιρετικά.

Δὲν βρίσκετε; —Ὁ κ. Ζεντρώ ἀπάντησε αὐστηρά.

—Περιποιητικὸς εἶνε, ὅχι ὅμως καὶ δια-κριτικός. Ἡ κυρία μου θὰ μπορούσε νὰ κριτικῇ. Ἡ κυρία μου θὰ μπορούσε νὰ κριτικῇ. Ἡ κυρία μου θὰ μπορούσε νὰ κριτικῇ.

—Τί ἐννοεῖς; φώναξε νευρικὰ ὁ κ. Ζεντρώ. —Τί ἐννοεῖς; φώναξε νευρικὰ ὁ κ. Ζεντρώ. —Τί ἐννοεῖς; φώναξε νευρικὰ ὁ κ. Ζεντρώ.

—Εἶνε προτιμότερο νὰ πάψῃς, εἶπε ὁ Ζεντρώ. —Εἶνε προτιμότερο νὰ πάψῃς, εἶπε ὁ Ζεντρώ. —Εἶνε προτιμότερο νὰ πάψῃς, εἶπε ὁ Ζεντρώ.

—Ἀφῆσε τίς συμβουλές γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου! Ἀκούε! Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λὲς τέ-τοιες ἀδηλές καὶ μάλιστα μπροστά σ' ἑ-σένα ἄνθρωπο. —Ἀφῆσε τίς συμβουλές γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου! Ἀκούε! Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λὲς τέ-τοιες ἀδηλές καὶ μάλιστα μπροστά σ' ἑ-σένα ἄνθρωπο.

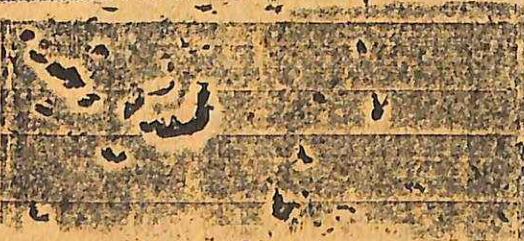
σου καὶ ὁ κόσμος ἔχει μάτια!...

—Μὰ, σὰς θεοβαίω, δὲν εἶδα τίποτα, εἶ-πε ζωηρὰ ὁ ἀρχιτέκτων, βέλοντας νὰ διακόψῃ ἐκεῖνον τὸν καυγά.

Τὸ αὐτοκίνητο, προχωροῦσε τώρα πολὺ γρήγορα. Ὁ Ζεντρώ, ἴσως γιὰ νὰ ξεσπά-σῃ ὁ θυμὸς του, ἄλλοτε ἤρθε καὶ ἄλ-λοτε ἐπιβράδυνε τὴν ταχύτητα. Τὸ ἐξαι-ρετικὰ ἐπικίνδυνον αὐτὸ κόλλω, ἔκανε τὸν δυστυχὴ ἀρχιτέκτονα νὰ κάθεται ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Δυὸ-τρὶς μάλι-στα φορές ποῦ ὁ κ. Ζεντρώ ἔφθεσε τελεί-ως τὸ τιμόνι, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατή-σῃ μιά φωνὴ τρόμου:

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Καταντᾷ νὰ ἀπελπιζέται κανεὶς μὲ σὰς τίς ἐπιτηδεύσεις νυναικῆς!

...Ὁ δούκας θέλησε νὰ μὲ φιλήσῃ διὰ τῆς θίας...

σαι; Τοῦμὰς νὰ ἀρνήσῃ ὅτι ὁ δουξ ντὲ Μορεκούρ σὲ φίλησε;

Τὸ αὐτοκίνητο σκόνταψε σὲ μιά ἀπό-τομη ἀκούουσα καὶ ἀνεπήδησε σάν φρε-νιασμένο.

Ὁ δυστυχισμένος κ. Πεσκιέ ἐννοῖσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ μέσα στὶς φλέβες του. Καὶ ὁ κ. Ζεντρώ ταραχτήκε.

—Ἐδμόνδε! φώναξε στὸν ἄνδρα της. Πρόσεξε. Θὰ μὰς τουμπάρῃς.

—Μπᾶ, εἶπε ὁ σύζυγος ἀδιάφορα. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ἡ ὑπαρξίς μου σοῦ εἶνε τόσο ξένη, ὁ θάνατος πρέπει νὰ εἶνε καὶ γιὰ τοὺς δύο μὰς πολὺ κοντὰ! Ἐχέτο ὅπ' ὅσι σου αὐτό.

—Μὰ κ. Ζεντρώ, διεμαρτυρήθη ὁ ἀρχι-τέκτων ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πρέ-πει νὰ ὑπολογίζετε νομίζω πὼς βρίσκο-μαι κι' ἐγὼ ἐδῶ. Κρατήστε τὸ τιμόνι, πρὸς Θεοῦ! Ἀς μὴν γινώμεθα παιδιὰ. Εἶμαι βέβαιος, πὼς κάνετε λάθος.

—Ὅχι, εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἀ-τῆς γυναίκας μου, φώναξε ὁ κ. Ζεντ-ρῶ, προσεπάθησε πάλι νὰ συμβιάσῃ πρᾶγματα.

—Ἡ κυρία σας εἶνε ἕνας ἄγγελος. πε στὸν μακρινό μου σύζυγο. Ἀγγε-λὸς εἶνε ὁ θυμὸς σου, ἄλλοτε ἤρθε καὶ ἄλ-λοτε ἐπιβράδυνε τὴν ταχύτητα. Τὸ ἐξαι-ρετικὰ ἐπικίνδυνον αὐτὸ κόλλω, ἔκανε τὸν δυστυχὴ ἀρχιτέκτονα νὰ κάθεται ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Δυὸ-τρὶς μάλι-στα φορές ποῦ ὁ κ. Ζεντρώ ἔφθεσε τελεί-ως τὸ τιμόνι, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατή-σῃ μιά φωνὴ τρόμου:

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Καταντᾷ νὰ ἀπελπιζέται κανεὶς μὲ σὰς τίς ἐπιτηδεύσεις νυναικῆς!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Καταντᾷ νὰ ἀπελπιζέται κανεὶς μὲ σὰς τίς ἐπιτηδεύσεις νυναικῆς!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

—Κύριε Ζεντρώ, πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφί-νετε τὸ θολάν!

Τὸ τέχνασμα τοῦ βασιληᾶ Ναμπουσάν

Ὁ Ναμπουσάν βασιλεὺς τοῦ Σερεντίπ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πρίγκι-πες τῆς Ἀσίας κι' ὅταν κανεὶς ἐλάμβαν-ε τὴν τιμὴν νὰ κουβεντιάσῃ μαζί του πολὺ δύσκολο θὰ ἦταν νὰ μὴν τὸν ἀγα-πήσῃ!

Λοιπὸν αὐτὸς ὁ καλὸς πρίγκιπας βρι-σκότανε πάντοτε γελασμένος καὶ κλε-μύνος!

Καὶ ὅλες σχεδὸν οἱ μεγάλες κλοπὲς χυ-όντουσαν στοὺς θησαυροὺς του.

Ὁ κλειδοκράτορας τῆς νήσου Σερεν-τίπ ἔδινε πάντα στὶς κλοπὲς τὸ παράδειγ-μα καὶ οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι πιστοὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ὁ βασιλεὺς τὸ ἤξερε καὶ γι' αὐτὸ εἶ-χε ἀλλάξῃ πολλές φορές θησαυροφύλα-κα μὰ δὲ, τι κι' ἂν ἔκαμε, δὲν κατάρθωνε ν' ἀλλάξῃ τὸ κακὸ καὶ πάντα ἀπὸ τὰ εἰσδημητὰ του ἔφεταν πλιότερα στοὺς θησαυροφύλακας καὶ λιγώτερα στὸν ἑ-αυτόν.

Ὁ Βασιλεὺς Ναμπουσάν τότε ἐμπι-στεύθηκε τὸν καὶμὸ του στὸ σοφὸ Ζαν-τίγ.

Ἐσὺ ποῦ ξέρεις τόσο ὠραῖα πράγματα, τοῦ εἶπε, δὲν θὰ μπορούσες ναῦρης κανέ-νενα μέσο ὥστε νὰ μοῦ συστήσῃς ἕναν θησαυροφύλακα ποῦ νὰ μὴ μὲ κλέβῃ;

—Καὶ βέβαια μπορῶ, ἀπάντησε ὁ Ζαν-τίγ, ξέρω ἕναν τρόπο ἀλάθητο γιὰ νὰ σὰς δώσω ἕναν τίμιον ἄνθρωπο ποῦ νὰ χεῖ παστρικά τὰ χέρια.

Ὁ Βασιλεὺς εὐχαριστήθηκε τὸν ἐφίλῃ-σε καὶ τοῦ ζήτησε τὸν τρόπο ποῦ θὰ εὐ-ρίσκε τὸν τίμιον θησαυροφύλακα.

—Μπᾶ, ἐυκόλο πράγμα, λέει ὁ Ζαν-τίγ, δὲν ἔχομε παρά νὰ θάλομε νὰ χο-ρέψουν ὅλοι ὅσοι θὰ παρουσιασθοῦν γιὰ τὴν τιμητικὴ θέσι τοῦ θησαυροφύλακα, κι' αὐτὸς ποῦ θὰ χορέψῃ μὲ περισσότερη ἀφέλεια καὶ σκελτοσύνη, αὐτὸς θὰ εἶνε

ὁ πιὸ τίμιος ἄνθρωπος!...

—Μὰ κοροϊδεύεις, λέει ὁ βασιλεὺς, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ἔνας διασκεδαστικῶ-τατος τρόπος νὰ διαλέξω ἕναν φύλακα τῶν συμπεριόντων μου!

Πῶς εἶπες; ἐκεῖνος ποῦ θὰ κάμῃ τὴν πιὸ σβέλτη γυροβολία θὰ νᾶναι κι' ὁ κα-λύτερος κι' ὁ πιὸ τίμιος ἄνθρωπος.

—Δὲν σὰς ὑπόσχομαι, Βασιλεῦ, πὼς αὐτὸς θὰναι ὁ πιὸ τίμιος ἀπ' ὅλους!

Ὁ Ζαντίγ μιλοῦσε μὲ τόση ἐμπιστοσύ-νη, ποῦ ὁ Βασιλεὺς νόμιζε ὅτι θὰ εἶχε κάτι τὸ κρυφὸ καὶ υπερκόσμιο γιὰ νὰ ἀ-ναγνωρίσῃ τοὺς τίμιους ἄνθρώπους.

—Ξέρεις, δὲν ἀγαπῶ τὰ μυστήρια, βα-σιλεῦ, καὶ ἂν ἡ μεγαλειότης σου, μ' ἀφήσῃ νὰ ἐνεργήσω ὅ,τι τοῦ ἐπρότει-να, θὰ θεβαιώθῃ κατόπιν πὼς τὸ μυστικὸ μου εἶνε τὸ πιὸ ἀπλό καὶ τὸ πιὸ βέβαιον μέσον ποῦ μπορεῖ νὰ γίνη!

Ὁ Ναμπουσάν, βασιλεὺς τοῦ Σερεν-τίπ ἔγινε ἀκόμη πιὸ περιεργὸς ἀφοῦ ἄ-κουσε ὅτι τὸ μυστικὸ ἦταν ἀπλό ἐκεῖ ποῦ τὸ νόμιζε γιὰ θαῦμα.

—Καλὰ-καλὰ, κάμε ὅπως ξέρεις!

—Ἀφῆσέ με ἀνεξάρτητο κι' ἐλεύθερο νὰ ἐνεργήσω καὶ θὰ κερδίσῃς, βασιλεῦ, πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ὑπολο-γίζεις!

Τὴν ἴδια μέρα καρφώθηκαν στοὺς κεν-τρικοὺς τοίχους τῆς πόλεως τετράγωνες μεμβράνες ποῦ ἐξηγοῦσαν στ' ὄνομα τοῦ βασιλεῦς, ὅτι ὅποιοι μποροῦν καὶ νομί-ζουν ὅτι ἔχουν προσόντα γιὰ θησαυρο-φύλακες τοῦ παλατιοῦ τοῦ Μεγαλειότη-τος Ναμπουσάν υἱοῦ τοῦ Νουσάνκιμ, νὰ παρουσιασθοῦν μὲ μεταξωτὰ φαρδεῖα φο-ρέματα, στὸν ἀντιθάλαμον τοῦ βασιλεῦς γιὰ νὰ ἐκλέξῃ ἐκεῖνος ἕναν ἀπ' αὐτούς.

Πήγανε λοιπὸν πολλοί, στὸν ἀριθμὸ ἀ-κριβῶς ἐξήντα τέσσαρες! Ἐῖχανε φέρει στὸ παλάτι λαοῦτα καὶ βιολιά σ' ἕνα γει-

τονικὸ σαλόνι. Κι' ὅλα ἦσαν ἐτοιμα γιὰ τὸ χορὸ, μὰ μόνον ἡ πόρτα τοῦ σαλο-νιοῦ αὐτοῦ ἦταν κλειστή. Καὶ γιὰ νὰ μποῦν ἔπρεπε νὰ περάσουν ὅλοι ἀπὸ ἕ-να στενωπὸν κορινθῶν ἀρκετὰ σκοτεινὸ.

Ἐνας εὐνοῦχος ἐρχόταν καὶ ἔπαιρνε ἕ-να-ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους θησαυρο-φύλακας καὶ τοὺς ὡδηγοῦσε τὸν ἕνα κα-τόπιν τοῦ ἄλλου εἰς αὐτὸ τὸ κορινθῶν.

Ἐκεῖ δὲ ἄφινε τὸν καθένα γιὰ λίγα λε-πτὰ. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ἐγείμωσαν ἀπὸ πρὶν τὸ κορινθῶν αὐτὸ μὲ πολυτί-μους, λίθους, μαργαριτάρια, χρυσαφικά καὶ διαφόρους θησαυροὺς.

Ὅταν ὅλοι πιά οἱ ὑποψήφιοι εἶχαν πε-ράσει διαδοχικῶς ἀπὸ τὸ κορινθῶν καὶ μῆλκαν στὸ μεγάλο ἀντιθάλαμο, ἡ Με-γαλειότης του, διέταξε ν' ἀρχίσουν τὸ χορὸ.

...Καὶ ποτὲ τοὺς δὲν ἐχόρειψαν ὅλοι τό-σο θαρεῖα καὶ τόσο ἀχαρὰ! Εἶχανε τὸ κεφάλι τοὺς χαμηλά, τοὺς ὤμους καμπου-ριασμένους καὶ τὰ χέρια κολλημένα στὸ πλευρὰ τοὺς.

—Τὰ τέρατα, ἔλεγε σιγὰ ὁ Ζεντίγ. Ἐνας μόνον μαζί τοὺς ἐβημάτιζε μὲ σκελτοσύνη στὸ χορὸ, κρατοῦσε τὸ σῶ-μα τοὺς λεβεντικά ὀρθῶ, τὰ χέρια του ἐλεύθερα καὶ τὸ κεφάλι ψηλά!

—«Αὐτὸς ὁ τίμιος ἄνθρωπος! νὰ ὁ καθαρὸς ἄνθρωπος...» ἔλεγε ὁ Ζεντίγ.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἀγκάλιασε τὸν καλὸ χορευτὴ καὶ τὸν ἐκήρυξε θησαυροφύλακα. Καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς ἐτιμώρη-σε καὶ τοὺς ἐφυλάκισε, ἀφοῦ τοὺς ἐδίκασ-ε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα, γιατί ὁ κα-θένας ἀπ' αὐτούς κατὰ τὴν ὥρα ποῦ ἦ-ταν μόνος του στὸ σκοτεινὸ κορινθῶν, ἐ-γέμισε τίς τσέπες του μὲ τὰ χρυσαφικά ποῦ εἶχε θάλει ἐκεῖ μέσα ὁ Ναμπουσάν καὶ μόλις κατάρθωνε νὰ περπατῇ.

Μικρὸ εὐθυμο

Ἡ εἰσοδος τῆς κ. Φιλίππων στὸ σαλόνι τῆς κ. ντὲ Μπαλλάστ ἔκανε μεγάλη ἐν-τύπωση.

Οἱ προσκεκλημένοι ἔκαναν: —Ἀ!...

Οἱ προσκεκλημένες ἔκαναν: —Ὡ!...

Ἐνας στενογράφος θὰ μπορούσε νὰ σημειώσῃ —ἀπ' τὸ μέρος τῶν κυριῶν— αὐτὲς τίς σκέψεις:

—Ὁ γέρω-στρατηγός: —Ἐξοχή γυναίκα... Ὡμοι πρώτης τά-ξεως!

—Ὁ φλύαρος: —Τορευτὴς! Ὅταν εἶνε καμμιὰ ἔτσι καμωμένη, μπορεῖ νὰ πάρῃ ὅλες τίς ἐ-λευθερίες!

—Ὁ ἀκαδημαϊκός: —Γυναικεῖα σάρκα, ἰδεώδης ἀργιλλος, τί θαῦμα!

—Ὁ ἐξερευνητής: —Εἶν' ἕνα ντεκολτέ πολὺ συνειθισμένο στὴν Κεντρῶν Ἀφρικὴν ἀλλὰ πολὺ εὐ-χαριστίεμα νὰ τὸ κυττάξω κι' ἐδῶ!

—Ὁ κοντὸς νεανίας: —Ἰ!...

Ἀπ' τὸ μέρος τῶν κυριῶν: —Ἡ στρατηγίνα: —Ἀπίστευτο!

—Ἡ ἀκαδημαϊκή: —Σκανδαλῶδες!

—Ἡ γυναικὶς τοῦ ἐξερευνητοῦ: —Εἶνε ἀπρεπές!

—Ἡ καλλιτέχνης: —Κυνικόν!

—Ἡ γρηῃ γυναίκα: —Ποῦ θαδίζομεν, Θεέ μου;

—Ἡ κ. Φιλίππων εἶνε, ἀληθινὰ, ντεκολτέ ὅσον μπορεῖ καμμιὰ νὰ εἶνε. Τὸ στήθος

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ!

τῆς προβάλλει, μαρμάρينو, ἀπὸ τὸ κορ-σὰς ποῦ μοιάζει σάν μιά ζώνη.

Παρουσιάσεις, τσάι, σιγαρέττα, μπριτζ. Ἀλλὰ, πρᾶγμα ἀπίστευτο, τὸ μπριτζ δὲν συγκεντρώνει παρὰ παίκτας ἀφηρη-μένους. Σὲ λίγο ἀφίονται τὰ χαρτιά. Καὶ τί βλέπομε; Γύρω ἀπ' τὴν κ. Φιλίπ-πὸν μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ κύριοι...

—Ἐπὶ τέλους, νὰ μὴ καθῶς πρέπει τουαλέτα...

—Ὁ φλύαρος: —Τί γραμμές!... Ὅταν καμμιὰ εἶν' ἔ-τσι καμωμένη, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ κατα-φεύγῃ σὲ μεγάλα μέσα!

—Ὁ ἀκαδημαϊκός: —Τὸ στυλ. Τὸ στυλ ἀξίζει!

—Ὁ ἐξερευνητής: —Νόμιζα ὅτι ὀρισκόμουν σὲ μιά φυλὴ τοῦ Κογκά... Νὰ μὴ πολιτισμένη, δηλα-δὴ μὴ γυναικὶα ντυμένη!

—Ἡ κ. Φιλίππων

Ο πολιτισμός...

...ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

“Ολος ο πολιτισμός και το μεγαλείον της αρχαίας Αιγύπτου βρίσκεται και διακρίνεται μέχρι σήμερα στην αρχαία πρωτεύουσα της Αιγυπτιακής Αυτοκρατορίας το Λούξορ.

Μετά την διώξιν των Έβραίων από την Αίγυπτο, παρέμειναν οι καθαρώς αρχοντικές οικογένειες, οι οποίες απέτελεσαν την αιγυπτιακή δυναστεία.

Το Λούξορ σύμφωνα με τους αρχαιολόγους ιδρύθη το 1600 πρὸ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Ἀμένοφι τὸν Γ', ὁ ὁποῖος ἦτο βασιλεὺς τῆς 19ης Δυναστείας.

Ἡ ἰδρυσις τοῦ Λούξορ καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῆς πρωτεύουσας ὄχι μόνον ἔνωσε τὴν Αἴγυπτο σὲ ἓνα μεγάλο ἔθνικὸ Κράτος, ἀλλὰ συμπεριέλαβε ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς Δυναστείας καὶ ὁλόκληρην τὴν Αἰθιοπία.

Μὲ τέτοια δυνάμι ἐνωμένη ὁ Ἀμένοφι ἀπλώσε τὶς κατακτήσεις του καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Αἰγύπτου. Κι' ἔτσι συμπεριελήφθη στὰ Μεγάλῃ Αυτοκρατορία ἡ Βαβυλωνία καὶ ἡ Ἀσουρία μέχρι τοῦ Εὐφράτη ποταμοῦ.

Τὸν Αὐτοκράτορα Ἀμένοφι διεδέχθησαν ἔπειτα πολλὰς ἰσχυρὰς φυσιογνωμίας ὅπως τοῦ Ραμσή τοῦ Β' καὶ Βασιλίσσης Χαταπὸν.

Μέσα στὸν αἰγυπτιακὸ πολιτισμὸ, ὁ ὁποῖος σκόρπισε καὶ διεδόθη σὲ ὅλα τὰ παράλια τῆς Μεσογείου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ συναλλαγὴ, τὴν πολεμικὴ καὶ διοικητικὴ τέχνη ἀνεπτύχθησαν καὶ οἱ ὠραῖες τέχνες.

Ὁ καιρὸς σκέπασε ὅλον αὐτὸν τὸν πολιτισμὸ καὶ τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ εἶχε μείνει γνωστὸ μέχρι 100 περίπου ἐτῶν, ἦσαν οἱ πυραμίδες.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτο, ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ γίνουν ἔρευνες καὶ νὰ ἀνακαλυφθοῦν στὸ Λούξορ καὶ γύρω-τριγύρω στίς μεγάλες ἐκτάσεις τῆς Αἰγύπτου θαυμάσια μνημεῖα τέχνης, γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

Ὁλόκληροι θησαυροὶ βρέθηκαν κρυμμένοι κάτω στὴν πλουσία αὐτὴ γῆ.

Κι' ἔτσι οἱ ἀρχαιολόγοι θρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ δώσουν τὰ καλὺτερα συγγράμματα ἐνὸς πανισχύρου πολιτισμοῦ ποὺ εἶχε μείνει ἐπὶ αἰῶνας μέσα στὸ μυστήριο καὶ τὴν ἀφάνεια.

Χιοῦμορ

ΟΛΑ Τ' ΑΛΛΑ...

Δάσκαλος. — Ποιὸ γράμμα ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὸ α ;

Μαθητής. — Ὅλα τ' ἄλλα...

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΓΚΑΦΕΣ

Ἡ μικρούλα Λιλή λείει στὸν παπποῦ της:

— Ποπποῦ, γιὰ κλείσε τὰ μάτια σου ;

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατί ἡ μαμά εἶπε πὼς ὅταν κλείσης τὰ μάτια σου, θὰ πᾶμε στὸ δικό σου σπίτι!

— ! ! !

ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΙΑ

Ὁ γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου ρωτᾷ τὸν νοσοκόμο:

— Πόσους νεκροὺς ἔχομε σήμερα;

— Ἐντεκα, γιατρέ.

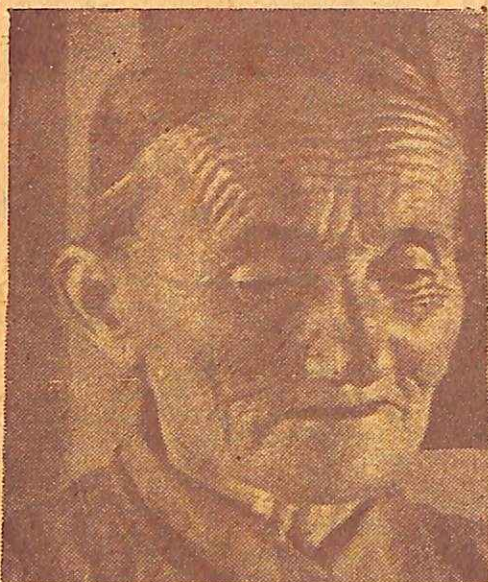
— Μὰ ἐγὼ ἔγραψα συνταγὲς γιὰ δώδεκα...

— Ναι, ἀλλὰ ὁ ἓνας... δὲν θέλησε νὰ πάρῃ τὸ φάρμακο!...

1942

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Προσωπογραφία

Ἐν ἑνὶ ἀριστοῦργηματι τριπλὸν προσωπογραφίας ἔργον ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλυπτόμενους Γερμανοὺς ζωγράφους. Ὁ πίναξ τοῦ τριπλῶν εἶναι: Ἐργὰ, ἄνδρας καὶ παιδί.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Μαζί με τὴ ζωὴ

ΤΟΥ ΟΥΓΓΟ ΓΚΟΥΡΤΛΕΡΣ

— ... Ἐλα κοντά μου, τοῦπε, καὶ τὸν ἔπιασε σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι.

— Τί με θέλεις κοντά σου;... Ἀρτὸς με κυρά μου, τῆς εἶπε.

— Μὰ δὲ σ' ἀφίνω. Ἐλα μαζί μου, ποὺ σοῦ λέω.

... Καὶ τὸν πῆγε μακριὰ ἀπ' τὸ κλῆμα σ' ἓνα ἔρημο μέρος τὸν κούρασε τὸ λυ.

Κι' ἀπ' τὴ κούρασι ὁ νέος, σ' ἓνα μέρος στάθηκε, κι' ἔγυρε κι' ἐκοιμήθηκε.

— Ἐλα... σήκω, τοῦπε πάλι. Ἀρτὸς κοιμήθηκες. Φώτισε...

Σηκώθηκε βαρὺς καὶ κύτταξε γύρω.

Τί ὠμορφο μέρος. Τὰ πουλάκια γύρω κελαιδοῦσαν, τ' ἀρνάκια βέλανθον καὶ τὰ ποτάμια κυλοῦσαν χαδιάρικα τὰ κρυστάλλινε νερά τους ἀπαλά-ἀπαλά.

Κι' ὁ νέος τὴν ἀκολουθοῦσε χαρούμενα.

Ἀξαφνὰ σὲ λίγο, ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ γιομίζει ἀπὸ σύννεφα. Ἀρχίσανε τραχιεὶς βροντὲς. Μιά φοβερὴ καταιγὶς ἀκολουθῆσε. Ὁ νέος ἄρχισε νὰ τρέμει.

— Ἀφσέ με, καλὴ μου κυρά τῆς εἶπε.

— Ἀφσέ με νὰ φύγω. Μὴ με τραβᾷς πάλι.

— Ὁ... μὰ λυπήσου με... δὲν μπορὶ νὰ προχωρήσω.

— Νὰ σὲ λυπηθῶ; Ἀ! ὄχι μικρὴ μοῦ Δὲ κάνω ἐξαίρεσι σὲ κανένα. Προχώρα.

— Μὰ δὲν μπορῶ... φοβάμαι, ἔκαστος πάλι ὁ νέος.

— Ἐλα, πᾶψε, τοῦπε θυμωμένη. Εἶπε νέος καὶ δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι!...

... Ἡ καταιγὶς τώρα σὰν λυσσασμένη ἐρριζώνει δέντρα... Τὰ ποτάμια ἐχειλίσσαν... Ἐνα παράξενο βουητὸ ἀκούγεται.

Ὁ νέος προσπαθοῦσε νὰ τῆς ξεφύγει.

— Μὴ προσπαθῆς νὰ μοῦ φύγῃς. Κι' ἂν κάνῃς, κι' ἐσὺ θάρῃς κοντά μου γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴ ζωὴ...

Προχωροῦσαν μέσ' στὸ σκοτάδι...

Ὁ νέος φοβότανε, καὶ τὴν παρακαλοῦσε κλαίγοντας νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Μ' αὐτὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Τὸν τραβοῦσε δυνατὰ ἀπ' τὸ χέρι.

... Σὲ λίγο ἡ καταιγὶς ἔπαψε. Κι' ἡλιος φανερώθηκε πῶς ἀπ' τὰ βουνά.

... Καὶ ἡ ζωὴ, ξεχυνότανε ἀπαλά-ἀπαλά, καὶ τὰ πουλάκια εἶχαν ἀρχίσει νὰ μὸσουν τραγουδία...

Ὁ νέος σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφθηκε κάμποσο, εἶπε οἰγανά.

— Μήπως ἡ καταιγὶς, δὲ μοιάζει με τὶς καταιγίδες τοῦ βίου μας, ὅταν ἀπ' ἡρεμῆ, ἐγνοιαστὴ παιδικὴ ζωὴ, ριχθῇ με ξαφνικὰ στὸν τρανὸ τοῦ βίου ἀνα;

... Κι' ὁ ἡλιος δὲν μοιάζει με τὴν κερὰ εὐχαρίστησι, ποὺ δοκιμάζει καὶ ὕστερα ἀπ' τὶς φοβερὲς τρικυμίες τῆς πάλης;...

... Ὁ, τί εἶν' ἡ ζωὴ μας!... Ἀπὸ ἀπὸ ζήλεια μιμεῖται τὴν ἀδελφὴ τῆς ζωὴ τῆς φύσης... Καὶ προχωροῦσε σιγοτραγουδώντας...

Ἐφάνου γύρισε νὰ δῇ τὴ συντροφία του. Εἶχε γίνῃ ἀφαντὴ. Κύτταξε γύρω του, δὲν φαινόταν πούθενά.

Μόνον ἀκούσε μιὰ φωνὴ μακρινὴ.

— Μὴ δειλιάζῃς ποτέ σου. Τράβα δρόμο σου με θάρρος... Ἐτσι θὰ ὀρῇς τὴ ζωὴ... »

Ἀκούσε τὰ λόγια καὶ προχώρησε πᾶρε πᾶ τὸ συνήθειο αὐτὴ τὴν δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ὁδηγό.

ΟΥΓΓΟ ΓΚΟΥΡΤΛΕΡΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΕ

Ο ΠΑΥΛΟΣ;

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

— Ἐχεις δίκιο, Μαρία. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωροῦμαι ἔτσι. Ἀλλὰ νάξερεις πάλι τί δάκρυα ἔχουσα χθὲς τὸ βράδυ ὕστερα ἀπὸ τὴ φοβερὴ σκηνὴ ποὺ μοῦ ἔκαμε ὁ Παῦλος. Καὶ νὰ με στενοχωρῇ ἔτσι, ποῖός; Τὸ παιδί μου. Τὸ μονακίριό μου παιδί ποὺ κάνω κάθε θυσία γιὰ τὴν εὐτυχία του.

— ... Ἀχάριστο βέβαια. Δέκα ἐννιά χρονῶν εἶναι τώρα καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ καταλάβῃ. Καὶ μήπως τοῦ χαλῶ χατῆρι κανένα; Μαμά, θέλω φωτογραφικὴ μηχανή. Μαμά, θέλω τοῦτο. Μαμά, θέλω κείνο. Ὅτι κι' ἂν ζητήσῃ τοῦ τὸ ἀγοράζω. Μὰ χθὲς δὲ βάσταξες πιά. Τοῦ ἀρνήθηκα τὰ πεντακόσια φράγκα ποὺ μοῦ ἀπαίτησε κι' ἐκείνος μοῦ πρόβαλε τὶς γροθιές του. Ὁ Θεέ μου. Τὸ ξετρελλανε τὸ ἀγόρι μου ἢ... θεότρελλη ἡ Τζένη.

— Μὰ βέβαια ἡ Τζένη. Αὐτὴ τὸ ξεμυάλισε τὸ παιδί μου. Ἐχει αὐριο τὴ γιορτὴ τῆς γι' αὐτὸ τὸ παιδί μου μοῦ ζήτησε τὶς πεντακόσιες δραχμὲς νὰ τῆς κἀνῃ καὶ νάξερεις πάλι. Μαρία, κἀνέ μου νὰ τὸν ξυπνήσῃς στὸ δωμάτιό του...

— Πῶς; Δὲν εἶναι μέσα! Τὸ κρεββάτι στρωμένο; Τὸ παράθυρο ἀνοιχτό; Ὅστε ἔφυγε τὴ νύχτα μετὰ τὴ σκηνὴ ποὺ μὸς κάμει; Καὶ ποῦ νὰ πέρασε ὥς τὸ πρωῒ.

— Ὁ, Θεέ μου... Ποῦ νὰ εἶναι τὸ παιδί μου;

— Ὁ, κυρία μου! Ξέρετε τὴ μὴς Φουζερὰ, τὴν ὠραία δεσποινίδα ποὺ κάθεται ἐδῶ κάτω; Ἐ, λοιπόν, τὴν ἐδόλοφόνε τὴ νύχτα. Ζοῦσε μονάχη τῆς στὴ βίλλα τῆς. Πρὸ ὀλίγου τὴ βρῆκαν σκοτωμένη. Καὶ ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν δολοφόνων ποὺ τὴν ἐλήστευσαν κίχλας!...

— Ἐπὶ τέλους, νάτος ὁ Παῦλος! Ἡρθε... Μὰ τί χάλια εἶναι αὐτά, παιδί μου! Γεμάτος λάσπες! Μὲ γρατσουνισμένα τὰ πρόσωπο, μὲ ἀγρυπνισμένα μάτια...

— Πῶς; Γιατί δὲν μ' ἀπαντᾷς; Γιατί δὲν τολμᾷς νὰ με κυττάξῃς κατὰ πρόσωπο, Παῦλο; Εἴμαστε οἱ δύο μας μόνοι. Ἐλα, ὁμολόγησέ μου... Εἶσαι ὁ... ἔνοχος, ἔ; Πῶς! Χαμηλώνεις τὸ κεφάλι... Δὲν ὑπερασπίζεσαι τὸν ἑαυτό σου. Μὰ, Παῦλο, λυπήσου τὴ μητέρα σου. Πές μου πῶς δὲν εἶναι ἀλήθεια! Ὁ, θὰ τρελλαθῶ. Θεέ μου! Φρίκη... φρίκη... τὸ παιδί μου!

— Πῶς; Βρίσκεις πῶς παίρνω τὸ πρᾶγμα στὸ τραγικόν; Μὰ δὲν ἔχεις λοιπόν πᾶ ὅστε συνειδησῇ; Ἀκουσέ με. Πρέπει νὰ τὰ μάθω ὅλα! ὅλα. Γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω. Νὰ σὲ σώσω ἂν θὰ εἶναι δυνατόν!

— Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μοῦ τὰ πῇς; Ἐλα... ἔλα... σκέψου! Σὲ εἶδαν ποῦ ἔβγαινες ἀπ' τὴν πόρτα τῆς;

— Ἄν ὄχι, τότε ἐγὼ θὰ πῶ ὅτι ἂν βγῆκες διόλου ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου... Ἐ, μα... ἔλα... βλέπεις τὴν ἀγωνία τῆς δυστυχῆς μητέρας;

σου... Πῶς ἐγίνε;... Χθὲς μετὰ τὴ σκηνὴ ποὺ μὸς κάμει γιὰ τὰ πεντακόσια φράγκα, ἔφυγες καὶ κλείστηκες στὸ δωμάτιό σου. Μετὰ, θάφυγες ἀπ' τὸ παράθυρο. Μετὰ, πῆγες στὸ σπῖτι τοῦ... θύματός σου! Ἐκεῖνη θὰ σοῦ ἀνοίξει μετὰ τὰ νυχτικά τῆς... Μόλις πῆγες νὰ τὴ σκοτώσῃς, θάπεσε στὰ πόδια σου, ζητώντας νὰ τῆς χάρισῃς τὴ ζωὴ. Μὰ ἐσὺ τὴ χτύπησες... Τὴ σκότωσες...

— Ρωτᾷς πῶς τὸ ξέρω αὐτό; Μὰ νομίζεις πῶς εἶναι δύσκολο σὲ μιὰ τραγικὴ μάννα νὰ ἀναπαρραστήῃς καὶ θὰ ποῦμε ὅτι ἐκόπηκες μετὰ τὸ ξουράφι... Πῆγαινε πλύσου; ντύσου, ἄλλαξε... Πῆγαινε! Ὁ, συμφορά!

— Καὶ βέβαια αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα νὰ γίνονιν γιὰ νὰ μὴν προδοθῇς! Τῆς ἐζήτησες θανεῖκα πεντακόσια φράγκα...

— Πῶς; Δὲν τῆς ἐζήτησες «ποτέ»; Δὲν καταλαβαίνω πᾶ... τὸ κεφάλι μου χάνεται... Μὰ τότε γιὰ τί τὴν...; Κλαῖς; Μετανοεῖς; Ἀ, Παῦλο! Ἐπρεπε νὰ τὸ σκεφτῇς πρὶν νὰ τὸ κάμῃς! Τώρα εἶναι ἀργά.

— Καὶ βέβαια ὑποφέρει ἡ μητέρα σου! Ἡζέρα πῶς γιῶρταζε ἡ... Τζένη σήμερα, γιὰ κείνη λοιπόν ζήτησες ἀπ' τὸ θύμα σου τὰ χρήματα!

— Ποιὰ «ἐκείνη» ρωτᾷ; Μὰ ποιὰ ἄλλη ἀπ' τὴ μὴς Φουζερὰ ποῦ... σκότωσες!

— Πῶς; Πῶς; Δὲν τὴ σκότωσες λοιπόν! Πέρασες ὅλη σου τὴ νύχτα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Τζένης σου; Ἀ! Ἀ! Καταλαβαίνω ἐπὶ τέλους! Παῦλο! Παιδί μου! Ἀγαπητὸ μου παιδί! Ὁ Θεέ μου! Πόσο εἶμαι εὐτυχής! Τὸ παιδί μου δὲν ἐσκότωσε! Ὁ, ἀναπνέω, Θεέ μου!

— Νά! Παῦλο... πάρε τοῦ ἀγοράστῃς ἓνα δῶρο τῆς Τζένης σου γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς, τρέχα! Ὁ, Θεέ μου! Πόσο ἀνακουφίστηκα. Πόσο!...

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

— Νά, πάλι δὲν μιλάς, Παῦλο; Γι-

αὐτὴ, παιδί μου, θέλεις νὰ ἀφίνης τὴ μητέρα σου σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀμφιβολία;... Πές μου... Μίλησε, Παῦλο...

— Ἦσουν μετὰ τὴν Τζένη χθὲς τὸ βράδυ; Ἐτσι εἶναι;... Τὴ Φουζερὰ δὲν τὴν ἔβρεις καθόλου;... Ὅστε δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ...

— Μὰ αὐτὲς οὐ γρατσουνιές;... Πῶς γίνεσαν, παιδί μου, αὐτὲς οἱ γρατσουνιές; Μίλα, Παῦλο μου... Θὰ γίνω θυσία γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ... Ἡ φοβία σου... Ἡ μανούλα σου με κανέναν τρόπο δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ σὲ πιάσουν...

— Νά, τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Καθὼς πῆδηξες ἀπὸ τὸ παράθυρο γρατσουνίστηκες... Ἐ, παιδάκι μου; Ναι; Ἐτσι εἶναι; Μὰ βέβαια, ἔτσι εἶναι. Ποτέ δὲν μποροῦσε τὸ ἀγαπημένο μου παιδάκι νὰ γίνῃ φονῆρας... Ποτέ δὲν μποροῦσε...

— Ἐτσι, λοιπόν, εἶναι; Γρατσουνίστηκες τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπιασες ἀπὸ τὸ παράθυρο;... Μὰ τότε θὰ σοῦ δώσω δύο χιλιάδες φράγκα γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Τζένης σου... Δύο χιλιάδες φράγκα, ἀντὶ πεντακόσια ποῦ μοῦ ζητήσες... Εἶσαι εὐχαριστημένος, Παῦλο μου;

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδάκι μου, γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μοῦδωσες αὐτὴ τὴ στιγμὴ... Σ' εὐχαριστῶ...

— Κυρία... Κυρία... Πέρασα ἀπὸ τὸ σπῖτι ποὺ ἐγίνε τὸ ἐγκλημα... Βρέθηκε ἓνα καπέλλο στὸν κῆπο... Τὸ εἶδα κι' ἐγώ, κυρία... Ἐμοιάζει πολὺ μετὰ τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου Παύλου... Μάλιστα, κυρία, τὸ εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου... Μὰ τί πάθατε;

— Κυρία... Καλὴ μου κυρία! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Μιλήστε μου... Νερό;... Θέλετε νερό;... Θεέ μου... Πόσο κρύα εἶναι τὰ χέρια σας;... Γιατί με βλέπετε ἔτσι; Παγώσατε ὁλόκληρη...

— Χριστέ μου!... Βοήθεια... Βοήθεια... Ἡ κυρία πέθανε!... Βοήθεια!...

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ κ. Παῦλος, δεσποινὴς Τζένη. Ὑστερα ἀπὸ τὸ δυστύχημα ποὺ μᾶς συνέβη πρὸ ἡμερῶν, ἔφυγε... Δὲν γύρισε πιά... Μὰ δὲν τὸ ξέρετε

Κηροισα

Κατά τὸ σωτήριο ἔτος 1904 ἔμεινα σχεδὸν τρεῖς μῆνες στὶς Ἀντίλλες. Βρισκόμουν ἐκεῖ ἀρρωστος ἀπὸ ἀνία.

Ὁ Μάρτιος εἶχεν ἔλθει. Ἡ ἀφίξις μου ἐχρονολογεῖτο πρὸ μίας ἐβδομάδος. Μόλις μοῦ ἐδόθη καιρὸς ἀπὸ τὴν Δευτέρα ὡς τὴν Κυριακὴ νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἡ χώρα ἦταν ωραία — ὑπέροχο κράμα δασῶν καὶ θουνῶν, διὰ οἱ ἰθαγενεῖς γυναῖκες ἦσαν ὡμορφες καὶ τὰ κοκτεῖγ καλοφτιαγμένα.

Ἐν τοῖσι στενοχωριώμουν, γιατί τόσο τὰ κοκτεῖγ ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες, μοῦ ἦσαν πράγματα γνώριμα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγον ἕνα θράδυ εἶδα μὲ ἀνακούφισιν νὰ εἰσέρχεται στὸν λιμένα ἕνα ἀτμόπλοιο. Ἐκ πρώτης ὕψεως ἀνεγνώρισα τὸ «Ντούκευ» ποῦ χρησίμευε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο γιὰ τοὺς ἐκπαιδευτικούς πλόας τῶν δοκίμων μας.

Τὸ ἴδιο θράδυ, ὅλη ἡ πρωτεύουσα τῆς Μαρτινίκας εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ λευκά κασκέττα καὶ μαῦρες στολές με χρυσὰ κουμπιά.

Καθισμένος στὴν ταράτσα τοῦ καφε-νεῖου, ἔβλεπα ὅλα αὐτὰ τὰ νεῖατα ποῦ περνοῦσαν ἐμπρὸς μου, ὅταν κάποιο παληόπαιδο, μὲ εἰκόνα ἀπὸ τῶν ὡμορφῶν σάν κούκλα, μ' ἐπλησίασε καὶ μ' ἐρώτησε, προσπαθώντας νὰ μεταχειρίζεται φράσεις κυνικές, ποῦ μποροῦσε νὰ εὕρῃ κανεὶς στὴ χώρα αὐτὴ γυναῖκες; Τὸν παρεκάλεσα νὰ καθήσῃ, τοῦ προσέφερα κάποιο ποτὸ καὶ τοῦ ὑπεσχέθην νὰ τὸν γλεντήσω, ἔάν ἤθελε. Συγχρόνως τοῦ ἔδωσα τὴν κάρτα μου, φοβούμενος μὴ μὲ νομίσῃ γιὰ μεσότη καὶ θελήσῃ νὰ μὲ πληρώσῃ. Τὴν διάβασε, μ' ἐχαίρεισε ἀμέσως, μὲ μιά πράγματι εὐγενική χειρονομία καὶ αὐτοευστήθη: «Ὀνομάζετο Κόμης Ντὲ Φλεράκ. Ἐκ συμπτώσεως κάποιος ξάδελ-φός του ἦταν καὶ δικός μου. Ὡς ἐκ τού-του, ἀπαράτητο ἦταν νὰ φάω μαζί. Ὁ Φλεράκ ἔτσουξε δυὸ μπουτιλιές ἀγνὸ κρασί. Ἦτον λίγο χαλσιωμένος ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα ποῦ αἱ μιγάδες κάνουν τὸν περι-πατὸν τοὺς ἀναζητῶντας συντρόφους μετὰ τὰ μαῦρα τοὺς ματιά. Ὁ φίλος μου μοῦ ὑπενθύμισε τὴν ὑπόσχεσί μου.

Ἐκάναμε ἕνα γύρο. Οἱ γυναῖκες μᾶς κύτταζαν. Μάλλον τὸν κύτταζαν. Ἦταν τόσο ὡμορφος! Ὁ ἀνθρώπος ὅμως αὐ-τὸς ποῦ ἦταν τόσο θαρραλέος στὴν ἀρ-χή, τώρα ποῦ ἔβλεπε γυναῖκες κοκκινί-ζαν παρθένα. Τρία τέταρτα εἶχαν περ-σῇ καὶ παρ' ὅλης τῆς μιγιάς, δὲν εἶχαν διόλου προχωρήσει. Ἐβλεπα τὰ ματιά του ποῦ ἐπικαλοῦσαν τὴν θοήθειά μου!

—Διάβολε, τοῦ εἶπα μὲ οἶκτο, μαντεύω: Δὲν θέλετε μιά τοῦ πεζοδρομίου. Ἐν τού-τοις, ἀγαπητέ μου, τὰ πράγματα ἐδῶ εἶ-νε ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν Γαλλία. Κι' αὐτὲς οἱ γυναῖκες δὲν ἀνήκουν ἐντε-λῶς στὴν τελευταία κοινωνικὴ τάξι. Τέ-λος πάντων!

Ἀφοῦ προτιμᾶτε, ἂς ζητήσωμε τὸν ἔ-ρωτα σὲ κανένα σπίτι!...

Γιὰ νὰ ἐννοήσετε καλύτερα ὅτι θὰ ἀ-κολουθήσῃ, στὴν γαλλικὴ συνοικία ὅλες οἱ νεαρές μιγάδες εἶνε μικρὰ φρόνιμα κο-ρίτσια, τὰ ὁποῖα, χωρὶς ἀμφιβολία, κοι-μοῦνται μ' ὅποιον τοὺς ἀρέσει.

Ἀλλὰ δὲν παύουν νὰ συγκατακοῦν ἐ-ξιοπρεπῶς μετὰ τὴν οἰκογένειά τους. Τίπο-τε δὲ ἔν ἐνε πρὸ συνηθισμένο καὶ πρὸ ὁρθό, ἀπὸ τὸ νὰ πᾶτε τὸ θραδάκι νὰ ζη-τήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς τῆς κοπέλλο-ποῦ θέλετε τὴ νύχτα νὰ στολίσῃ τὸ κρεβ-βάτι σας. Ἐννοεῖται ὅτι κάποτε κινδυνεύ-ετε νὰ φάτε καὶ ἐύλο. Ἀλλ' αὐτὸ συμ-βαίνει σπάνια...

Ἐγύριζα λοιπὸν μετὰ τὸν Φλεράκ τοὺς δρόμους. Τὰ φανάρια ἐφώτιζαν «ρωμα-ντικά» τὰ σπιτάκια καὶ τοὺς κήπους. Στὴν 1952

Δραματικὸ διήγημα

ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ!...

Τοῦ Κλώντ Φαρρέρ

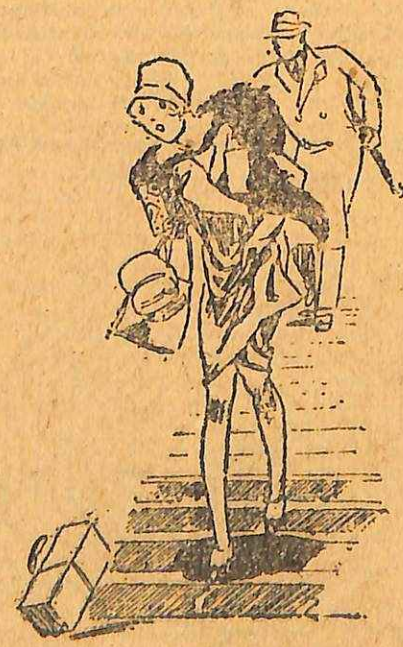
θερμὴ σκιά ποῦ μᾶς χάιδευε ἀπαλά, ἐξή-γησα στὸν σύντροφό μου μετὰ λίγα λόγια πῶς κάποιο ἀπὸ τὰ σπιτάκια αὐτὰ θὰ μᾶς φιλοξενόυσε προφανῶς καὶ πῶς θὰ ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ διαλέξωμε ἐκεῖνο, ποῦ ἡ καταδεκτικὴ τοῦ οἰκοδόμου θὰ ἦταν ὡμορφὴ γυναίκα—πλάσμα μετὰ ὅ-λα του...

Καὶ νά, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ σκέψις μου πέταξε σὲ μιά κοπέλλα κατωμένη ἐπίτη-δες γιὰ τὸν νέο αὐτὸν ποῦ ἀρχίζει γιὰ πρώτη φορά τὴν ἐρωτικὴν περιπέτειά, μιά κοπέλλα θαυμαστή, λίγο ὡχρὴ ἴσως —ἀν κι' αὐτὸ εἶνε ζήτημα γούστου— ποῦ-χε θρεθῇ στὸ δρόμο μου τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ μου. Τῆς εἶχα ὀρίσει κάποιο ραντεβού καὶ δὲν πῆγα. Ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ φλογερά της χεῖλη.

Εἶχα σημειώσει τὸ ὄνομα... Ἐπίσης τὸν ἀριθμὸ καὶ τὸν δρόμο. Αὐτοῦ ὡδή-γησα τὸν σύντροφό μου. Ἐκεῖνος καὶ ἡ Μαγιάτα—ἔτσι λεγόταν ἡ κοπέλλα— θὰ σχηματίζαν τὸ ἰδανικώτερο ζεῦγος ποῦ θὰ μποροῦσα στὴ ζωὴ μου νὰ φαντασθῶ.

Ἡ Μαγιάτα δὲν καθότανε μακριά. Βρῆκα εὐκόλα τὸ σπίτι. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοικτή, ἔτσι ἀπὸ ἀπροσδόκητὴ εὐνοία τῆς τύχης. Ἐμπήκαμε, ἐπομένως, χωρὶς νὰ κτυπήσωμε. Τὸ μικρὸ σκαλοπατιὸ ὡ-δηγοῦσε κατ' εὐθείαν στὴν χαμηλὴ αἰ-θουσα—ποῦ χρησίμευε γιὰ ὅλα, γιὰ σά-λα, γιὰ τραπέζια καὶ τὰ λοιπὰ. Ἐκτύ-ταξα τὸ ρολόγι μου: Ἦταν ἀκριβῶς ἐν-τεκα. Ἡ συνηθισμένη ὥρα ποῦ τὰ πικρα-μύθια ποῦ διηγούνται σὶς νυχτερινὲς συντροφίαις μιλοῦν γιὰ τοὺς μαῦρους μά-νους, γιὰ τοὺς δράκους καὶ τοὺς λευκοὺς ποῦ τοὺς τρώνε ζωντανούς. Ἐπερίμενα λοιπὸν νὰ πῶσιν σὲ μιά τέτοια συντροφία

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ... ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ!

..Μὴ θασατε ποτὲ πολλὰ καὶ μεγάλα πακέττα. Καμμιά φορὰ πέφτουν κατ' ἀν-τίστροφον ἀναλαγίαν πρὸς τὰ... φουστά-νια!...

οἰκογενειακῇ, ἐντελῶς ἐξαιρε-θρῆκαμε τὴν χα-αῖθουσα κενή. πρὸ ὀλίγου ἀ-λῶς. Ἡ λάμπα ἀ-ἀναμμένη ἀκόμα τὰ φλιντζάνια μ-ροῦμι, πρὸ ὀ-λεπτῶν γεμάτων μ-ματισμένα καὶ ὀ-ἦσαν τριγύρω τ-τραπέζι.

—Πῆγαν νὰ κα-θοῦν, εἶπε ὁ Φλε-—Θὰ δοῦμε, ἀ-

τησα. Ἄς προχωρήσωμε. Ὅλα τὰ σπιτία τῶν ὁθωμάνων ἐ-τὴ διάταξι ποῦ θὰ σᾶς πῶ: μετὰ τὴν-μὴλὴ αἰθουσα ἀκολουθεῖ ἡ κρεββατο-μαρα. Ἀλλὰ δωμάτια ἑρισκονται σὲ-πάνω πάτωμα. Ἀλλὰ, σχεδὸν πάντα κά-μαρα τοῦ ἰσογείου, πρὸ κομψῇ καὶ-σιεστέρα στὸ δρόμο, δίδεται διὰ λη-κοινῆς ὠφελείας στὴν ὠραιότερη παρ-τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐσπρώξα τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς. Τέσσερα κερὰ ἀναμμένα ἔρ-ἀπλετο φῶς. Δὲν ἔλαθα τὸν καιρὸ-θαυμάσω τὸν ἀσυνήθιστο αὐτὸν φω-γιατὶ τὰ μάτια μου ἔπεσα, στὸ κρε-ὅπου ἦταν ἐσπλωμένη ἡ Μαγιάτα.

—Σιωπή! εἶπα. Κοιμάται!...

Ὁ Φλεράκ ἐρχόταν πίσω μου πο-τας σὶς μύτες τῶν ποδιῶν του.

Ἦταν πράγματι ἀξιολάτρευτὴ ἡ-γιότα, ἔτσι καθὼς κοιμῶταν, ἔτσι ὅ-πως ἦταν ἐσπλωμένη ἀνάσκελα, μ-χέρια ἐνωμένα, τὰ θλέφαρα κατὰ κ-μετὰ τὸ ἀγγελικώτερο χαμόγελο στὸ-θενικό της πρόσωπο χυμένο... λευκ-ἀπὸ τὸ ποικαμισάκι της, μετὰ τὰ-μετάξινά μαλλιά της... (Ἐπάρχουν-δες χρυσόμαλλες ὅπως οἱ Βαλκυρι-αῖμα τοὺς τὸ αἰθιοπικὸ διακρίνεται-στὴν καστανὴ ρίζα τῶν νυχιῶν του-στὸ γαλάζιο τῶν ματιῶν τους).

—Μικρὸ μου, εἶπα στὸν δόκιμον-πράγματα πρέπει νὰ κάνετε: νὰ σκ-καὶ νὰ τὴν φιλήσετε... Ὅταν κρῖ-μὴν ἐπωφελήθητε ἀπὸ τὸν ὕπνον της-μπρός! Στοιχηματίζω ἐκατὸ ναπολ-με μιά πεντάρα ὅτι πρὶν ἀνοίξῃ τ-τια της θὰ σᾶς προσφέρῃ τὰ χεῖλη-

—Μὰ, ἀν ἔρθουν οἱ γονεῖς της;

—Ἀναλαμβάνω ἐγώ. Θὰ τοὺς ε-

Ἐμπρός, ἐμπρός!

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ἄλλο, ὁ δόκι-σκυψε καὶ φίλησε τὴν κόρη. Ἀεσα-κραυγὴ ἀκούστηκε:

—Ἀ! ἄ! ἄ!

Ἡ κραυγὴ ἔγινε ἀπὸ τὸ στόμα-καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ στόμα της!

Τὰ ἀκουστικά μου τύμπανα δια-ἀκόμῃ τὴν κραυγὴ αὐτὴ—τὸ οὐρ-αὐτο!

Ἀμέσως σχεδὸν ὁ κόμης ντὲ ο-πετάχτηκε σάν φρενιασμένος ἔ-ἐφυγε τρέχοντας. Ἐξαφανίστηκε-τότε δὲν τὸν ξαναἶδα.

Ἐγὼ σάν ἀπολιθωμένος εἶχα μ-κεῖ καὶ κύτταζα τὴ νέα ποῦ κοιμῶ-κραυγὴ δὲν τὴν εἶχε ἐξυπνήσει. Πρ-σα καὶ τῆς ἀγγίξα τὸ μέτωπο μ-ρι μου. Στὴν τιμὴ μου! Χρεῖσται-ἡ ὑπερέντασι τῶν νεύρων μου γιὰ κ-κρατήσω τὸν τρόπο μου. Τὸ μέτ-ἦταν μάρμαρο. Ἡ κοιμισμένη ἡ-κρή!...

Νεκρὴ—σὲ δυὸ μέρες μέσα-βόλως ἀπὸ κάποια κεραυνόβλο-τῆς χώρας αὐτῆς. Τὰ τέσσερα κ-σαν λαμπάδες...

Καὶ τότε μόνο διέκρινα πλέον-πεζάκι ἕναν χάλκινο σταυρὸ κι' ἐ-σινο φύλλο ποῦ ἐμούσκευε σ' ἕνα-4. ἀχισμό...

ΚΛΩΝΤ

ΜΙΚΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ «ἄλλοθι»

Τοῦ ΠΩΛ ΖΕΡΟΥ

«Ἦμουν προσκαλεσμένος χθὲς τὸ ἀπό-γευμα στὸ Κακουργιοδικεῖο. Γνώριζα ἐ-κεῖ ὅλους τοὺς κυρίους καὶ δὲν θὰ μοῦ ἦταν δυσάρεστο νὰ τοὺς ξαναἰδῶ ἀν δὲν-ἐπρόκειτο περὶ δικαστικῆς πλάνης.

Μὲ κατηγοροῦσαν γιὰ μιά σπουδαία-κλοπὴ ποῦ ἔγινε στὸ Ἀνιέρ στὶς 10 Ἰου-νίου. Τὸ θῦμα, ἐνῶ ὑπερασπίζονταν τὸν-ἑαυτοῦ, εἶχε χάσει ἕνα μάτι καὶ κατα-πῆ τρία δόντια, ἐκ τῶν ὁποίων δύο κοῦ-φια. Μοῦ εἶνε πολὺ δυσάρεστο νὰ μετὰ-τηγοροῦν γιὰ ξένες ὑποθέσεις.

—Μάλιστα, κύριοι, ἀρχίσε ὁ ἀντεισαγ-γελεὺς—τύπος πολὺ λίγο συμπαθητικὸς—εἰμαι βέβαιος ὅτι ὅταν ἐκθέσω τὰ γε-γονότα στὸ δικαστήριον, δὲν θὰ διστά-σε νὰ δικάσετε τὸν κατηγορούμενον.

Ἀσχημα ἀρχίζουν αἱ συζητήσεις. Οἱ κ. δικασταὶ εἶχαν γνωρίσει ὁλόκληρὴν τὴν-οἰκογένειά μου κι' ἐμένα ὁ κ. Πρόεδρος εἶχε συστήσει τὸν μπαμπά μου γιὰ εἰκοσι-χρόνια στὸν διοικητὴ τῶν κατέρων τῆς-Νέας Καληδονείας. Τὶ κρίναι νάχουν μιά-δικαστικὴ πλάνη στὴ συνείδησί τους! Αὐτὴ ἡ σκέψις μοῦ ἦταν ὀδυνηρή.

Μισοσυγκώθηκα κι' εἶπα:

—Λυποῦμαι, κύριοι, ποῦ δὲν συμφωνῶ-μὲ τὴ γνώμῃ τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως.

Σᾶς βεβαίω ὅτι ἀπατάται.

Ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἐξηκολούθησε:

Δυὸ μῆνες φυλάκισι! Ἡ ἀναίθειά του-περνοῦσε κάθε ὅριον. Ἐχανα τὴν ὑπομ-νή μου. Σηκώθηκα καὶ φώναξα ἀγανα-κτισμένος:

—Εἰμαι ἀθῶος! Εἰμαι ἀθῶος!

—Ἀλλά, φίλε μου, εἶπε ὁ πρόεδρος με-ῦρας λυπημένο, ἀν εἴθετε ἀθῶος θὰ μᾶς-ἀποδείξετε τὸ ἄλλοθι.

—Χά! χά! κάγχασε ὁ ἀντεισαγγελεὺς, δὲν ἔχει ἄλλοθι. Ἄς μᾶς πῇ ποῦ ἔβρισκό-ταν στὶς 10 Ἰουνίου τὸ ἀπόγευμα, σὶς-τέσσερες!

Ἦμουν ἔξω φρενῶν:

—Δὲν ἔχω ἄλλοθι;

—Ὅχι.

Στάσου λίγο... Ἀ! δὲν ἔχω ἄλλοθι, αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε...

—Ξέρετε ποῦ ἦμουν στὶς 10 Ἰουνίου, σὶς 4 τὸ ἀπόγευμα; Λοιπόν, ἦμουν ἀ-βλουσάτα στὸ Παρίσι, ὁδὸς Σαῖν-Περ-22, καὶ δολοφονοῦσα τὴν οἰκογένειά Ντυ-ράν, τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τὰ πέν-τε παιδιὰ! Εἶνε ἄλλοθι αὐτό, ναι ἢ ὄχι;

ΠΩΛ ΖΕΡΟΥ

ΩΜΟΡΦΕΣ «ΣΤΑΡ»

Ἡ ὠραιότατὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματο-γράφου Ντ. Παρόλας,

ΚΛΩΝΤ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ παράπονο τῆς γυναίκα

Τοῦ Λ. ΠΛΙΖΩ

Εἰς τὸ χωριὸ τοῦ Βέσπ ὁ Γκρανσέκ, δὲν ἐπάτησε στὸ σπίτι του οὔτε τὴν Κυ-ριακὴ οὔτε τὴ Δευτέρα. Τὴν Τρίτῃ τὸ-πρωί, καθὼς ἀνοίγε τὴν πόρτα ἡ γυναι-κα του, τὸν εὕρηκε πλαγιασμένον νὰ ρο-χαλίζει στὸ κατώφλι. Τὸν ἔσυρε ἀπ' τὰ-πόδια ὡς τὴν κάμαρα καὶ καθὼς ἐσυνή-θιζε ὅταν ὁ ἀνδρας της εἶχε πῆ ἕνα πα-ραπάνω, τοῦ ἔχυσε στὸ στόμα ἕνα ποτη-ράκι καφὲ ζεστό καὶ μαῦρο σάν τὸ διά-θλο, μαζί με μιά χεριὰ χοντροῦ ἀλάτι.

Ἐκεῖνὸ τὸ κατάνις, εὐπνησε, ἔβγαλε-τις χολές του καὶ πηδώντας ἐβάλλθηκε νὰ-στριφογυρίσῃ τὰ χέρια του μετὰ ὅλη τὴ δύ-ναμίν του καὶ νὰ πατή τὴν καρέκλας με-τὰ τὰ πόδια του, τὸ τραπέζι, τὴν γυναίκα-του, τὰ σερβίτσια, ὅλα.

Εἰς τὸν Βέσπ, τὸ σπίτι τοῦ Γκρανσέκ εἶνε τὸ τελευταῖο, ἡ γυναίκα ἤξερε πῶς-δὲν ἦταν κανένας γύρω νὰ τὴν ἀκούσῃ. Ἐσώπασε, ἐμάζεψε τὰ κομμάτια τῶν δον-τιῶν της ἀπὸ χάμω ποῦ ἡ γροθιά τοῦ-ἀνδρός της εἶχε σπάσει, ἕνα-ἕνα μετὰ-προσοχῇ, κι' ἐφυγε ἀνάμεσ' ἀπὸ τὸ πε-ριβόλι.

Ὁ ἀνδρας της ἀντὶ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ-πίσω θύνηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα κι' ἐπῆ-ρε τὸ δρόμο ποῦ ἀναβαίνει ψηλὰ ἀπὸ τὸ-ποτάμι.

Τέλος, ἡ γυναίκα ἐτόλμησε νὰ μπῇ. Ἐπῆγε κοντὰ στὸν μισοσπασμένον καθρέ-φτη ποῦ ἐκρέμετο ἀπὸ τὸ γύρο τῆς πόρ-τας, γιὰ νὰ δῇ τὸ χαλασμένο σαγόνι της. Εἶδε τὴ γλώσσα της κατακομματιασμένη. Ὁρκίσθη θυμωμένη ἐκδίκησιν εἰς τὸ ὄνο-μα διαβόλου, ὡς ἐκατὸ χιλιᾶδες μιλιοῦ-νια, καὶ εἶδε πῶς ἡ φωνὴ της ἐσφύριζε.

Ὁ Γκρανσέκ δὲν ξαναγύρισε αὐτὴ τὴν-ἡμέρα, δὲν ξαναγύρισε ποτὲ. Τὸν βρῆκαν-πνιγμένον κάπου, στοργυλοκαθισμένον, μετὰ τὸν κορμὸ γυρισμένον πρὸς τὸ νερό, σάν νὰ ἤθελε νὰ πῇ. Τὸν ἔφεραν μέσα σ' ἕνα κάρρο, ἐπάνω σ' ἕνα φορτῶμα βρώ-μης, ποῦ ἀν ζοῦσε, δὲν θὰ τοῦ τῶδιναν-ποτέ.

Ἡ γυναίκα ἀνοίξε ἀκούοντας τὸν θό-ρυθο τοῦ κάρρου. Ὁ ὁδηγὸς δὲν ἤξερε-πῶς νὰ τῆς πῇ τί ἔφεραν μετὰ τὸ κάρρο. Ἐπειδὴ δὲν μιλοῦσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ-μπῇ, ἡ γυναίκα τοῦ εἶπε πῶς ἔχει λάθος-καὶ πῶς δὲν πούλεϊ πιάτ' αὐτὴ. Τότε τῆς-διηγήθη μετὰ λόγια τὸ δυστύχημα.

—Νά, λοιπόν. Ἐψάρεψαν τὸν Γκρανσέκ-μέσα στὸ νερό...

Ἡ χίρρα ἀπεκρίθη μετὰ τὰ δυὸ χέρια-βτούς γοφούς.

—Μπα, τὸν κατεργάρη! Κι' ἔπρεπε γι-κυτό νὰ μοῦ σπᾶση τὰ δόντια πρώτα;

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, ἔ-βρῃσε νὰ περιποιητῇ τὸν πεθαμένο.

Λ. ΠΛΙΖΩ

ΓΑΪΔΟΥΡΙΑ!

Ὁ Γεωργάκης θέλει νὰ κάνῃ μετὰ τοὺς-ρίλους τοῦ ἐκδρομῆ καὶ πηγαίνει νὰ συ-νενοηθῇ μ' ἕναν ἀγωνιάτη. Ἐκεῖ βλέ-πει δυὸ μόνο γαϊδούρια καὶ λέει:

—Μᾶς εἶπαν πῶς ἐδῶ θὰ βροῦμε πολ-λά γαϊδούρια γιὰ τὴν ἐκδρομὴ, ἀλλὰ ἐ-γὼ βλέπω μονάχα δύο.

Τότε ὁ ἀγωνιάτης ἀπαντᾷ ἀπαθέστα-τα:

—Ἐννοια σας, κύριε. Ἐλάτε μετὰ τὴν-παρέα σας καὶ τὰ γαϊδούρια δὲν μᾶς-λείπουν. Ὅσο περισσότερα θὰ ἔλθετε, τόσο περισσότερα... γαϊδούρια θὰ εἶνε!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μέντιουμ

ΤΟΥ ΤΖ. ΠΕΤΕΡΣΕΝ

—Θάρρῃτε αὔριο πρωὶ θαρκάδα στὴ λί-μνη;

—Ὅχι. Δὲν μπορῶ. Θὰ πάω στὴν μάν-τισσά μου, στὸ «μέντιουμ».

—Καὶ εἶνε δυνατὴ ἡ δικὴ σας μάντις-σα;

—Ξέρετε, ἡ δικὴ μου εἶνε καταπληκτι-κὴ! Ἐκεῖνη εἶχε ἀναγγεῖλλε στὴν κ. Μασσὲν ὅτι θὰ πέθαινε σὲ δυὸ ἄρες. Θεὸς-σχαρῆς! τὴν!

—Ἀλλοῖμονο, ἀλλοῖμονο... Κι' ἐγὼ ἐ-πεσκέφθηκα κάποτε ἐκεῖνες γιὰ τίς ὀ-ποιῆς μιά ἄκρη τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου-τοῦ ἀγνώστου σηκώνεται, ξαναπέφτει-καὶ ξανασηκώνεται ἰδιότροπα. Ἀκούσα-τὴ γυναίκα μετὰ τὰ στοργυλὰ μάτια ποῦ-μοῦ ἔλεγε στὸν πόλεμο: «Ὁ σύζυγός σας-θάρρῃ πρὶν ἀπὸ ἔντεκα μέρες. Ἀλλὰ... δὲν μπορεῖ... ἡ ἄδειά του τελείωσε. —Τί-με μέλλει γιὰ τὴν ἄδειά του, ὅταν λέγω-ὅτι θάρρῃ πρὶν ἀπὸ ἔντεκα μέρες, θὰ πῇ-ὅτι θάρρῃ πρὶν ἀπὸ ἔντεκα μέρες. Κατα-λάβατε;»

—Ὅχι. Δὲν κατάλαβα. Κι' ὅμως ἦρθε-ὑστερ' ἀπὸ δέκα μέρες. Τὴν ξαναβρῆκα. Κοιμώτανε, ὡχρὴ καὶ πρασινωπὴ σάν ἕ-να φυτὸ ποῦ δὲν βλέπει τὴ μέρα. Κοιμώ-τανε μετὰ τὸ μάγουλο στὸν ὦμο της καὶ-κρατοῦσαμε—ἔσεῖς, ἐγώ, οἱ φιλενάδες-μου, δέκασημοὶ ἄνδρες, ἀνήσυχτοι καλλιτέ-χναι, ἐγκαταλειμμένοι ἐρᾶσαι—κρα-τούσαμε τὸ μικρὸ ἀχρωμὸ παχουλὸ χε-ράκι της. Μιλοῦσε καὶ σῶπαινε κάποτε, γιὰ τὸ πνεῦμα της τὴν ἄφινε καὶ πῇ-γαίνει νὰ βοσκήσῃ, γιὰ μᾶς, σ' ἀπηγορευ-μένα λειβάδια.

«Μιά ἄλλη, ποῦ τὴν λέγανε ἡ «καλὴ-γυναίκα τοῦ Ὠτέιγ» εἶπε μιά μέρα σὲ-μιά πελάτισσά της ποῦ τῆς ἔλεγε: «Ὁρ-βουάρ, θάρρῶ σ' ἕνα μῆνα».

—Θὰ ξαναρθῇτε. Σᾶς βλέπω ποῦ ξα-νάρχστε ὡς τὸ σπίτι μου κι' ὅμως... κά-ποιος σᾶς ἐμποδίζει νὰ με συναντήσετε.

—Ποῖος;

Ἡ πιστὴ πελάτισσα ξαναγύρισε, σάν-τέλειωσε ὁ μῆνας. Ἀνέθηκε στὸ πρῶτο-πάτωμα, ἐτοιμαζόταν νὰ χτυπήσῃ τὸ κου-δοῦνι, ὅταν τὴν φώναξε ὁ θυρωρὸς.

—Ποῦ πάτε κυρία;

—Στῆς κυρίας Χ...

—Ἀδικὸς ὁ κόπος σας. Δὲν θὰ μπορέ-σετε νὰ τὴ

Ο, ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μόδα

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΕΙΝΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το ταγιέρ, τόσο το κλασικό όσο και το μοντέρνο, εξελίσσεται για κυριότερο κοστούμι μας, το πιο συνηθισμένο φόρεμα για όλες τις εποχές.

Ας πάρουμε το φετινό χειμωνιάτικο ταγιέρ που τείνει να επιβληθεί. Είναι το «ντε-πιέρ» δηλαδή δεν αποτελείται από μία φούστα, μία μπλούζα και μία βέστα, αλλά από δύο κομμάτια ένα μονοκόμματο φόρεμα από καλό μάλλινο ύφασμα και από μία βέστα.

Είναι πολύ πιο ζεστό αλλά και πρακτικό. Γιατί το ίδιο αυτό πηγαίνει και με ένα μαντώ μακρύ, ειδικώς γούνινο για τις πολύ ψυχρές ημέρες.

Υπάρχει επίσης και το «φρετο-ταγιέρ», το οποίο μοιάζει με μαντώ όπως μας παρουσίασε ένα μοντέλλο ο Μάξ του Οίκου Λερούα.

Η βέστα σταματά στη μέση και είναι γαρνιρισμένη μπροστά με ένα πραγματικό γιλέκο από άστραχαν. Τα μανίκια είναι γαρνιρισμένα με άστραχαν.

Η φούστα ίσια, κολλητή συνεχίζει την κοντή βέστα. Η πλάτη είναι ένα μακρύ μαντώ. Από μπρός είναι ένα μικρό ταγιέρ-ζακέτα από άστραχαν. Το μόνο που συμβουλευόμαστε είναι σ' αυτό το ταγιέρ να μεταχειριζόμαστε από μέσα ένα καλό κορσέ για να λεπταίνει τις γραμμές.

Η μπλούζα από βελούδο ή από ντυρίνα είναι επίσης ένα από τα κομμάτια εύρηματα για τη ραπτική, για να συμπληρώνουν το μικρό ταγιέρ και να κρατούν ζεστασιά το χειμώνα.

Αυτές οι μπλούζες από «βελούρ-άγκλε» σε ζωρά χρώματα είναι κομμένες «σεμιζιέ» με μακρύ μανίκια.

«ΡΟΜΠ - ΤΑΓΙΕΡ»

Δίπλα στο ταγιέρ με δύο ή τρία κομμάτια θρίσκομε επίσης πολύ της μόδας το «ρόμπ-ταγιέρ» ή το «ρόμπ-μαντώ».

Το «ρόμπ-μαντώ» μοιάζει απολύτως μ' ένα εφάρμοστο, απλό μαντώ.

ΓΥΝΙΝΑ ΜΑΝΤΩ

Παρ' όλη τη γοητεία που δίνει η κάπα και το ταγιέρ ή ελκυστή πολλών γυναικών αποστέλλει στα γούνινα μαντώ.

Κομμάτι απαραίτητο για τη γκαρνταρόμπα μας. Το γούνινο μαντώ της χρονιάς αυτής δεν είναι καθόλου βαρύ ούτε αρχαίο.

Είναι σχεδόν τρουά-κάρ, φαρδύ και μοιάζει μάλον με γούνινα σπορ.

Οι γιακάδες πολύ πρωτότυποι.

Εφέτος ειδικώς η μόδα επιτρέπει μία ποικιλία γυναικικών, που ταυτόχρονα δίνει την δυναμικότητα και στο πορτοφόλλι κάθε γυναίκας να φορέση γούνινο μαντώ.

Της μόδας είναι το ινδιάνικο άρνι, ποντίκια παντός είδους, λούτρ παντός είδους, χρωματισμένα σε διάφορες αποχρώσεις.

Όλα τα χρώματα είναι της μόδας για τα γυναικικά.

ΛΙΑΗ

Καλλωπισμός

ΑΟ ΚΟΜΨΟ ΜΑΚΙΓΙΑΣ

Εν πρώτοις το μακιγιάζ δεν πρέπει να είναι χτυπητό, δηλαδή να έχει γίνει με τέτοια επιτηδεότητα που να προσοβίη μία φυσικότητα και να ξεγελά.

Και διως πρό δέκα έτη η μόδα δεν είναι επιφυλακτική σ' αυτό το ζήτημα, διότι είχε επιτρέψει την χρήση του αμερικανικού μακιγιάζ, δηλαδή την υπερβολή των χρωμάτων ή την ποικιλία των χρωματισμών.

Θα θυμάσαστε βέβαια τα διάφορα εκείνα χρωματιστά φόντα «όχρας», «καρμινίου» με υποσκιάσεις γαλάζιες ή βιολε κοντά στα μάτια.

Αλλά και σήμερα συναντούμε γυναίκες όμορφες, οι οποίες δεν διστάζουν να υπερκοκκινίζουν τα χείλη και να υπερμαυρίζουν τα τσίπουρα.

Και βέβαια αυτά πάνε ωραία σε μερικούς τύπους εξαιρετικά μελαγχρόνους, αλλά όχι σε όλους.

Για τις περισσότερες γυναίκες το «αφάνες» μακιγιάζ, πηγαίνει πολύ καλύτερα, ανταποκρίνεται πολύ καλύτερα στη φύση τους, στο χαρακτήρα τους, στο είδος της ζωής τους.

Ας δούμε τώρα πώς να το μεταχειριζόμαστε.

ΚΡΕΜΕΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ

Κρέμες ελαφρά χρωματιστές υπάρχουν σε δύο είδη: «Ανοιχτό κίτρινο, ανοικτό ρόζ».

Για το καλοκαίρι υπάρχει και η κρέμα «φαρμάς» ή οποία μας δίνει το χρώμα της ελιάς.

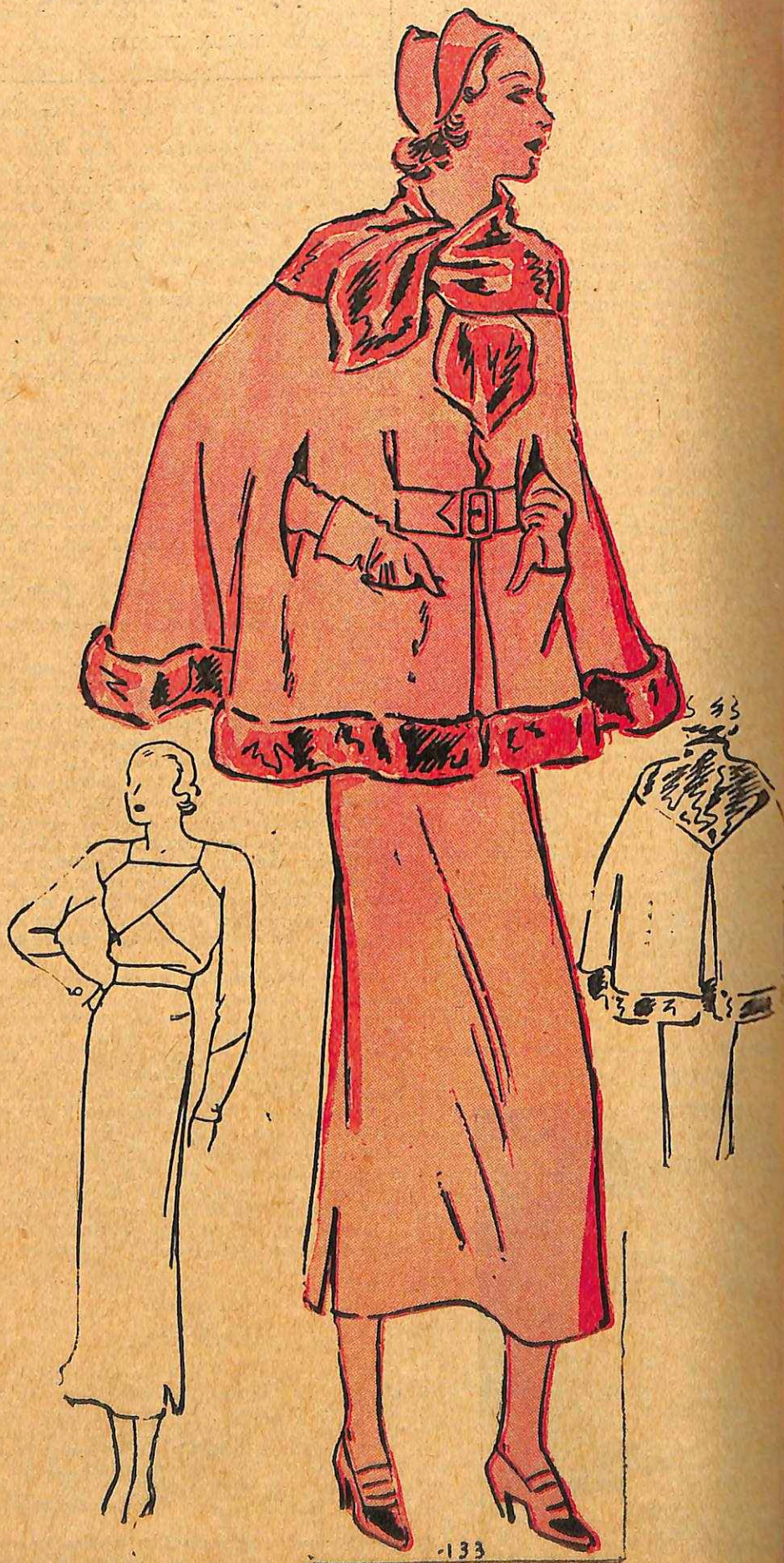
Τις κρέμες αυτές τις απλώνουμε ελαφρά και από λίγο, όχι μόνο στο πρόσωπο, αλλά και στο λαιμό μπρός-πίσω μέχρι τ' αυτιά, μέχρι κάτω στα στήθη. Για να σχηματισθή η ομοιομορφία.

Πρέπει να διαλέγουμε τον χρωματισμό που μας πηγαίνει καλύτερα πιο σκούρο ή πιο ανοικτό ανάλογως με τη θεορία του προσώπου μας.

Η αποφεύγουμε τα πολύ κίτρινα, γιατί είναι μόνον για το φάρδύ με τα φάρτα, την ημέρα όμως δείχνουν άσχημα.

Αυτές οι χρωματιστές κρέμες δίδουν στο πρόσωπο κάτι που μοιάζει με πορσελλάνη γυαλιστερή.

Οι στεγνές επιδερμίδες για να δεχθούν τις χρωματιστές κρέμες πρέπει πρώτιστως να επαλειφθούν με μία κωνή κρέμα λευκή, ούτως ώστε να μπορούν να απορροφήσουν, για να δεχθούν έπειτα την χρωματιστή επίστρωση. Εκτός από τη λευκή κρέμα που έχουμε να βρούμε και ποινήρα.

-133

Ένα από τα τελευταία μοντέλλα του μεγάλου Παρισινού Οίκου Λαρού

ο γίγαντας ροσκόφε

Ένα γιγάντιο ανάγνωσμα, πάθους
αίματος και φρίκης
Υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

III

Πράγματι, μόλις περάσανε λίγα λεπτά ή αποαρκωμένη άρχισε και πάλι να κινείται, άνοιγε τα μάτια, μάτια μαύρα με βλέμμα βαθύ.

Επειδή ήταν πλαγιασμένη σηκώθηκε από ντροπή, αλλά δεν είχε τις απαιτούμενες δυνάμεις να σταθή όρθια κι' έμεινε καθισμένη, κυττάζοντας τους άντρες που την περιτριγύριζαν.

Ακούμπησε τα χέρια της πάνω στη θρηγμένη χλόη και έδρόσισε το μέτωπο και τα μάτια της.

Προσπαθούσε να θυμηθί και να εξηγήσει τι της είχε συμβή, αλλά δεν το κατάφερνε.

Υπήρχε κάποιο κενό, μία μαύρη δθυσος μπροστά της, που δεν μπορούσε να την υπερβή.

Σήκωσε τα μάτια και μηχανικά κύτταξε το σάβανο που ήταν ριγμένο επάνω της.

Κουνήθηκε και ένας φιλντισένιος σταυρός έπεσε επάνω της.

Τόν πήρε στα χέρια, τόν φίλησε και ασπνικά όταν είδε το φέρετρο άνασκήω-θηκε απότομα.

—Θεέ μου! ψιθύρισε, μήπως τρελλάθηκα ή μήπως θλέπω κανένα φρικτό όνειρο. Και άγγίζοντας όλα όσα την τριγύριζαν, έσυνέχισε.

—Αυτός ο σταυρός, αυτό το μεγάλο πανί που μοιάζει σαν σάβανο, αυτή η ανθοδέσμη με τ' αλουλούδια, αυτό το φέρετρο, αυτά τ' αλευκά φορέματα.

Και γονάτισε.

—Θεέ μου! Θεέ μου, είπε.

Ο Στέφανος πλησίασε φοβισμένος κοντά της.

—Κυρία, μη φοβήθε. Έδω είστε έν άσφαλεία. Οι λαμπροί αυτοί νέοι που βλέπετε και εγώ σας προσφέραμε τη συνδρομή μας και σας βεβαιούμε για την αφοσίωσή μας.

Γόρισε και κύτταξε το Στέφανο που της μιλούσε, κατάπληκτη.

Με φωνή που έτρεμε, τόν ρώτησε:

—Ποι είμαι; Ποι θρίσκομαι εδώ; Ποιοι είστε σεις και τί μου συνέβη;

—Θά ήθελα ν' απαντήσω σε όλες τις ερωτήσεις σας, κυρία, είπε ο Στέφανος, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να τ' κάνω.

—Γιατί;

—Πολύ λίγα πράγματα ξέρω. Πρό δύο ώρων θρισκόμαστε σε μία θάρκα με τούς φίλους μου εδώ και είδαμε πάνω στο ποτάμι το φέρετρο αυτό. Τό φέραμε έξω, τό άνοιξαμε άκριβώς τη στιγμή που ή ληθαργική σας κατάσταση έπαυσε.

—Εγώ! Εγώ, σε τέτοια κατάσταση, είπα κι' άρχισε να τριβή τα μάτια της σαν να γύρευε να θυμηθί.

—Ναι, κυρία. Απαντώ όμως στις ερω-

τήσεις σας. Έδω είστε κοντά στη Νουαζιέλ, σε λίγη απόσταση από τ' Παρίσι. Εμείς είμαστε, κυρία, έργατες τού εργοστασίου Μπέλ-Αίρ.

—Τήν κύτταξε που δεν άπαντούσε και συνέχισε:

—Είμαστε εύχαριστημένοι για την τύχη αυτή που μάς έφερε μπροστά στο φέρετρο να σας σώσωμε τη ζωή. Σας παρακαλούμε λοιπόν να μη διστάσετε καθόλου, άν έχετε να μάς ζητήσετε τίποτα. Θρισκόμαστε στη διάθεσή σας.

Εκείνη τού έδωσε το χέρι χωρίς να προσφέρη λέξι.

Τό χαιρέτισμα αυτό έκανε τ' Στέφανο να τρέμη και να κιτρινίση.

—Ναι, ίσως σας χρειαστώ να μου προσφέρετε μία έκδούλευσι.

Τό μνημονικό της έρχόταν σιγά - σιγά και σαν να μιλούσε με τόν έαυτό της έπρόφερε:

—Μην είναι κανένα νέον έγκλημα τού Ιωάννου Λωραίν; Δεν ξέρω. Θυμάμαι και τ' ελάχιστα περιστατικά της ζωής μου. Πάντως ένα θράδυ, σταματώ, δεν θυμάμαι πιά τίποτα.

—Πώς με θάψανε ζωντανή; Πώς άνοιξαν τόν τάφο μου και ρίξαν τ' φέρετρό μου στο ποτάμι; Θά τό μάθω.

Και έγενεσε τ' Στέφανο.

—Μπορώ να βασίζωμαι σε σας;

—Η ζωή μου σας ανήκει, κυρία, είπε ο Στέφανος.

—Μπορώ να βασίζωμαι και στους φίλους σας;

—Όπως και σε μένα.

—Είστε βέθαιοι για την έχεμύθειά σας;

—Όσο γι' αυτό να είστε βέθαιοι, κυρία.

—Θά παρατηρηθί βέθαιο ή έλλειψις τού φερέτρου και ή άστυνομία θ' άρχισή τις έρευνες. Ίσως τότε να λυπηθίτε.

—Δεν θά λυπηθώμε ποτέ, κυρία, γιατί ξέρουμε ότι ή αφοσίωσίς μας θά είναι για καλό.

—Όσο γι' αυτό δεν άπατάσθε, κύριοι. Σταμάτησε; ή συγκίνησις της είχε κόψει τή φωνή.

Ο Στέφανος σεβάστηκε τη σιωπή της, ή ώρα όμως περνούσε.

Δεν έπρεπε να τούς εύρη εκεί ή άσχή. Θά τούς έβλεπαν οι χωρικοί. Έπρεπε ν' άποφασίσουν τί να κάνουν.

—Κυρία, είπε ο Στέφανος, δεν μπορούμε να μείνωμε εδώ περισσότερο. Εγώ κατοικώ στο Νουαζύ-Λεγκράν σ' ένα άπομονωμένο σπίτι όπου μπορώ να σας οδηγήσω χωρίς να μάς δη κανείς.

—Εκεί θά βρήτε τη μητέρα μου, ή όποια θά σας δεχθί ως κόρη της. Εκεί θά μπορέσετε ν' άναπαυθίτε κοντά της από τούς κόπους και τις συγκινήσεις. Κι' έτσι θά έχετε καιρό άδια ξεκουρασθίτε να

σκεφθίτε τί έχετε να κάνετε. Δεν θά βρήτε βέθαιο σπίτι μου πλούτο και πολυτέλεια, θά βρήτε όμως μία ελκρινή φίλια.

—Από τ' σπίτι μέσα χωρίς να θγαίνετε έξω, δεν θά κινήσετε τ' κόσμου την περιέργεια. Η μητέρα μου κι' εγώ θά σεβαστούμε τ' μυστικό σας.

—Δέχομαι, είπεν εκείνη, αλλά σε σας και στους φίλους σας δεν θά κρύψω ποιά είμαι. Θά σας τ' πω όλα. Αφού μ' άκούσετε θά σας παρακαλέσω τότε να μου πτή αν δέχεστε τόν θαρύ άγώνα που θά αναλάβετε.

Ο Στέφανος άμέσως έγενεψε στους φίλους τ'ον να πλησιάσουν.

Εκείνοι έβεβαίωσαν και οι ίδιοι, ότι θά κρατήσουν τ' μυστικό.

Τότε πέταξαν στο ποτάμι τ' φέρετρο και τ' πανιά, βοήθησαν τη νέα γυναίκα να πηδήση στη θάρκα.

Κωπηλάτησαν μέχρις ότου έφθασαν σε ένα σάδενδρο μέρος κοντά στην άσχή.

Βγήκαν από τη θάρκα, περπάτησαν λίγο μέσα σ' ένα δάσος και θρεθήκανε μπροστά σ' ένα κομψό σπιτάκι.

—Έδω είναι, είπε ο Στέφανος.

Ο νέος έβγαλε ένα κλειδί. Τότε άκούσθηκαν γαυγίσματα.

—Εγώ είμαι, Μπότ, φώναξε στο σκύλο. Ο σκύλος κούνησε την ουρά του και άπομακρύνθηκε.

IV

Στην πόρτα τότε παρουσιάστηκε μία γυναίκα περίπου πενήντα έτών, ή όποια κατέθηκε τ' σκαλοπατία.

—Τί είναι; ρώτησε. Έσύ είσαι, Στέφανος;

—Ναι, μητέρα, εγώ είμαι, είπε ο νέος.

Ο Στέφανος πήρε από τ' χέρι τη νέα γυναίκα και της είπε:

—Ελάτε, περάστε.

Τήν έμπασε μέσα σ' ένα δωμάτιο που χραισμούσε για τροπεζαρία.

Αριστερά, δεξιά, πάνω σ' ένα τραπέζι έβλεπε κανείς διάφορα μικροπαιχνιδάκια έξυλινα.

Αυτά ανήκον και ήταν περισσεύματα ενός έμπορίου παιχνιδιών που έκανε άλλοτε ή κυρία Βερνάρδου, ή μητέρα τού Στέφανου.

Ο Στέφανος της γνωστοποίησε τ' διατρέξαντα και κύτταξε τώρα με συμπάθεια τη νέα γυναίκα.

—Επλησίασε και την έπιασε από τ' χέρι. Έδω δεν έχετε να φοβηθίτε τίποτα.

Ο Στέφανος μαζί με τούς άδελφούς Μποςκάρ θά σας προφυλάξουν από κάθε κακία τών ανθρώπων. Πώς σας λένε, μικρούλα μου;

—Ζερμαίν.

—Τί ώραίο όνομα. Σάν τη μορφή σας,

1955

μικρε μου άγγελε. Θά είστε κουράσμενη;
—Πολύ.
—Τό έννοω. Θά πεινάτε;
—Όχι, διψώ μόνο.
—Κύττα πού δέν τό συλλογίστηκα.
'Αλλά είμαι τόσο σαστισμένη μέ όλα αυτά τό παράξενα πράγματα. Όρίστε, πή-
τε λιγάκι κρασί, κρασί άγνό δίχως νερό.
Θά σάς κάνη καλό, μικρούλα μου.
—Εύχαριστώ, είπε ή Ζερμαίν και ήπιε.
Τά μάτια της δάκρυσαν βλέποντας την
καλωσύνη πού την περιέβαλλε.
—Πηγαίνω νά σάς έτοιμάσω τό δωμά-
τιό σας, είπε ή κυρία Βερνάρδου.
'Η Ζερμαίν καθισμένη στην πολυθρόνα
είχε άκούμπήσει τό κεφάλι της πάνω
στά χέρια της και φαινότανε θυσιαιμένη σέ
σκέψεις.

—Ο Στέφανος τή ρώτησε:
—Μήπως έβλεπε τίποτα; Μή διατάζετε,
δεσποινίς.
Μόλις άκουσε τή λέξι «δεσποινίς» ή
Ζερμαίν, άναταράχτηκε.
—Όχι, είπε, εύχαριστώ, δέν χρειάζο-
μαι τίποτα. 'Αλλά μή μέ φωνάζετε, δε-
σποινίς, είμαι γυναικία παντρεμένη.
—'Α, είσθε παντρεμένη!
'Εκείνη και πάλι έσκυψε τό κεφάλι και
φαινότανε σάν νά μή πρόσεχε σέ τίποτα.
—Ο Στέφανος τραβήχτηκε πάρα πέρα.
Τή στιγμή εκείνη μπήκε ή κυρία Βερ-
νάρδου.

—'Ελάτε, παιδί μου. 'Εγώ θά μείνω έ-
δω όλη τή νύχτα. 'Αν χρειασήτε τίπο-
τα μου φωνάζετε.
Τήν πήρε από τό χέρι και την ώδήγη-
σε μέσα στό δωμάτιο.
'Ακούμπησε κι ένα κερύ κι έφυγε.
'Η Ζερμαίν δέν μπορούσε νά κλείση
μάτι.

Ξαφνικά σηκώθηκε και πήγε στό πα-
ράθυρο, τό άνοιξε κι έσκυψε έξω. "Αρ-
χισε ν' άναπνέη θαθεία. Στό βάθος του
κήπου είδε μία σκιά νά περπατά και σέ
μία στιγμή πού πέρασε κάτω από τό
φεγγάρι τον άναγνώρισε.
Ήταν ο Στέφανος.

—Ο νέος πριν κοιμηθί ήθελε νά θεωριω-
θί ότι όλα δόλογυρά του ήσαν έρημα, ό-
τι κανείς δέν τους άκολουθούσε και κα-
νείς δέν έγνώρισε την περιπέτειά του.
Τότε έπέστρεψε στό σπίτι ήσυχος.

—'Η Ζερμαίν έκλεισε τό παράθυρο. Περ-
νώτας μπρός από τό τζάκι, είδε δύο
φωτογραφίες παιδικές. 'Ενός άγοριού κι
ένός κοριτιού.

Κάτω από τό ένα κάнтρο ήταν γραμ-
μένο τό όνομα Στέφανος, κάτω από τό
άλλο, τό όνομα Ναθαλία.
Τό τελευταίο αυτό όνομα έκανε τή Ζερ-
μαίν νά θγάλη μιά κραυγή.
Πήρε τή φωτογραφία στά χέρια της
και την έπλησίασε στό φως.

—Ναθαλία, έλεγε, Ναθαλία... Είνε τό
όνομα της χρυσομαλλούσας, εκείνη πού
είνε άφορμή όλων των κακών μου...
'Ανάσαινε γρήγορα, θαθεία και κύ-
ταζε τή φωτογραφία.

—Είνε κοριτσάκι, ψιθύρισε, κοριτσάκι
μόλις δώδεκα έτών και όμως ή όμορφή
της είνε καταπληκτική. 'Ονομάζεται Να-
θαλία. 'Αλλά δέν μπορώ νά κρίνω γιά
την όμοιότητά της. Αύριο θά ρωτήσω την
κυρία Βερνάρδου.

Ρίχτηκε στό κρεβάτι και κοιμήθηκε
βπνο βαθύ.
—Όταν ξέγυπνησε την άλλη μέρα τό με-
σημέρι, ή κυρία Βερνάρδου έβρισκότανε
κοντά της και της χαμογελούσε.

—Σας φέρνω νά φορέσατε ρούχα έργά-
τιδος. 'Ετσι δέν θά προκαλήτε την περι-
έργεια του κόσμου. Θά σάς θεωρήσουν
γιά συγγενή μας...

—'Η γνώμη σας είνε λαμπρή, καλή μου
κυρία Βερνάρδου και σάς εύχαριστώ πού
τό σκεφθήκατε.

Και ένω ή γρηά πήγαινε πρós την πόρ-
τα νά φύγη, ή Ζερμαίν την εκάλεισε.
—Τίνος ώραία κόρη είνε αυτή ή φωτο-
γραφία;
'Η γρηά άνατρίχιασε. Τά χείλη της ά-

σπρίσανε και τά μάτια της γέμισαν δά-
κρυα.

—'Απήντησε:
—Είνε της κόρης μου.
Και πρόσθεσε:
—Πέθανε!
—Με συγχωρείτε, τής είπε συγκινημένη
ή Ζερμαίν.

V

Γιά νά δώσουμε στους άναγνώστας
μας νά καταλάβουν και νά μπούν στό
σημερινά μας γεγονότα, θά τους φέρου-
με λιγάκι πιό πίσω.

—Ο κόσμος των διασκεδάσεων και συ-
ναναστροφών του Παρισιού είχεν άπα-
σχοληθί την εποχή εκείνη μέ μία ώραιο-
τάτη νέα.

—Ποιά ήταν ή καταγωγή της ; Κανείς
δέν άνησχυούσε γι' αυτό.

Τί γύρευε;
Τίποτα άλλο, από τό νά καταπλήξη
τόν κόσμο μέ την ώραιότητά της και νά
έμπορευθί την αίγλη της καλλονής της.

Ήταν ή Ναθαλία ή Χρυσομαλλούσα.
Δέν ήταν ακόμη είκοσι χρονών και δύο
χρόνια τώρα είχε καταπλήξει τους Παρι-
σιούς μέ την πολυέξοδη ζωή της.

—Όταν ή κυρία Ζερμαίν απήντησε στην
κυρία Βερνάρδου ότι ή κόρη της απέθα-
νε, ή κυρία Βερνάρδου έλεγε ψέματα.

—'Η Ναθαλία ή Χρυσομαλλούσα ήταν
κόρη της.

—'Ενα θράδυ πρò πέντε έτών τό κορί-
τσι της δέν έπέστρεψε σπίτι.

—'Η κυρία Βερνάρδου την ζήτησε παν-
τού στό Παρίσι αλλά δέν τή βρήκε, έ-
στειλε τό Στέφανο σέ όλους τους δημό-
σιους χορούς και τις συναυλίες.

—'Αλλά όλα είνε μάτην.

—'Επειτα όμως από ένα μήνα, ή κυρία
Βερνάρδου έλαβε ένα γραμμα από την
κόρη της πού της έγραφε μέ μεγάλη αυ-
θάδεια, ότι δέν την είχε πιά ανάγκη, ότι
γνώρισε ένα πλουσιώτατο νέο πού της
υπεσχέθη νά την παντρευθί μόλις θά φτά-
νανε τά χαρτιά του από τή Μαρτινίκα.

Γιά δύο μήνες ή κυρία Βερνάρδου έ-
μεινε στό κρεβάτι. 'Επί τέλους άνελαβε
άλλά δέν άνάφερε τίποτα στό Στέφανο.
Αυτή όμως τί άπέννε;
'Ο νέος, ο πλουσιώτατος δέν έφερε τά

χαρτιά του. 'Υπέφερε λοιπόν πολύ στην
άρχή. "Εζησε όιο τυχοδιωκτικό. Πήγα-
σε νεκροταφεία τή νύχτα, μάζεσε τά
λουλούδια από τους τάφους και τά που-
λούσε στα έστιατόρια.

Μιά μέρα όμως ένας Ρώσος πρίγκι-
πς άνόματι Τεμπιακού την πείραξε.
'Εκείνη του έπετέθη.

Γίνηκε σκάνδαλο, οι έφημερίδες γρά-
ψανε γι' αυτήν, πέρασαν τή φωτογραφία
της κι' έτσι έγινε γνωστή.

Τέλος συνεδέθη μέ τόν πρίγκιπα κι' έ-
ζησε έξη μήνες μαζί του.

Γιά νά τόν έκδικηθί, σπαταλούσε τό
θάρος του πολλά χρήματα.

—'Επειτα συνεδέθη μέ κάποιο θεατή
τατο νέο όνόματι 'Ιωάννη Λωραίν, ο
ποίος είχε εισόδημα έκάτό χιλιάδες.

—Ο σύνδεσμος αυτός διήρκεσε δύο έ-
τη.
'Η σκηνή πού θά διηγηθώμε παρακά-
θ' άδειξη άμέσως σέ ποιά θέσι βρισκό-
τουσαν στό τέλος του χρονικού διαστή-
τος τά δύο αυτά πρόσωπα άναμετα-
τους.

—'Η Ναθαλία ζούσε τότε, σ' ένα κα-
μέγαρο της οδού Γκραντς-Μπατελιέρ,
όποιον της αγόρασε και έπίπλωσε ο
Ραίν.

—Βρισκόμαστε στις πρώτες ήμέρες
άνοίξεως.

—'Η Ναθαλία φορούσε μιά λευκή ρο-
κά και χουχούλιαζε ακόμη κοντά στη φω-
τί. Μ' την άκρη του ματιού της έβλεπε
Λωραίν, ο οποίος πηγαινοερχόταν
στό δωμάτιο.

Είνε άνάγκη νά δώσωμε μιά εικόνα
δύο αυτών ανθρώπων, γιατί θά πα-
μεγάλο ρόλο στην ιστορία μας.

—'Η Ναθαλία ήταν μεγαλόσωμη. Μ-
νότι δέν ξεπερνούσε τά 20 χρόνια, έν-
τοίς οι πλατείες όμως και τό πάχος της
έδειχναν είκοσι πέντε, χωρίς νά χαι-
μως τίποτα από την πλαστικότητα
την όμορφιά της.

Κανείς δέν μπορούσε νά μαντεύει
τά κέρια, λεπτά και λευκά χέρια κ-
με μιά άνδρική δύναμη. Τά δέ δάχτυλα
τά ρόδινα νύχια είχαν τή δύναμη της
νάλιας.

Είχε μισοέσπλωσει στον καναπέ
κανε νά έπιδεικνύεται ή λιγερή της
και τά κουκλίστικα ποδαράκια της.
τά κουνούσε μέσα στις παντουφλίτσες.

Είχε στηρίξει τό κεφάλι της μέ
πάνω στό χέρι της. 'Η φυσιογνωμία
ήταν άληθινό μυστήριο.

Τά μάτια της γαλαζοπράσινα, ή
της πονηρή, έπρόδιδαν βιασιότητα
πού τό στόμα
Τό μέτωπο στενό, πού τό στόμα
χρυσά μαλλιά. Γι' αυτό είχε πάρει
παρτσούκλι «Χρυσομαλλούσα».

—'Η Ναθαλία έστρεψε ξαφνικά πρò
νέο και τουγνεψε μέ τό χέρι.
—Γιάννη, θέλεις νά σου πώ γιατί
νευροπαθής.

—Ο Λωραίν άνατρίχιασε και διέκρινε
περίπατο.

—Νά τό πής, Ναθαλία, θέλω νά
μάθω.

—Καταστράφηκες οικονομικώς,
τέ μου.

—Ο Λωραίν γέλασε νευρικά.
—Αυτό είνε σωστό, αλλά δέν μπο-
σθήκατε την κατάλληλη λέξι. Άρ-
είχα ποτέ μου τίποτα, άρα δέν έ-
ταστραφή και οικονομικώς.

—Δέν σάς ζητώ νά μάθω τά με-
συντηρήσεώς σας. Δέν είμαι περιερ-
γίνωμε σοβαροί, θέλεις; Δέν έχεις
ποτα. Αυτό είνε ή άλήθεια. Λοι-
ρετε.

—Μέ διώχνετε;
—Διόλου. Σας άποδίδω την έλ-
σας. Θά έπωφεληθής νά κερδίσης
λι τά λεφτά σου.

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΝΕΟΙ υγοί έχναι

Ή στερνή στιγμή

—'Ο ήλιος γέρνει μεγαλόπρεπα στή δύση του σάν
βασιλιάς μ' άνεκτίμητο στέμμα τις δόχρους ά-
κίντες του γυρίζει άπ' τό συνηθισμένο περίπατο γιά
τά παλάτια του.

—'Ο ούρανός θάραται μέ τό τριανταφυλλι χρώμα
του δειλινού. Σέ μία γωνία περαστικού δρόμου ένα
παιδάκι άπλώνει τ' άδύνατα χεράκια του στους ά-
διάφορους διαβάτες πού περνάνε και τ' άσπρα χει-
ράκια του τρεμουλιάζουν γιά νά ψιθυρίσουν τις λέ-
ξεις πού κρύβουν τόση τραγικότητα! «'Ελεήστε δια-
βάτες τ' όρφανά».

—Ποιός όμως νά προσέχη τό δύστυχο πού δέν έχει
κανένα στό μάταιο αυτό κόσμο.

—Πάρεται τά φύλλα ενός δένδρου πέφτουν κιτρι-
νισμένα, τό χρώμα του δειλινού σδύνει σιγά-σιγά και
μαζί του τό σπασμό άφίνει την τελευταία του πνοή.
'Η νύχτα άπλώνει τά μαύρα πέπλα της νά σαβανώ-
ση τό δύστυχο. 'Ο Θεός τό λυπήθηκε και τό πήρε
κοντά του.

ΝΟΤΑ ΚΥΡ. ΠΑΙΝΟΥ

—Ορκος

—'Εδώ, μέσα στής ζήσης μου τά τρυφερά σκοτάδια
έριρίε φώς παρηγοριάς τραγουδιού θλιμμένο
γι' αυτό κι' έγώ γιά σέναε παθητικές συνάτες
θά τά φυλάξω ως πού νά ρθής κοντά μ' άγαπημένο.

Τά λόγια σου μ' άνοίξαν της εύτυχίας τις στράτες
πουναι στρομένες μέ τά πιο ευδοιαστά λουλούδια
γι' αυτό κι' έγώ γιά σέναε παθητικές συνάτες
θά νά τούζω κι' όμορφα έρωτικά τραγουδιά.

Κι' άφοι πιά μου κατέκτηρες τό νοι και την ψυχή
(μου)
κι' ή έρωτική όπτασία σου πλανιέτ' δόλογυρά μου
σ' όρκίζομαι άδίσταχτα στην άσπιλη τιμή μου
νύσαι αιώνια θεός στό θρόνο της καρδιάς μου.

ΚΟΥΛΑ ΚΑΝΕΛΛΟΥ.

Σ' άγαπώ

—Θάθελα νάμινγα μαζί τις δοξαριές τις πιά γλυκές
από τσιγκάνια θιολιά
τις τριλλίες τις παθιασμένες τις πονεμένα έρωτικές
του άηδονίου γλυκολαλιά
του μπάτι το ψιθύρισμα σά 'ρωτικό άνασασμό
μες της ίτίας τά φύλλα
κάποιου φιλιού σέ μιάς καρδιάς τόν κρύφιο στοχασμό
τή θεία άνατριχίλα

τό φλόγα χαρούμενο τιτίθισμα γελιδονιού
στής άνοιξης τόν έρχομό
τό στέναγμα τό θλιβερό σέ χείλη άχρωμα ενός νεοι
σέ γλυκονείρου τόν χαμό
Νά σου τούζω ένα τραγουδι στον πιά υπέροχο (σκοπό)

αυτό πού μου ζητούσε
κι' όλες οι νότες νά σου λέν κι' όλες οι λέξεις: «Σ'
τή λέξι πού ποθούσε...

ΧΡΗΣΤΟΘΕΑ ΞΑΝΘΑΚΟΥ

Ασβυστη δίψα

—'Ο δρόμος μπρός μου άπλώνεται μέγας
κι' ό λογισμός μου όλο και πλαταίνει,
ή γάρ είνε μακριά πού μέ προσμένει
κάθ' όδόν γιά νά φτάσω δέν είν' άλλος...

Διψώ και σ' έπλωμα της σκέψης μου ζυγώνω,
νά πιά νερό από την 'Αστειρευτή τή Βρύση
νά βρω πιά κοντά την έσπινάκι
γάντα πριν τή δίψα μου νά σβύση.

—'Ο άνήφορος μου όλο κι' άνεβαίνει
κι' από τή δίψα ή γλώσσα μου κολλάει:
μέ κάτε έπός μου σάν νά μου μιλά,
κι' ό λογισμός μου όλο και πλαταίνει...

Κι' όλοθι μέ φωνάζουνε τ' άστέρια,
νά πιά τό φως τους γιά νά ξεψύσω!
πού γάτω πιά τά θήματα μου πλέρια
και δέν μπορώ στό τέρμα μου νά φτάσω.

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

Μά πριν την άγκαλιά τού χρόνου γύρω,
πρίγκιπ διαβή τη μαύρη 'Αχερουσία,
θέλω νά πώ άπ' τά λουλούδια τό μύρο,
τού 'Ερωτα νά θρώ την Πεμπουσία!

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΟΥΛΑΚΙΣ

Δυό κρίνα

—Δυό κρίνα—μέσα σ' άνθογαλά
πουναι άπάνω σ' άνθοστέλι—
τ' άσπρο σου χέρι έχει έβάλει
έξημέρωμα Πρωτομαγιάς.

—Ποιό τάχα νύκαι κερδισμένο;
αυτό πού φέρνει εις τά χείλη;
ή τ' άλλο πουναι γυρισμένο,
στό 'κόνισμα της Παναγιάς;

ΘΑΝΟΣ ΔΑΛΑΚΑΚΗΣ

Τώρα...

—Τώρα νοιώθω πιά πολύ την έρημιά μου...
Τώρα νοιώθω πολύ πώς είμαι μόνη... Κανείς δέν
είνε κοντά μου νά μου χαϊδέψη τά μαλλιά, νά μου
μιλά γι' άγάπη... 'Εκείνος έφυγε, και ίσως-ίσως
και γιά πάντα... Έφυγε παίρνοντας μαζί του όλη

μου την καρδιά, όλη μου την ύπαρξη, χωρίς νά μ'
άφήση τίποτα πιά, έφυγε χωρίς νά γυρίση νά δη-
τί άφίνει πίσω του... κι' όμως έγώ τόν αγαπώ, τόν
αγαπώ ακόμα πιά πολύ, πιά θαθεία, τόν αγαπώ κι'
ας έξω πώς ίσως-ίσως δέν θά τόν ξαναδώ.

—Τώρα πού είμαι μόνη, τώρα πού πιά πολύ πόσο
τρελλά τόν αγαπώ...
Τώρα πού εκείνος έφυγε, καταλαβαίνω πώς κάτι
μου λείπει άπ' τή ζωή μου, κάτι πού δέν θά πάψη
ποτέ νά ύπαρξη γιά μένα...

—Τώρα πού είμαι μόνη, τώρα πού δέν είμαι πιά
κοντά του νά χωνώμαι στην άγκαλιά του, νά τόν
κυττά γλυκά, νά τόν φιλώ πολύ και νά περιμένω
ν' άκούσω άπ' τό στόμα του τά λόγια εκείνα πού
μ' έκαναν τρελλή από χαρά... τώρα πού άλλοίμουν
μου λείπουν όλα αυτά, τώρα νοιώθω πιά πολύ την
έρημιά μου...

ΚΑΙΤΗ ΜΑΡΑΘΑΚΗ

Ω Μούσα!

—Ω Μούσα μου, έξέσκισα πιά μέ μανία
της Τεχνης τό ρούχο τ' άγνό
κι' όλογυμνος σέρνω
την έρημο παίρνω
πού φέρει στό χάος. Τραχεία ή πορεία,
τό θήμα όκνιό.

—Ω Μούσα μου, έσπασα πιά της καρδιάς μου
τις λώγες λεπτοδύες χορδές
κι' άπομειναν μόνο
γερές άπ' τόν πόνο
της λύρας—συντρυφά της λύτης, χαράς μου—
οι άγιες χορδές.

—Ω Μούσα, προστάτρια τ' όρφανού σκοπού σου
τή γωνία μου τούτη γιά ός
κάθ' όδόν μου νά φτάσω
στό τέλειο, νά πλάσω
καθώς και ο Πλάστης, ψυχές του μυαλού μου—
έμπνευσις γερές!...

ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΥ

Μάτια καστανά

—Σάν την άντίκρισε γιά πρώτη φορά, έννοιω-
στην καρδιά του ένα γλυκό ρίγος...

—Χρόνια διάβαινε τώρα στό περιόδι της ζωής.
Γυναίκες πολλές είχε συναντήσει στό διάβα του, ό-
μορφές σάν άνοιξιές της, χαρμαγές, αλλά καμιά
δέν έκανε την καρδιά του νά ριγίσση... Και τώρα
έκπληκτος έμπρός στην κλέφτρα της καρδιάς του,
την κλέφτρα όλης του της υπέρθεως, της εκφράζει
μέ θερμά λόγια την άγάπη του. Τά μάτια της, τά
καστανά της μάτια πού σάν διαμάντια κοσμούν τό
θλιμμένο της προσώπακι, τό χλωμό, τόν κυττάζουν
θλιβερά. Τό πονεμένο θέλημα της προδίδει την
πραγματικότητα. Και κείνη έννοιωσ στην καρδιά
του τό μοιραίο σκίτημα... Μ' άλλοιμουν! Είνε άρ-
ραβωνιασμένη μέ άλλον...

—Έμπρός στό χτύπημα της μοίρας του έφυγε πλη-
γωμένο κατάκαρδα βλέποντας τό μοναχικό δειρο
της ζωής του νά συντρίβεται ένω τά χείλη του ψι-
θυρίζουν άσυναίστητα:
Μάτια καστανά, γραφό μου ήταν νά σάς χάσω...

ΑΝΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Λατρεία

—Κάθ' έμέρα πού σέ βλέπω, ή καρδιά μου λιώνει
στην φλόγα της αγάπης μου και κάθε μέρα, κάθε
στιγμή, νοιώθω την αγάπη αυτή νή γιγαντώνη και
ν' άπλώνεται σ' όλο τόν έσώκοσμό μου.

—Από τότε πού σέ γνώρισα, αίσθανθήκα την καρ-
διά μου νά κυττά και οι κύττοι της αυτοί, μου ά-
νοιξαν καινούργιο δρόμο. 'Ω, κάνε μέ νά δώ μέσα
στά μάτια σου πώς ο δρόμος αυτός είνε εκείνος πού
όδηγεί στον Παράδεισο. Μη μ' άφήσης νά πιστέψω
πώς δέν υπάρχει δρόμος πού φέρνει στην εύτυχία.

—Πάρε τό χέρι μου. Σ' είς τό μέσα στό χέρι σου.
Αυτό θάβει μιά μεγάλη χαρά γιά μένα. Αυτό θά
μου γλυκάνη λίγο τόν πόνο στις άξυμέρωτες
νύχτες.

—'Ω, τις νύχτες. Στην άγρύπνια μου και στον β-
πνο μου, στό νοι μου και στην καρδιά μου δέν θά-
πω, δέν αίσθανόμουν τίποτε άλλο από τή θεία μορφή
σου και στις άγνιες, μετράω άνυπόμονα τις ώρες,
περιμένοντας πότε θαρθί ή εύλογημένη στιγμή πού
θ' άντικρύσω τό χαρούμενο πρόσωπό σου, μέ τά ω-
ραιότερα μάτια του κόσμου. Τά μάτια μέ την άπειρη
καλωσύνη και τρυφερότητα. Νά δώ τό γεμάτο γλυ-
κύτητα χαμόγελο και ν' άκούσω τή φωνή πού μα-
γεύει.

—Όταν είμαι κοντά σου, ό θείες στιγμές, μιά ά-
γία χαρά μέ μεθάει. Σέ κυττάω θαθεία στά μά-
τια, στα μάτια πού τόσο άγάπησα, και προσπαθώ
νά μαντέψω τις πιο άπόκρυφες σκέψεις σου. 'Ω, νά
μυρούσα νά μάντευα. Νά μάντευα τί είμαι γιά
σένα.

—'Ηθελα νά μην είχες γεννηθί παρά μόνο γιά
μένα. Νά είσαι δική μου. 'Αποκλειστικά δική μου.
Τόσο δική μου, πού νά μην αίσθανόμουν την άνάγκη
νά κυττάω κανένα. Κανέναν άλλον, έκτός από μέ-
να. Γιατί κανένας δέν σ' αγαπάει όσον έγώ. 'Ανεί-
πωτα, άτέλειωτα, πολύ... πολύ...

ΦΡΑΓΓΙΣ ΚΟ ΓΚΡΕΚ

Σέ μιά κακιά ψυχή

—'Ενα μου όνειρο πού μέρες τώρα μέ κρατούσε
συγκινημένη, σκορπίστηκε.
—'Εμερα πώς ή καρδιά σου κλείνει τις πιο δύνα-
τές, τις πιο παράξενες αντίθεσεις, και φοβήθηκα, ε-
νε ή αλήθεια, όσο περιούσαν οι μέρες, οι θραυρές,
πώς άπέφυγες νά μέ δής, από μία διάθεση νά μη
μ' άνταρρήνη, νά μη μου έπιτρέψει νά υποθέσω
πώς... Ναι και δέν θά έγινες τίποτε, άγάπη μου,
ούτε και θάταν αυτό πρόσδοια εάν έρχόσουν.

—Θά έβινες όμως μιά άσυνκρίτη, μιά μοναδική
ευχάριστη συγκίνησι μέ κάποια πού νοιώθεις μέ πό-
ση λεπτότητα σέ άγάπη.

—Χωρίς νά σου παραπονόμουν, είμαι συντετριμμένη
μέ μίαν άτέλειωτη λύπη στην καρδιά, άφίνω τή σκέ-
ψη μου νά φερούνη την άναπόδωτη περασμένης
γλυκειάς και άεχάστες αναμνήσεις ένανάω γιά μία
στιγμή σ' αλήθεια!

ΠΑΡΗ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Προσκύνημα

—Τη διοπάλη θρόνιασα στό στήθε μου θρησκεία
—παλά λατρεία τ' ούρανός σέ γκρέμασε στή λήθη—
Μέσ' στην φρικτή ή γένση μου της ζήσης έκκλησία
τά μαύρα κι' άγρία χρώματα της συμφοράς έντόθη.

—Θυμιάματα ξεγυμνώναι τά λαύρα δάκρυά μου
και γιά καντήλια τρέχουν οι λογικοί μου πόθοι.
Γιά τ' άχραντα μυστήρια τά στείρα όνειρά μου
και λατρείας ή ψυχή σ' άπαιτοχές σταυρώθη.

Και πάλι σέ μαρτυρές, μεγάλες λειτουργίες
πού έρείς τά πάθη μου στό σώμα μου τελούνε.
Εικόνες κι' οι έλπίδες μου πτωγμένες σ' άγνιες
στην τραγωδία της ψυχής δέν έχουν τί νά πούνε...

ΧΡΟΝΗΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

Παράπονο

—Δέν έρχεται καλέ μου, τό Φεγγάρι
νά παίξη πιά στον κήπο μου μέ χάρη
μέ τις μισοκίες και τά γαλφόνια.
Και τό θρόνακι στό παράθυρό μου
δέν έρχονται νά πούνε τόν καυμό μου
μέ τά τραγουδιά τους τ' άηδονιά.

*Ήταν φανερό πώς ο ήχος έρχόταν από την παράγκα του παραέμενου αυτού του ανθρώπου. Πράγματι, από την παράγκα εκείνη ακούονταν. *Ωστε έπαιξε και βιολι αυτός ο άνθρωπος, που μου είχε κάμει τέση εντύπωση; Και τόσο ωραίο, τόσο γλυκό βιολί; Και πώς δέν τόν είχα ακούσει ως τότε; Γιατί, άπόψε, τόν άκουα γυ

«... 23 Δεκεμβρίου 1920. Νύχτα. 'Ο βορ-

Ἐκεῖ σταμάτησε. Στὸ μεταξύ αὐτὸ
περὶ καὶ κάτι ἄλλα, μὰ δὲν τὰ καλὰ
μαί. Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίξε ἕνα

Στάθηκα έτσι για κάμποσο χρόνος, σάν χαμένος. Κι' όταν, κάποτε, ράττησε τους ρευθασμούς του.

ρηᾶς ἔξω χαλαρεῖ
 σμο Κι' ἐγὼ σκυρ
 νος ἐπάνω στὸ
 σκέφαλο τῆς
 στῆς μητέρας
 Εἶνε στὰ τελευτ
 τῆς. Ἄν καὶ οὐ
 ἀναίσθητη πιά,

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμβουλίου τῶν ἰατρῶν μας

κ, ΖΙΚ - ΖΑΚ. — Προσφύγετε εἰς ἱατρὸν διὰ νε
σας θηριοκατηριάζει τὰ πρῶτα. Διὰ τὰ δευτέρα
λαμβάνετε:

Adenolysine

Τὸν χειμῶνα πίνετε ἄφθονον μπουρουνέλαιον. Κά-
μετε ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐθαιμοθεραπείαν, προσφεύγων
εἰς ἰατρον.

ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ «ΑΤΛΑΝΤΙ-
ΔΟΣ». — Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ παρ' ἱατροῦ
διὰ νὰ διαπιστωθῇ πρῶτον ἡ αἰτία τῆς ἐρυθρότητος
αὐτῆς καὶ τῆς διογκώσεως. Τότε γράψατέ με πάλιν
καὶ βάσας ὁδηγήσωμεν θεραπευτικῶς. Διὰ τῆς χιο-
νιστρῆς, ἐκτός τῆς τοπικῆς θεραπείας, δὲ χρειαζοῦν
νὰ ἐλπίστωμεν ὀλίγον τὴν ἰδιοσυγκρασίαν σας. Νὰ
λαμβάνετε τρία κολλήρια σὺν τῇ μισορίῳ ἐξ ἡμέ-
ρας.

Adenolysine

Τὸν χειμῶνα ἀφθονον μουρουνέλαιον. Καὶ διὰ τὴν ἀπαραίτητον ἀναμετάλλωσιν τοῦ ὄργανισμοῦ σας, 6 τὴν ἡμέραν, ἐκ τῶν:

Comprimés Calcilol

Τοπικῶς, κάμετε ἐκάστην ἑσπέραν μίαν ἐπάλειψιν
 μετὰ τὸ κάτωθι:

Extr. d' hamamelis	gr.	3,0
Camphre	»	1,0
Antipyrine	»	1,0
Essence de lavande	»	0,50
Huile d' amandes douces	»	15,0
Beurre de cacao	»	40,0

Α. Β. Γ., Γιάννηνα. — Ασφαλῶς κάθε ἄλλο
παρά καλὸν εἶνε αὐτὸ πού παθαίνετε. Νὰ ἐπαναλά-
βετε αὐτῶς τὰς ἀπὸ διμῆνου διακοπείας φυσιο-
λογικὰς συνηθείας σας. Ἄν μὲ μόνον αὐτὸ τὸ μέ-
τρον ἡ κατάστασις δὲν παρέλθῃ, τότε μᾶς ἐναγρά-
ψετε.

κ. ΑΧΙΛΛΕΑ. — Ἀνατρέξατε εἰς προηγούμενα
 παλαιότερα φύλλα τῆς «Ἀτλαντίδος»; εἰς τὴν στή-
 λην τῶν ἀπαντήσεων μας. Ἐκεῖ ἀναγράφομεν μίαν
 εἰδικὴν φοριεῖον.

Κ. Γ. Γιατί είσθε τόσο απογοητευμένοι; Βε-
βαιά δεν γνωρίζετε τί ακριβώς συμβαίνει με σας,
αλλά δεν σας έχουμε εξετάσει. Άλλ' ιδιοτήτες και
να συμβαίνει, και αυτό που φαντάζεσθε και
πρό του οποίου τόσο τρομοκρατείσθε, θα γίνετε κα-
λά. Κανείς σήμερον δεν είνε απόλυτος διήτης. Σας
επαγγαλλούμεν ότι δεν γνωρίζουν τί έχετε, άλλ'
έχετε όσα που γράφετε, και προκύπτει: ότι παρ' όσον
δεν σας το λέγομεν να επαρτήσθε, και από το αυτό
να προσερχώσθε εν τή επιστολή σας. Θά έχετε
το έξης: Θα πάτε εις ένα ακτινολογικόν εργαστή-
ριον και θα κάμετε μίαν ακτινογραφίαν θώρακος.
Την όποιαν θα πάρετε και θα πάτε εις τόν εκ τών
κατ' αν' ους κ. 'Ανάρτυρον Σφακιανάκη (Σωκρά-
τους 30), όστις θα σας εξετάσσει και θα σας συμ-
βουλεύσει τελείως δωρεάν, έφ' όσον είσθε άπορος.
Ελπείτε ότι δεν πρόκειται να σας φέρωμε να επε-
ψάμετε όπως φοβείσθε. Όπλισθητε λοιπόν με θάρ-
ρος και όλα θα εδωθούν κατ' εύχην.

IV. ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

κε, σκυφτός, ὅπως πρὶν καὶ θῆκε ἔξω.
Τραβήχθηκα κι' ἐγὼ τότε γρήγορα
γρήγορα καὶ πῆρα τὴν πρώτη μου θέσι,
μὲ προφύλαξι, πάντα πίσω ἀπὸ τὴν πα-
ράγκα.

Τὸν ἐβλεπα. Πῆρε ἀπὸ τὸ τραπεζάκι
τὸ βιολί του καὶ κάθησε στὴν ἴδια καρέ-
κλα πού καθόταν ἀπὸ πρὶν. Καὶ μόλις
ἐξαίδηψε μὲ τὸ δοξάρι του τὶς χορδὲς
τοῦ βιολιόυ του, μιὰ ἐξαίσια νυχτωδία,
γιομάτῃ θλίψι καὶ ὀνειροπόλῳ, ὕψωνό-
ταν, ἐξαύλωμένη στὸν οὐρανό...

Ἦσαν ἀνοιξι. Ἀπριλιτικὴ βραδυά.
Μία γλυκύτατη καὶ μεθυστικὴ μωροδιά
πλημμύριζεν τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ φεγγά-
ρι ἀρμένιζε ἥσυχα, σὰν τὸ καλοτάξειδο
καϊκίκα, στὴν ἀπέραντη ἀστροθάλασσα
τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ οἱ χλωμές του ἄχτινες,
ἔξ καὶ ρουφούσαν ὅλο τὸν πόνο καὶ τὸ
πλάσμα τοῦ σκόρπριζε τὸ βιολί του. Μοῦ
φάνηκε, γιὰ μία στιγμή, πὼς τὸ φεγγά-
ρι ἐχλόμασε μὲ μιὰς καὶ συγκινημένο ἀ-
πὸ τὴς ἐξαιτίας καὶ καπονετικὲς νότες τοῦ
βιολιοῦ του, ἐστάθηκε ν' ἀκούσῃ, συνε-
κρμένον, τὴν ἐξομολόγησι τοῦ πόνου
του.

Τὴν ἄλλη μέρα, συναντηθήκαμε γιὰ
πρῶτη φορά στὸ δάσος. Μὲ σταμάτησε,
ὥρις νὰ μὲ χαιρετήσει καὶ μοῦ εἶπε ἁ-
δύτομα:

— 12 Μαΐου 1922! 23 Δεκεμβρίου
1920! Χριστούγεννα... Τριαντάφυλλα!...
Χριστούγεννα!... Νά και η Ναταλία... Αύ-
ριο παντρεύομαι!...

Τὸν ἐκύτταξα μ' ἑκπληξι καὶ μὲ βα-
ρὴν συμπόνοιαν.

Ὁ ἄμοιρος! Εἶχε τρελλαθῇ

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

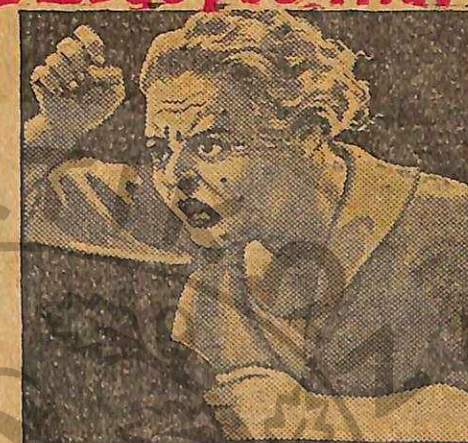

КРАГІОН

Déa

IOANNIS A. TZONIS
IA TPOZ
IOANNINA

**Ἀγωνίζεται διὰ τὴν διατηρήσιν
τὴν ἀγάπην τοῦ Συζύγου της!**

«Κανείς άνδρας δέν αξίζει τόν κόπον τών οποίων καταβάλλομεν συνήθως διά νά τών κρατήσωμεν, λέγει εἰς διάσημος κινήματογραφικός ἀστήρ. Ἐν τούτοις χιλιάδες συζύγων δέν ἔχουν τήν ἴδιαν γνώμην. Παρατηροῦν μέ τρόπον τας πρώτας ἐνδείξεις τῆς προσοχῆς τοῦ ἀνδρός τών πρὸς ἄλλην γυναῖκα Βλέπουν ὅμως τὸν καθρέπτην διά νά ἐξακριβώσουν ἀν τούτῳ δέν προέρχεται ἀπὸ ἰδικόν τῶν λάθος; Εἶνε φυσικὸν εἰς ἑνα ἄνδρα νὰ θαυμάζῃ ἕνα καθαρό καὶ θελουδένιο δέρμα καὶ μίαν νεανικὴν ὄψιν. Ὅταν μίαν γυναῖκα βλέπῃ νά σχηματίζονται ρυτίδες τῆς, δύναται εὐκόλως νὰ ἐπανεὶ ὁποία εἶχεν ἀρχικῶς προσελκύσῃ. Κάμετε ἁπλῶς χρῆσιν καθε βρομας Τοκαλὸν, χρώματος ρόζ, κατὰ τὴν νύκτα, τὼνάει τοὺς χεῖρας καὶ τὰς ρυτίδας καὶ ἀνανεώνοντες τὸ πρῶτ καὶ προσέξατε χρῆσιν κρέμας Τοκαλὸν χρώματος λευκαίνει, τὼνάει καὶ στύπτει τοὺς, τὰ μαῦρα στίγματα καὶ δὲ συνδυασμένη αὕτη θεραπεία ἀντὶ τὴν πολλὴν συζύγων, καθ' ὅσον ποτὺχει.

Σας ἐγγυώμεθα θετικά ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται. Γενικός Ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42. — Ἀθήναι.

Ὁ Γάλλος Χημικός Α. Thoma-
sen, Σύμβουλος τῶν μεγαλύτερων
ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν
ἐφεύρεσίν του σχετικῶς μὲ τὴν κα-
τασκευὴν τῶν κραγιὸν χειλέων εἰς
τὴν Ἀρωματοποιίαν «Cana».

Σήμερα το Κραγιόν ΡΕΑ κατασκευάζεται με ό,τι τελειότερον επιστήμη έχει να μάς επιδείξει.

Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χω-
ματισμούς: όταν τὸ φορῆτε τὰ χεῖλι-
σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαρμένο.
Τόσον εὐκολος εἶναι ὁ συντονισμὸς
τοῦ μὲ τὸ γόφυμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλ
σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πράγμ
ποῦ σᾶς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τ
συγγὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θα ιδήτε για
κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντ
έφωδιασμένη με τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΝ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΝ
ΑΓΡΙΑΔΑ. — Δυστυχώς ον γίνεται τίποτα. 'Αν πάλι θέλετε να τ' εσώσετε. Πάντως δεν σας το συμβουλεύω. Προτιμότερο είναι να τ' αφήσετε όπως έχουν.

Μεταχειρισθήτε για τὰ θλέφαρα τὴν 'Αζουρίνη. Γ. Α., Κιάτο. — Νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὴν 'Αθήνα τσάι τῆς Κίνας. Νὰ τὸ θράξετε καλὰ καὶ σὲ μισὴ ὀκά τέτοιο τσάι ρίχνετε ἓνα ποτηράκι τοῦ κρασιοῦ καθαροῦ οἰνόπνευμα.

Τότε πλένετε μ' αὐτὸ τὰ μαλλιά σκέτο τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα.

Ὅσο γιὰ τὰ χέρια ἀποφεύγετε τὰ κρύα νερά καὶ δύο φορές τὴν ἡμέρα νὰ τὰ τρίβετε μὲ ἓνα μίγμα γλυκερίνης καὶ λεμόνι.

Γιὰ τὸ πρόσωπο ἡ καταλληλότερη εἶναι ἡ κρέμα Ρέα.

ZANIN, Θεσσαλονίκη. — Νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ θράου μὲ τὸ κάτωθι ὑγρὸ, τὸ ὁποῖον προμηθεύετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον.

30 gr. Alcohol camphre

15 > Teint Benjoin

60 > Alcohol

Γιὰ τὰ χεῖλη σας κραγιὸν Ρέα.

ΚΑΛ. ΖΩΑΝΟΥ, Πάτρας. — Μοναδικὸ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶναι τὰ ψυχρὰ ντοῦς.

Εἰδικῶς ἔστιν γίνονται μὲ τὸ «Μαστοσέν» μὴ-χάνημα ποὺ κοστίζει περὶ τις 250 δραχ.

Τὸ σπασιαλιτὲ «Ρόμα» εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ τὴν περίπτωσί σας.

ΠΟΥΛ ΠΟΥΛ. — Βέβαια αὐτὸ ποὺ σὰς ἔδωσα θανάτωσε τὶς θλεφαρίδες σας καὶ τὶς μάκρυνε.

Πάντως δὲν πρέπει νὰ τὸ παρατήσετε.

Μεταχειρισθῆτε ταυτοχρόνως καὶ τὴν 'Αζουρίνη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, Δράμα. — Διαβάστε τὴν γράφω στὴν 'Αγριάδα. Πούντρα Ρέα ὑπάρχει σὲ όλες τὶς ἀποχρώσεις, ζητήστε ἀπὸ τὸ φαρμακοποιὸ σας.

ΜΑΙΡΗ ΖΑΝ, Αἰγίου. — Εὐχαριστοῦμε πολὺ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς εὐχαριστήτε γιὰ τὸ καλὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶδατε ἀπὸ τὶς συνταγές μας. Καθὼς μᾶς εἶναι νὰ ἐξυπηρετήσωμε κάθε ἀναγνώστη.

Πολὺ καλὴ ἡ 'Αζουρίνη γιὰ τὴν περίπτωσιν ποὺ μὲς ζητάτε.

ΦΑΛΗΡΙΩΤΙΣΣΑ. — Καμμιά ἐλπίς. Εἶναι ἡ φύσις σας τέτοια, μὴ γυρεύετε ἀδύνατα πράγματα.

ΜΑΛΒΑ

Τελειοποίησις εἰς τὴν Περμανάντ δια νεωτάτης μεθόδου καὶ διδασκαλίας τῶν διαλύσεων ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν φαρμάκων.

Τιμὰι εὐκαιρίας ἔλυν τῶν τεχνικῶν μέσων τῆς μίξαντλιν.

Μπιγκουτὶ ἐλαστικὰ τὰ 12 δραχ. 40.

Μπιγκουτὶ ἐξ ἀλουμινίου τὰ 12 δρ. 84.

Μπιγκουτὶ ἐξ ἀλουμινίου μεγαλυτέρου μεγέθους τὰ 12 δραχ. 120.

Πένες νικελὲ ἐξ ἀλουμινίου οἱ 12 δραχ. 60.

Πένες νικελὲ γερμανικὲς οἱ 12 δρ. 84.

Πένες ἐξ ἀλουμινίου μεγαλυτέρου μεγέθους δραχ. 120.

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11 ἔναντι Θεάτρου 'Αλάμπρας.

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μὲ:

δὲν ξεβάβουν ποτέ.

ARTI

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

Κυρίες μου,
μια περμανάντ γι'αὐτὸ ἔχῃ ἐπιτυχία προουποδέτει πρὸ παντὸς ἁριστὰ φάρμακα καὶ εὐσυνείδητη ἐργασία. Τὸ ὄνομα μου καὶ ἡ μερίστη πελατεία ποὺ κατακλύζει καθημερινῶς τὸ κατάστημά μου σας ἐργυῶνται γι'αὐτό.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
ΣΤΑΔΙΟΝ 27 — ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΒΠΑΛΛΗΛΩΝ
ΑΡ.ΤΗΛ 23208

Ο ΧΕΙΜΩΝΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα βάψατε μόνκι Σας τὰ περσινὰ Σας φορέματα μὲ τὰς ιδεώδεις Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI καὶ θὰ γίνονιν καινούργια καὶ μοντέρνα καὶ οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμένα. Δὲν εἶναι ρεκλάμα, εἶναι πραγματικὸ τίς. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβάβουν, οὐτε καὶ ἐπιφέρουν σὸ φέρεμα τὴν παραμικρὰν φθοράν. Ὅταν ἀγοράζητε βαφὰς ARTI, νὰ προσέχητε τὸ πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀναγρῇ τὴν λέξιν ARTI. Οὐδέποτε νὰ δέχεσθε νὰ σὰς δίδουν βαφὰς χυμὰ μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι καὶ αὐτὰ εἶναι Μάρκα ARTI, διότι Βαφαὶ ARTI χυμὰ δὲν ὑπάρχουν, παρὰ μόνον πακετίδια μὲ τὴν Μάρκα ARTI καὶ πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά. Ἀντιπροσωπεία: Ἀθῆναι, ὁδὸς Λέκκα 21 α, Θεσσαλονίκη ὁδὸς Ἑρμοῦ 16.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Ἰατρός	Ἰατρός
Ἄ. Μ. Σφακιανῆς.	Χρήστος Δρακάκης
Σακράτους 30 Ἀθῆναι	Καθάρου 2, Ἀθῆναι
Νοσηματα Ἑσπερικά	Δερματικά, Ἀφροδισιακά
Νοσηματα παιδῶν.	Γυναικολογικά

Ἡ νέα Διεύθυνσις τῆς «Ἀτλαντίδος», ἐπιθυμοῦσα νὰ συστηματοποιήσῃ τὸ ζήτημα τῆς συνεργασίας τῶν Νέων Λογοτεχνῶν προέβη εἰς τὴν ὑστάσιν δύο ἐπιτροπῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ κρίνουν τὰ ἀποστέλλόμενα ἔργα. Ἡ πρώτη ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ τὰ ποιήματα καὶ τὰ μικρὰ πεζὰ ἀπετελέσθη ἀπὸ τὴν κ. Λιλήν Πριονιστὴ καὶ τοὺς κ.κ. Δ. Εὐαγγελίδην καὶ Δ. Γαλερίδην, καὶ ἡ δεύτερα, ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ τὰ πεζοτράγουδα καὶ τὰ διηγήματα ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς κ.κ. Δ. Εὐαγγελίδην, Χρ. Χαϊρόπουλον καὶ Α. Σακελλάριον. Κατόπιν τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἐπιτροπῶν αὐτῶν ὁρίζονται ὡς ἑξῆς τὰ δικαιώματα κρίσεως:

Ποιήματα καὶ μικρὰ πεζὰ δραχ. 5.—
Πεζοτράγουδα καὶ διήγημα » 10.—
Οἱ ἀποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, ἐφ' ὅσον τὸ διηγημὰ των ἐγκριθῇ, νὰ δημοσιεύουν καὶ μὲ αὐτὸ τὴν φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχ. 75 διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ κλισέ. Ἡ ἀποστέλλομένη συνεργασία τῶν Νέων Λογοτεχνῶν πρέπει νὰ γράφεται ἐπὶ τῆς μίᾳς μόνον πλευρᾶς τοῦ χάρτου καὶ νὰ εἶναι εὐανάγνωστα. Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Συνεργασία μὴ συνοδευομένη μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν δικαιωμάτων κρίσεως θὰ ἀπορρίπτεται.

★

Γ. ΡΟΖΑΝ. — Ἀποκλείεται ἀπὸ τὴ σελίδα Νέων Λογοτεχνῶν γιὰτὶ σὸ 250 τεῦχος ἔδωσες ἓνα ποιήμα μὲ τὴν ὑπογραφή σου, ἐνῷ ἀνήκει στὸ ΧΡ. Ο.

ΑΝΔΡΕΑΝ ΓΡΑΝΙΤΣΑΝ. — Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅτι θὰ δώσετε ὠραιότερα πράγματα πρὸς τὸ παρὸν ὅμως μὴ θιάζεστε νὰ δημοσιεῖσθε.

ΕΛΕΝΗ ΜΟΝΟΓΥΙΟΥ. — Ἔχετε πράγματι ταλαιπωρία. Προσέχτε ὅμως τὴ φρεσὶ σας. Ὅπως ἐπίσης καταλείψετε λιγάκι τὸν πολὺ λυρισμὸ.

ΕΥΣΤΡ. ΚΑΡΟΛΙΔΗΝ. — Οἱ φωτογραφίες πάρα πολὺ μικρῆς, στείλετε πλεονέκτες καὶ 5 δραχ.

Τὸ ποιήμα σας θὰ ἦταν καλὸ ἂν δὲν τὸ λέγαμε ἀπὸ τὴν ἀγγελοῦδι. Περισσότερη θετικότητα στὰ ποιήματά σας.

ΔΕΣΠΩ. — Γιὰτὶ νὰ τὰ ρίχνετε στὸ καλάθι. Ἐπὶ τῆς ἀντιγραφῆς δὲν ἔχετε. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς-πέντε ἡμέρας νὰ ξαναδιαβάσετε τότε θὰ διαλέξετε τὸ καλὸν μόνον. Θὰ σὰς φανοῦν ὅταν ἓνα καὶ θὰ τὰ κρίνετε μόνιμα. Τὸ «Ἰατρί» μποροῦσε νὰ γραφῇ καλύτερα, ἔχει ἐλλείψεις τεχνικές.

Στείλετε μᾶς 2 μικρῆς φωτογραφίες καὶ 10 δρ. νὰ λάβετε μὴ ταυτότητα.

ΑΝ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Καλὸ εἶναι. Ἐγκρί-
νεται.

Η. ΡΑΓΚ. — Δυστυχῶς δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ ἀνταποκριθῶμε καὶ δι' ἐπιστολῆς. Εἶναι πολὺ ὄρατο αὐτὸ ὅτι θὰ δώσετε ὠραιότερα πράγματα πρὸς τὸ παρὸν ὅμως μὴ θιάζεστε νὰ δημοσιεῖσθε.

ΠΟΠΗ ΣΙΛΒΑ. — Ἔχει βέβαια πολλὰς ἐλλείψεις τεχνικές. Μὲ τὸν καιρὸ καὶ ἂν διαβάσετε θὰ ἀπορρίψωμε μὲ τὸ ρυθμὸ ποὺ ἀπαιτεῖ κάθε τραγῳδία. Περσὶ μᾶς φέρετε δύο μικρῆς φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. νὰ πάρете τὸ θελτίο ταυτότητός σας.

ΖΑΝ ΓΙΑ—Ν. — Μποροῦσατε νὰ τὸ εἶχατε πλεονέκτες καὶ 5 δραχ.

ΑΝΔΡ. ΖΗΣΗΝ. — Προσέχτε τὴν ὀρθογραφίαν. Αὐτὸ σὰς ἀδίκει πολὺ καὶ ὅτι ἀκόμα γράφετε, ὅτι θὰ δώσετε ὠραιότερα πράγματα πρὸς τὸ παρὸν ὅμως μὴ θιάζεστε νὰ δημοσιεῖσθε.

ΣΑΤΡΑΖΕΜΗΝ. — Μποροῦσε νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ, ἀλλὰ ἐκλαϊκευμένο καὶ ἀνεπιστημονικόν, ἐπίσης μὲ ἱστορικὰς ἀποψεις ἀνεπιστημονικάς. Στείλετε 2 μικρῆς φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. νὰ λάβετε τὴν ταυτότητα σας.

ΚΩΣΤΑΛΛΑΝ. — Καλύτερος ἦταν ὁ «Νίκος» πρὸ πάντων μὴ θιάζεστε νὰ γράφετε γιὰ νὰ δημοσιεύετε. Τὸ ζήτημα τοῦ ἐκανονίσθῃ.

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΟΤΕΡΟΝ

Κ. ΝΙΚΗΤΟΝ. — Προσέχτε τὸ μέτρο. ΠΕΤΡΟΝ Κ. — Στείλετε 5 δραχ. καὶ 2 φωτογραφίες νὰ λάβετε τὴν ταυτότητα σας. Ὡς ἰδέα πολὺ καλὴ, ὅχι ὅμως καὶ ὡς λογοτεχνικὸν κομμάτι. ΧΡ. ΒΡΑΔΥΝΟΝ. — Δημοσιεύονται ὅλα μὲ τὴν σειράν τους. Ταυτότης ἀποστέλλεται. Τὸ Χριστογεννιάτικο ὄχι καλὸ. Α. ΣΠΑΡΤΑΚΟΝ. — Οἱ εἰκόνες πολὺ τομη-
ρῆς καὶ ἀπίθανες. Προσέχτε. Α. ΑΠΟΣΤΕΛΛΑΤΕ 5 ΔΡΑΧ. καὶ 2 μικρῆς φωτογραφίες νὰ λάβετε τὴν ταυτότητα σας. Δυστυχῶς τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. Πάντως, ὅσον ἀφορᾷ τὸ διηγηματικὸν σας, δὲν εἶναι βέβαια ἐντελὸς τέλειον, πάντως καλὸ. Ὅχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο, μὴν ἀποθαρρύνεσθε. Κ. ΚΑΛΟΤΣΗΝ. — Δὲν εἶναι βέβαια ὅπως τὸ ἤθελα. Πάντως ἔγινε καλὸ. Ἐλπίζω νὰ ἔχετε καθε καλὴ θέλησιν νὰ ἐργασθῆτε καὶ ὅχι νὰ δημοσιεύετε. Στείλετε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. νὰ πάρете τὴν ταυτότητα σας. ΓΥΦΤΑΚΗΝ. — Δὲν ὑπάρχει βέβαια ἀμφιβολία, ἀλλὰ ἡ πείρα γιὰ τὴν ποιήσιν δὲν εἶναι ζήτημα χρόνου. Ἄν τότε μετὰ σὰς δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ χρονικὸ διάστημα. Ἄν ὅχι, τότε... Τὸ σημερινὸν ἔχει πολλὰς ἀτέλειες. ΑΘ. ΤΣΙΑΡΑΝ. — Ὅχι καλὸ, προσέχετε περισσότερο. ΑΛ. ΝΟΤΑΡΑΝ. — Νὰ μὴν τὸ κόβετε, νὰ τὸ ἀντιγράφετε μὲ λεπτὸ χαρτί. Τὸ ποιηματάκι σας ὅχι κατάλληλον. ΚΥΡ. ΠΑΠΑΓΑΒΡΙΝΗ. — Μὴ θιάζεστε νὰ δημοσιεύετε. Καλύτερα νὰ γράψετε πρῶτα πολλά. Κ. ΜΑΝΩΝ. — Γιὰτὶ μοῦ στέλνετε τόσο τακτικά; Ἀρθεῖτε νὰ πάρουν καὶ οἱ ἄλλοι σειρά. Τὸ «Ἰατρί» ὅπως πολὺ καλὸ, ἀλλὰ τεράστιον. Ε. ΨΑΛΤΗΝ. — Τὰ «Ἰατρί» ὀνειρὰ καλὰ δυστυχῶς ἔχει ἐπαναλείψεις πολλὰς.

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Ἴδου ἓνα ταχὺ μέσον διὰ νὰ ἔχετε δόντια κατάλευκα, θελκτικὸ χαμόγελο.

Ἀρχίσατε νὰ βουρτσίζετε τὰ δόντια σας μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας. Θὰ ἴδῃτε πόσο γρήγορα ἀποκοῦν αὐτὴ τὴ λευκότητά καὶ στιλπνότητά ποὺ θαυμάζετε στυλὸς ἄλλοις. Θὰ ἴδῃτε ὅτι ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ ὁμορφύνῃ τὰ δόντια σας ὅσον καμμία ἄλλη ὁδοντοκρέμα. Θὰ βεβαιώσετε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θὰ γίνονιν κατὰ πολὺ λευκότερα μὲ τὴν ὁδοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ, τὰ δὲ ὄνυλα σας θὰ ἐξυγιανθοῦν τελείως.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ «ALAVENOR»

Διότι εἶναι ἡ μόνη λοσιὸν προσώπου ποὺ περιέχει τὴν θαυματουργὸν Hamamelis, ἡ ὁποία θρέφει καὶ ξαναναιώνει τὸ δέμα. Τὰ μπιμπικία, οἱ λεκέδες καὶ ὅλαι αἱ ἀκαθαρσίαι τοῦ προσώπου ἐξαφανίζονται καὶ τὸ δέμα γίνεται ὁλοκάθαρον καὶ λεῖον. Δοκιμαστικὸν φιαλίδιον ἀποστέλλεται ἔναντι δρχ. 5 εἰς γραμματόσημα. Πωλεῖται τιμὴ δραχ. 45, 60, 90 καὶ 160. Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Ἰωάννης Συμεωνόγλου Ἑμμ. Μπενάκη 8.

LAVENOR
Haut- u. Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)
HERSTELLER: JUNGER & GEBHARD • GEGR. 1873 • BERLIN SW 19

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Με τὰ γερμανικά φιγουρίνια του Οίκου Otto Bayer Λειψίας δύνασθε (ἀναλόγως του περιοδικού ή τεύχους νά ράβετε, νά κεντάτε καί νά πλέκετε) μόναι σας κατ' οίκον, σύμφωνα με την τελευταίαν λέξιν της μόδας. Είναι τὰ μόναι τὰ ὅποια σας ἐξυπηρετοῦν, διότι κάθε μοντέλλο, κάθε σχέδιον κεντήμα-
ς ἔχει καί τὰ πατρόν του.

Γιά τὰ κεντήματα ὑπάρχει λεπτό χαρτί ἄσπρο πού μόλις τὸ βάλετε ἐπάνω στοῦ ὕφασμα καί τὸ σιδερώσετε θγαίνει ἐπάνω στοῦ ὕφασμα κι' ἔτσι κερ-
δίζετε καιρὸ καί δὲν κοπιάζετε νά ξεσηκώνετε.

ΔΕΛΤΙΟΝ

— Ενδιαφέρομαι γιά κεντήματα καί σχέδια.
— Ενδιαφέρομαι γιά φιγουρίνια Μόδας.
— Ονοματεπώνυμον
Πόλις
Διεύθυνσις

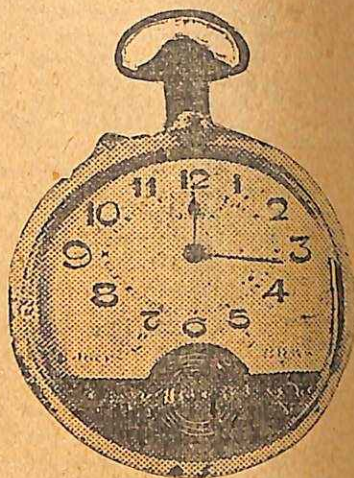
Χάριν ρεκλάμας ἀποστέλλομεν δωρεάν ἐ-
να φιγουρίνι μόδας ή εικονογραφημένον κα-
τάλογον κεντημάτων καί σχεδίων πλεκτικής
εἰς ὅσας συμπληρώσουν καί μᾶς ἀποστεί-
λουν τὸ παραπλεύρως δελτίον, διαγράφου-
σαι ὅ,τι δὲν τὰς ἐνδιαφέρει.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΕΝΑΚΗ 8

ΚΑΤΩ Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Ἡγγυημένα Ἐλθετικά

8ΗΜΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τιμαὶ Ἑργοστασίου
Ἀργυρὰ Νο 506 Δρχ. 480
» » 507 » 500
Νικέλινα » 106 » 275
» » 107 » 300

Διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ταχυδρομικά
ἐπὶ πλέον. — Αἱ πρώται παραλαβὰ
ἐξηντήθησαν ἤδη. Σπεύσατε νὰ
προμηθευθῆτε ἀπὸ τὴν Νέαν Πα-
ραλαβήν.

Παρακαταθήκη

ΜΙΧ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

Κάνιγγος 12β. Ἀθήναι

«ΙΕΡΑ»

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΑΘΗΝΑΣ 84
ΤΗΛ. 23546

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΓΕΡ 23α.

λέφωνον 25.532. — 9 — 2, 5 — 8

ΛΙΤΕΡΑ - ΑΙΜΕΡΙΣ ΜΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΥ

ΑΣΘΕΝ

Γραφείο

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

